

Lıce saldırısı bir devlet katliamıdır

**26 Ekim gecesi Ankara'da
iki Devrimci Sol'cu katledildi**

**"Yürekleriyle,
inançlarıyla,
kinleriyle
direndiler"**

26 Ekim gecesi Ankara halkı yeni bir katliama daha tanık oldu. Balgat'ta iki Devrimci Sol'unun kaldığı bir evi tesadüfen bulan polis, saatlerce bomba ve kurşun yağdırarak Tayyar Turhan Sayar ve Yaşar Yılmaz'ı katletti. Baskı ve katliam uygulamaları, halkın ve devrimcilerin değil, katillerin yüreğindeki korkuyu büyütüyor.

LİCE'DE KATLİAM-Yüzlerce ölü, yaralı; yakılmış bir kent... Lıce kuyruğu ve telaşa kapılan devletin "intikam" saldırısıdır.

OLİGARŞİ TIKANMIŞTIR- Varlığını, otoritesini ancak katliamlarla "kapatılabilen" bir iktidarı, bir devletin hiçbir meşruluğu kalmamış demektir.

DİRENMEK HAKTIR- Bu topraklar üzerinde yaşayan tüm emekçilerin, iktidarı katliamlarıyla, yeni baskı yasalarına karşı direnme hakkı vardır. Direnme aynı zamanda bir görevdir.

SESSİZ KALMAMALIYIZ- Devrimciler, demokratlar, tüm emekçi halk; devletin terörüne, katliamlarına ve sıkıyönetim tehditlerine karşı sesimizi yükselterek cevap vereyim.

DEVİRİMCİ OTORİTE HALKA

DAYANMALIDIR
Halk ancak böyle örgütleylebiliriz. Unutulmamalıdır ki, halkın gönüllü desteğine dayanan bir otorite, "çıplak zor"a dayalı otoriteden daha güçlüdür.

Yazısı: sayfa 7'de

DARBE SEFİ HÜSEYİN. SÜLEYMANI YALNIZ BIRAKMADI

Darbecilik pisliktir. pislikten arınmazlar... Süleyman'dan sonra bu kez Hüseyin devrimcilik maskesini attı. SİRADA KİM VAR?

Yazısı: sayfa 3'te

Dev-Sol'a panzerli operasyon 2 ölü

Hücre eve baskın: 2 ölü
Ankara'da 26 Ekim gecesi Dev-Sol'unun kaldığı bir evi tesadüfen bulan polis, saatlerce bomba ve kurşun yağdırarak Tayyar Turhan Sayar ve Yaşar Yılmaz'ı katletti. Baskı ve katliam uygulamaları, halkın ve devrimcilerin değil, katillerin yüreğindeki korkuyu büyütüyor.

Darbeci şefi Hüseyin, Süleyman'ı yalnız bırakmadı!

Darbeci her gün, içlerinden yeni yozlaşan, dökükler ürettiriyor. Son olarak bu kervana darbeci şefi Hüseyin de katıldı. Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği tarafından yapılan 13 Ekim 1993 tarihli açıklamada bu konuda punları belirttiler:

Darbecilerin kişilik çözümlemelerinde önderlik şöyle denildi:

"Bu insanlarda devrimci adalet, mevrutluk, tarihsellik, devrimci değerler, insan sevgisi ya yok ya da yepyeni. İhtisarsızların tatmin için her yolu deneyen, her türlü ideolojiki kılıfa bürünür ve sık sık söylediklerini reddederler. Siyasal mücadelede tatmin sağlayamadıklarında bütün ilglikerine dönün ve gelecekları orada ararlar."

Şimdilerde darbeci şefler konan faaliyetinin umdukları gibi gitmedikleri görünce her türlü ahlaaksızlığı yaparak, birbirlerine ihanet ederek düzene dönme yarışına girerler... Ne zamana kadar düzene yazarlar, yaşayabilirler mi? Bunu herkes görecektir. Onlar sıradan bir insan gibi çalışarak, emeğini satarak yaşayamazlar da başaramazlar. Birer üçüncü sınıf malya çetkisinin elerini, üçkağıtlı, dolandırıcı, birbirinin yataksız olabilleri ancak... İhanet yoluna girdiğinden dönmüş çok zordur. Darbeci de bir kez bu yola girmiştir ve beynine kurşunu yiyene kadar da devam edecektir. Ama o aynı zamanda bununun ötesini göremeyen bir aptaldır. Geleceği göremez ve olması kaçınılmaz olan şeylere bir türlü inanmaz. Son nefesinde daha inanmaz gözlerle bakar.

Dün söylediklerim, tepisizlikler henüz çok az; ancak darbeci ahlağı öylesine komuğuştur ki, çok rahatsızlık "Ben yokum", "Ben bir sempatisanım", "Ben ülkeye gideceğim, benim bir şeyim yok", "Ben ülkeye gideceğim, benim bir şeyim yok" diyorlar. Evet, her türlü, en arın sözleri hak eden bir kişilik darbecilerdir... Değerler değer diyenlerin hiçbir değeri yok. Olmadığını söylermiş, ama o günün türü zamanı arasında birçok insan bu tepisizliğe "acaba?" diyerek bakıyor. Onları gerçek anlamda tanıyan bizdik... Ne yapayamayacaklarını çok iyi biliyoruz. Korkuyorlardı, savagımacılar, ateş hattında olmaları korkuyorlardı... Avrupa'nın güvenceli illerinde yaşamak istiyorlardı. Ama önderlik kendilerini buradan göndermek... Üstelik karizmaları da sarılsak... Bencilikleri, ihtisarsızları için "hareketi kurtarma" kılıfıyla her türlü keşpeyi yaptıktan, insanları öldürüp, tutak ettikten, adı cinayetler ileğiden sonra da umdukları bulamadılar... Devrimci Sol hareketi hiç bir gücün yıkamayacağı kadar köklü gelenekleri olan bir hareket... Ne kontergala faaliyetleri, ne oportünizm onu taşıyıp edememiş. Darbecinin arktı kaçacak hiçbir yeri kalmamıştı. Birbirlerine ihanet ederek, birbirlerinden çıkararak düzene dönme yarışına girerler. Ahlaaksızlığı yarışına... Başka türüye eşyanın tabiatına aykırı olurdu. Nihai darbe, neden darbe sorununun madde nederlerini bulmaması, darbeci ideolojisi ve ahlağı anlamaları mümkün değildir.

Ve Hüseyin de Süleyman'ı yalnız bırakmayarak düzene dönüyor... "Ben ülkeye dönmeyim, bir sempatisan olayım" dedi ve Avrupa'da kaldı. Şimdi ihaneti, ahlaaksızlığını düşünerek ağlıyor, üzülüyor. O bir malya, her türlü, en arın sözleri hak eden bir kişilik darbecilerdir... Değerler değer diyenlerin hiçbir değeri yok. Olmadığını söylermiş, ama o günün türü zamanı arasında birçok insan bu tepisizliğe "acaba?" diyerek bakıyor. Onları gerçek anlamda tanıyan bizdik... Ne yapayamayacaklarını çok iyi biliyoruz. Korkuyorlardı, savagımacılar, ateş hattında olmaları korkuyorlardı... Avrupa'nın güvenceli illerinde yaşamak istiyorlardı. Ama önderlik kendilerini buradan göndermek... Üstelik karizmaları da sarılsak... Bencilikleri, ihtisarsızları için "hareketi kurtarma" kılıfıyla her türlü keşpeyi yaptıktan, insanları öldürüp, tutak ettikten, adı cinayetler ileğiden sonra da umdukları bulamadılar... Devrimci Sol hareketi hiç bir gücün yıkamayacağı kadar köklü gelenekleri olan bir hareket... Ne kontergala faaliyetleri, ne oportünizm onu taşıyıp edememiş. Darbecinin arktı kaçacak hiçbir yeri kalmamıştı. Birbirlerine ihanet ederek, birbirlerinden çıkararak düzene dönme yarışına girerler. Ahlaaksızlığı yarışına... Başka türüye eşyanın tabiatına aykırı olurdu. Nihai darbe, neden darbe sorununun madde nederlerini bulmaması, darbeci ideolojisi ve ahlağı anlamaları mümkün değildir.

Evet, darbenin teorisini Hüseyin'di, bütün malya kaçkurlar onun şefi beyinden çıkmıştı. Darbeci konranın tüm yazıları onun marifetler. Şimdi ölenleri, tutakları, tüm yaptıklarını unutup şefi canı için düzene dönüyor ve o aldıkları insanları ondan hesap sormuyor.

Hüseyin'i ve diğer darbecilerin sonunda bırakıp kaçacağı bizim için şefi değildi.

Şöyle demedik:

"... İkiyüzlülüğü erdem, ahlaaksızlığı ahlak seviyesine çıkartmış biridir. Her an devrimciliği bırakabilir, kaçabilir, ihanet edebilir. Buna uygun önlemler alınmalıdır..." (?)

Bu tespit sorunumuz çözümü için çağrılan arkadaşların oluyacağı platforma sunmak üzere yazılmıştı. Hareketin çıkarı için bunlar gerekiyordu. Tabii darbeciler tüm bu platformların kağıtları ve biz demokrasiler anlayışımız gereği darbeciler hakkındaki tüm düşüncelerimizi kadrolarımıza, taraftarlarımıza ve halkımıza mal ettik. Belki bu süreçte her şey tam anlamıyla aydınlanmadı. Süreci bunu sağlayacaktır. Şimdi bu soruları yazıyoruz. Dün ne dedik, ne oldu, ne olacak sorularının cevaplarını herkes yazanlardan alacaktır.

Hala darbecilerle inanılmaz tekrar tekrar düşünmelidir. Darbeci Hüseyin yapı teorileriyle neler yaptı, ne sonuç yarattı? Kimleri nasıl kullandı? Bugün rahatsızlık nasıl düzene dönüyorlar, "ben yokum" diyorlar. Ya yaptıkları, verdiği zararları, cinayetleri, moral değerlerini yitirmişti... Tüm bunları yanına mı kalacak? O bin kez ölüme hak etmiş bindir. Darbe düşüncesi Haydar'ın değil Hüseyin'in ürünüdür. Tüm kurgular onundur. Tüm bunların ayrıntı için yapay olarak ortaya çıkartıldığını ve darbeden önce tek kelime de olsa -ortayı eğilinti, önersi olarak bile- getirmiş olduğunu belirtirlik. Şimdi bunları kanıtlanıyor...

Dağcıları bir idealin savunucusu olamazlar. Darbeci safılarına belirmek gereği duyuyoruz. Suç işlemlerini vazgeçen, Devrimci adaletle şifin ve suçluların elebaşlarını teslim eden... Sizleri yiyip bitiren, yok eden darbeci psikoloji vazgeçen. Sizleri "toplantı" yaptık, içimizdeki psikolojileri anımsıyız -bu- diyerek aldatıyorlar. Darbeciliğin kendisi psikoliktir, psikoloji arınmazdır.

Darbecilik baktığımda boğazına kadar batmışlar birer dönüş yolu arımadıkları biliyoruz. Onlar cezalarını çekene kadar psikoloji devam edecektir... Ama buna izin veremeyecekleriz bilimler.

Darbecilerin ihaneti ve liderlik kavgaşı hiç bilmeyebiliriz... Her bir düzene döndüğünde bir diğer kendini lider görecektir ve ayak oyunlarına devam edecektir. Düşünün, Hüseyin ve Zafer Süleyman'ın sorguluyor, Süleyman kaçıyor. Zafer ve malya Nejat, Hüseyin'i sorguluyor, Hüseyin devrimciliği biradıyor. Bu devam edecektir; bu onların kaçınılmaz sonudur.

Şimdi yenden liderliği ve darbeci konranın devamına soyunuyorlar. Zafer, şimdiki emperyalizmin cezaevinde "can güvenliği yok" diyerek havalandırılmaya bile çıkmaya korkuyor. Emperyalizmden güvenlik istiyor... Alişan, Fethiye, Harun cezaevinde oğarsından can güvenliği istiyor, polis ve gardıyan nezaretinde hırsız yapıyor.

Dığında malya Nejat, Otadoğdu'da kalın kafalı Hacı ve diğer şey olan Erhan darbeci liderliğe soyunurlar. Fazla değil 3-5 ay içinde birbirini yiyip birbirine düşer. Sonunuzu Süleyman ve Hüseyin'den farklı olamazlar. Her birinin suçlarını, zaafalarını bir kişi biliyorsunuz. Her birinin değil insan, kendini z bile yitiriyorsunuz. Bopuna altından kalkamayacağınız işlere soymuyun. Şeflerinin sonundan ders çıkarın!

Darbecilerle hala inanılmaz;

Hüseyin ve Süleyman neden bu hale geldiler?

Yeni şeflerini araştırın, kimdirler, sizleri yönetme hakkını nereden aldılar?

Hangi başarı ve zaferleriyle yönetebileceklerini kanıtladılar? Yaşadığınız bir yıl sizler için çok öğretici olmalı. Tabii düşünme binler için...

Süleyman, 500 bin mark para ve ahlaaksızlığıyla kaçtı.

Hüseyin, ağlayıp sızlayarak devrimcilik maskesini attı ve gerçek yüzünü gösterdi...

SİRADA KİM VAR?

(?) Kara Mızah-Hüseyin'in kişilik çözümlemesinde

Politikada Bu Hafta

Korkuyla soruyorlar: "Devlet nerede?"

Sistem sarshıyor, çatırıyla sarshıyor. Art arda açığa çıkan yozlaşmalarla, boğazına kadar batmış ekonomik kriz ve bory batışlarıyla sarshıyor. Sarshınları art arka kesiliyor. İçinde her şey çürütürcek, tükenişine eğişine gelen sistem, her defasında daha uzun süren sarshınlarla çatırıyor.

Yönetenler çatırılarak bastırılmaya çalışılıyor, çünkü çatırılarak artması artık yönetememek demek. Bunu iyi biliyor ve ellerindeki her şeyi kullanıyorlar, Yönetenler, yönetemez oldukça, televizyonları, radyolarını, basını sesini daha çok açıp daha yüksek sesle bağırlıyorlar. Korkuyu yenmeye çalışıyorlar. Tehditleri, saldırıları ondan. Tüm geleceğini sisteme bağlayanlara da korku içinde ve telaşla soruyorlar: "Devlet nerede?"

Evet, devlet nerede? Egemen sınıfların korkuyu yüreklerinde hissettikleri her dönem sordukları bir sorudur bu. Yine bu soruyu gazete manşetlerinde, köşe yazılarında sıkça sormaya başladılar.

"Devlet işlemiyor" diyenler var. Hürriyet'ten Rauf Tamer de "devlet işlemiyor" diyenlerden. Niçin? "Siyasi partiler yozlaşık suçlamalarıyla bütün bürokrasiyi kilitlenmiştir." Yani mesele "suçlamalar", yozlaşıklar değil!

Ve aynı ölümlü soruya "harçın" bir yanıt veriyor: "Nerededir devlet? Hiçbir yerde değildir. Devlet en ufak bir namus leknesi bile temizlemiyor... Devlet, kıyma uğramış memuruna bile sahip çıkamıyor... Bütün kıyakası, uzun konvoylarla, kalabalık konvoylarla bir yerden bir yere, genellikle de panellerden brinşinglerle gidip gelmek... Nerededir devlet? Zarlı arabaların içinde... Fabri doktorları töreninde... Ya da hula hamaset dolu nutuklarda."

Devlet elbette sadece buralarda değil. Devlet bütün işkencelerinde, devlet, kuşatılıp bombalarla yakılıp yakılan illerde, devlet Lice'de! Yönetenler için, zarlı arabalar yeterince güvenli gelmedikinden devlet infazı, devlet katliamları!

Ama yine de yetmiyor. Devlet halkın hakkı mücadelede siyle baş edemiyor. Çatırılarak bastırılmak için işi gücünü borazanlar. "Devlet nerede" diye sormaları bundan... İktidarı kaybetmek korkusu, arktı egemen sınıfların iliklerine işlemitir. "Nereye gidiyoruz?" telaşı boşuna değil; panik bundan.

Arktı partilerleyle halkı düzene bağlama yeteneği de gösteremiyorlar. Halkın onlardan umduğu ve bekllediği şey ya yağma ve talan! TV'de birkaç kelime konuşma şans bulan sokaktaki vatandaş kısaca özetliyor: "Bunların hepsi hırsız."

Ekonomi Politika (EP) dergisinde yayımlanan bir ankete katılanlar sorulmuş, "Halkın istemlerini karşılayacak lider veya parti hangisi?" diye. Verilen yanıt sistemden kopuşu, sisteme güvensizliği de sergiliyor. Ankete katılanların % 50'ü partilerin ve liderlerin sorunlarını çözebileceğine inanmıyor.

Yine aynı ankete göre "temiz toplum"u yaratmada yüzde 14 ile en fazla umut bağlanan parti ANAP! (Diğer partilerin umut besleyenler oranı: DYP %9,4, SHP %4,6, DS %4,3, RP %5,9) İki yıl öncesi şöyle bir hatırlayışmamak elde değil. Ne diyelim, böyle düşünme böyle umut!

Şimdi düzenden umut kesmiş olanlara umut olabilmek her şeydir. Hiç bu ölüte büyümeyen "düzenden umut kesme" olgusu devrimciler için umut olmayacak bir şekilde dayatıyor. Devletin katliamlarına, düzenden umut kesen milyonları öfkesyle yanıt verebilmek için daha atak, daha kararlı olmak ve öfkeli örgütleyebilmek gerekiyor.

LİCE'DE KATLIAM

TC: Varlığını katliamlarla "kandırayan" devlet

Kürdistan'daki katliamlara bir yenisi daha eklendi: Lice...

Lice'ye saldıran 21 Ekim Perşembe günü başlandı. Lice tank, top, makinalı tüfek atışlarıyla yere terk edildi. Yüzlerce savunsuz insan katledildi ya da yaralandı. Operasyon sürdüğü dört gün boyunca ilçeye gire-giç çıkış yasaklandı.

26 Ekim'de Lice basına açıldığında, görünen yalnızca yanmış, yıkılmış bir geçekendi kentti. Yanmayan, yıkılmayan bir tek ev, bir tek işyeri kalmıştı geride.

Devlet Kendini Lice'de Kantıyıcı

Yıllardır devletin Kürdistan'daki varlığı ve otoritesi kendini ancak katliamlarla ifade edebiliyordu. Şırnak, Kul, Cizre, Diyaridin ve Çukurba'a "otorite"nin kantımlarıyla işi yapıp katliamlarıydı. Yurtsever hareketin, gazetelerin, siyasi partilerin Kürdistan'da çalıştırılma kararından sonra, bölgedeki otoritesi kendi kalemlerle tarafında bile tartışılabilir hale gelen oligarşinin otoritesini, gücünü kandırayan ihtiyacı vardı. Bu yüzden, oligarşinin tankı, topu, makinalı tüfekleri bu kez Lice'deydi. Hedef bu kez Lice seçilmişti.

21 Ekim'de başlatılan operasyon, 22 Ekim'de Kulp'tan gelen askerî birliklerle yoğunlaştırıldı. Operasyon ilk gün kamuoyuna sıkça yaşanan çatışmalarla bir olarak yansıtıldı. Ancak ikinci gün, Tuğgeneral Bahiyyer Aydın'ın operasyon bölgesine gelirken ölmesi, Lice'ye daha vahşice bir saldırı zemini oluşturmuş işi kullandı.

Tuğgeneral Aydın Nasıl Öldü?

Tuğgeneral'in ölmesi, aynı gün TV'ye ve basına PKK'ya maledilerle yansıtıldı. Ev arından peş peşe demerler gelmeye başladı; "devlet Kürdistan'da ve Lice'de hakim'dir ve "kanı yere dökülmeyecek". Bu aynı zamanda Lice'deki vahşi katliamın işaretiydi de. Tuğgeneral Aydın'ın PKK tarafından öldürüldüğü, hemen bir gün sonra PKK tarafından açıldı. Lice'de devlet güçleriyle gerillalar arasında bir çatışma yoktu. Kuşkusuz iktidar buna bağından beri biliyordu. Buna rağmen "PKK yapı" diye lanse edilmesi net bir nedeni vardı. Katliama gerekece hazırlamak.

Devlet Lice'yi Yakıtı

21 Ekim'den başlayarak ilçe dışında olup da, ilçeye dönerler, ilçeyi akrabalara ve gazetecilere ilçeye sokulmadı. Lice'nin 7-8 kilometre dışında durundular. Ancak uzakları evleri üzerinde görünen düşman ve hiç kimsesizkin dünyalı yaşlı sesleri, Lice'de neler olup bittiği konusunda bir tahmin yapılmasına yetiyordu. İlk haberler bazı yaralıların Diyarbakır'daki hastanelere taşınmasıyla alınmaya başladı. Gelen haberler ve hastanedeki görüntüler yalnızca katliamı anlatıyordu.

Diyarbakır Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nin acil servisine çok sayıda yaralı getirildi. Bu hastanede bulunan yaralıların isimlerini tespit edebildiklerimiz ise şunlar: Askerî Cantürk, Kerem Cantürk, Zariye Cantürk, Necide Cantürk (1,5), Sanıye Atağün, Mesude

Damla, İsmet Yıldız, Mesude Yıldız, Gülistan Çınpolat, Abdülkâtil Yıldırım, Zeydin Bingöl, Mehmet Tutak, İsmet Kader, M. Ali Ekin, Zeli Onen, Kudret Ergün, Fahriye Aksay, Şadiye Çaytaş, Abdulrezzak Yıldırım, Murat Tanık...

Hastanede görüştüğümüz yaralıları Zariye Cantürk ile katliamla ilgili olarak konuştuk. Saldırının sabah saat 09.00 sıralarında başladığını, ilk önce silah seslerinin geldiğini, daha sonra yoğun bir top atışının başladığını söyleyen Cantürk, karşılıklı bir çatışma olmadığını, devlet güçlerinin halka karşı bir katliam gerçekleştirdiğini ve kendisinin de helikopterden atılan roket mermileri yaralandığını söyledi. Saldırıda çok sayıda insanın hayatını kaybettiğini belirten Cantürk, "Bunları yapanların insanlıkla alakaları yoktur" dedi.

Lice'den kaçmayı başaran bir başka görgü tanığı ise, 22 Ekim günü meydana gelen olayda belediye binası ve belediye atı arazı ve gereçlerin tamamen yandığını söyleyen, jandarma tugayına atı bina ve barakalarla birlikte emniyet binası ve lojmanlarında en küçük bir zararın olmadığını kaydetti. Söz konusu tank, evlerde askerler tarafından yapılan aramalar sırasında, halka ait çok sayıda altın ve paranın da çaldığını söyleyerek "Aramalardan sonra asker ve timler yanmayan evleri yakıyorlardı" dedi.

Devlet güçlerinin Lice'yi topa tutmasının ardından, ilçeden sağ olarak kurtulmayı başaran bir öğretmen ise, gerillaların Lice'ye saldırdığını, olayın tamamıyla devletin bir provakasyonu olduğunu belirtirken, "Devlet resmen katliam yapıyor. Gözlemle tank olduğunu bir diğer olay ise, askerlerin yaklaştıkça otuz insanı dipkilerle dövmesiydi. Halkı dipkilerle döven askerler, bu arada halka "Ulan, generali bile öldürdük, sizleri de sık bırakacağız. Hepsini geberteceğiz" diyorlardı."

Sabah erken saatlerde ilçe merkezine gizlice girmeyi başardığını ve okulda ölen dört kişinin cesetlerini gördüğünü

söyleyen bir köylü, "Hemen hemen tüm evler isabet almıştı. Gaddede dört tane ceset gördüm. Birini öğrenem, ikisi ise Abdullah Dağlar ve Şerif Karay isimli kişilerdi. Bir evin bodrumuna gizlenmiş bir bayanla zar zor konuşma imkanı buldum. Kadının dediğine göre, akşam saatlerinde askerler 27 genci okula toplayarak taramışlar ve okul su anda ceset dolu. Kimsenin evlerinden çıkamıyor" dedi.

Yaralıların Zeydin Bingöl evlerinde onay olduğunu, ancak sadet kendisi ile küçük kız Gülistan'ın kurtulduğunu anlattı ve "Saldırı sırasında bizlere dışarıya çıkmamız işi anons yapıldı. Dışarıya çıkılan tarandı, hem de lav silahlarıyla yakıldı. Çocukların gözlerini önünde yanarak can verdiler," dedi.

Hastanede görüştüğümüz yaralıların Mesude Damla ise gerilla saldırısı olmadığını, bunun devletin bir oyunu olduğunu, askerler tarafından açılan ateş sonucu kurtulduğunu bulundukları yağındaki çocuğun öldüğünü, vücudunu delp geçen kurgun da koluna isabet ettiğini söyledi.

Hastanede 1-1,5 yaşındaki çocuklar ve yaşlı insanlar göze çarpmıyordu önce. Hemen tamamdında kurgun ve yanık yaralıları vardı. Yaralıları kente yağan mermilerin ve üzerlerinde dolayış ateş açan helikopterlerin tanığıydı. Devletin "tek yanı" ateşi vardı Lice'de. Ve yaralıların bazılarının gözleri kör olmuştu; kimyasal silah kullanılmıştı.

23 Ekim'de CHP Genel Başkanı ve

Lice katliamından kurtulan yaralılar, Diyarbakır Tıp Fakültesi hastanesinde katliamın canlı tanıkları olarak gördüklerini anlatıyor.

millîyetkileri inceleme yapmak üzere Lice'ye geldiler. Ancak onlar da sokulmadılar Lice'ye. Devlet Bakanı Necmettin Cevher'in talimatı bile yetmedi onların Lice'yi görmesi işi. Çünkü henüz devlet "suçunun" kantımları temizlemişti ilçede.

Arma dört gün sonra değil, kırk gün sonra da açılarsa suç ortadaydı, suçlu da. Tanklar ve helikopterler iktidarı bilgisi ve onayı içine namurlandı, dünyaya bağı kesilmiş Lice'ye çevirip saçtılar ateşi sürdürmüşler ve her tarafı yere bir edip yüzlerce kişiyi katletmişlerdi. ●

Lice katliamına tepkiler

Dersim Halkı, Devletin Vahşetini Protesto İçin Kepenk Kapattı

Dersim ve Horat'a, devletin tarafından Lice'de yapılan katliamlara protesto etmek adına esnaf ve zörförler kepenk ve koutak kapattı. Katliamın yüzde yüz olduğu protesto eylemi Dersim'de bir gün (26 Ekim) sürenken, Horat'a üç gün (25-27 Ekim) sürdü.

Esnafın, eylemlerinin gerekçesi "Kürt halkının hedef olan katliamlar bugün Lice'deyse, zerk buradadır. Bu katliamlara dur demek ve tepkimizi dayamak işi kepenk kapattı" diyerek açıklıyorlar.

Ote yandan katliamların kitlesel olarak protesto edildiği tek bölgenin Dersim ve Horat olması kuşkusuz önemle üzerinde durulması, düşünlmesi gereken bir yanı oluşturuyor.

Lice katliamı, ülke içinde ve dışında, birçok demokratik kitle örgütü, siyasi parti ve hareket tarafından protesto edildi, kınandı. Avrupa'da protesto gösterileri yapıldı.

Lice Katliamı Üniversitelerde de

Protesto Edildi

Dicle Üniversitesi Sağlık Meslek Y.O.

öğrencileri 21 Ekim günü bir günlük boykot yaparak katliamlara protesto ederken, Antep Üniversitesinde kampus içinde katliamı kınayan bir protesto yürüyüşü yapıldı. İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü'nde de katliam işi bir forum düzenlendi.

LİCE SALDIRISI BİR DEVLET KATLIAMIDIR

Olguların Kürdistan'da ve özetle de Lice'deki katliamın protesto eden Devrimci Sol Avrupa Teşkilatı, 26 Ekim 1993 tarihinde aşağıdaki açıklama yapıtı.

Türkiye'de siyasi ve ahlaki her yönüyle tam bir çürümüş yapıya faşist rejim kanı dönmüştür. 22 Ekim günü Lice'nin ateşe verilmesi ve yüzlerce Kürt insanın vahşice kurşunla geçirilmesi devletin yaptığı bir katliamdır.Halklarımızın gözünde itibarı kalmayan, Kürt halkının mücadelesine boyun eğdirilmeyen devlet, gönlük çok demden savunsuz haddi toplaya katkeder inçam akan intektedir. TC iktidarları vahşetlerini hiçbir gayle örtmüyor. Boğaltan, yok edilen yüzlerce köyden sonra ateşe

verilen ilçe merkezlerinin listesi Cizre, Şırnak, Kulp, Lice... uzayıp girmektedir. Devletin katil timlerinden parlamentodaki bakanların kadarı beshinin gözlerini çaresizlikten kan bulmuyordur. Çaresizlik, halklarımızın artık çoktan gözünden düşmüş bu sömürücü güçlerin kendilerini halka zorla dayatmaya çalışmalarıdır.

Güçünü emperyalizminde olan faşist devlet katliamları, ne Türk emekçilerinin en küçük bir destek bulabilecektir, ne de Kürt halkının göçkürtü özelemlere boyun eğdirebilecektir. Faşist zorbalara ve emperyalizm işbirlikçisi sömürücüleri düzeni ancak suç işleyerek yavaşlatabilir. Bu suçlara izin vermemek Kürt ve Kardeş bütün halkların evladları olarak hepimizin görevidir.

Halkların kanarı dökülen damla lanetle analıcaştır.

YASASIN KÜRT HALKININ ONURLU DİRENİŞİ
YASASIN HALKLARIMIZIN KARDEŞLİĞİ VE BİRLİKTE MÜCADELESİ
KAHROLSUN FAŞİZM

Sıkıyönetim tehdidi oligarşinin alternatifsizliğidir

“Yeni yılsı kadar”, “Mart’a kadar” bitirme” söylemlerle başlatılan operasyonlar, genellikle karşı oligarşinin istediği ölçüde etkili olmamış, kongrelerin sonuçları, İçişleri Bakanlığı’nın, Genelkurmay Başkan’ının tehditlerine paralel biçimde, sivili halka yönelik bir operasyona dönüşmüş. Halk tarafından tecrit edilmiş, halk içinde etkisi yitmiş azalan devlet, kendini “zorla” kabul ettirmek için daha vahşi bir saldırıya kalkmış Lise halkına yönelmiş.

Lise, oligarşinin Kürtistan politikasını “zorunlu” bir zantıdır. Çünkü bu politika, ancak “ölü ele geçiren” gerilla benzeriyle, ancak “sivil” Kürt halkına yönelik katliamlara sürdürülebilir bir politika.

Oligarşinin Kürtistan politikası, her gün, her adımda açmazlara karşılayıyor. Bu amaçla “agmaki” için atılan her adım ise oligarşinin yeni bir açmazı götürüyor.

Yerel seçim tarihinin giderek yaklaşması bu açmazı daha da derinleştirir. Yerel seçimlerde ortaya çıkabilecek durum oligarşinin ürktüğü. Bu yüzden seçimlerin “iptal edilmesi” bile tartışılıyor.

Ve oligarşi telaşını gizlemiş, “ben varım” demerin yolunu yine bir katliamda buldu. Lise bunun ifadesiydi.

Devletin Yerel Seçim Korkusu

Yerel seçimlere dört aydan fazla bir zaman olmasına rağmen, düzen partileri arasında telaşlı bir tartışma şimdiden başlamıştı. Köylerin buralıdanlık, evlilerin yavaş yavaş, bürüne, göçe zorladıkları, aç ve işsiz bıraktıkları, içken ve kıtlamı uyguladıkları Kürt halkından o istemeyecekleri ve alamayacakları ortadaydı. Düzen partileri Kürtistan’ın birçok yerinde uzun zamanlar beri tabe-tali partileri haline gelmişlerdi. Ve tüm bunların ötesinde, seçimlerin güvenliği sorunu vardı. Bu nedenle, yerel seçimlerde düzen partilerinin başarsızlığı uğramas devlet için büyük bir korkuydu. Çünkü böyle bir sonuç, uluslararası alanda devletin Kürtistan’daki varlığını meşruluğunu tartıştıracak gibi, oligarşinin Kürt politikasının iflasını da açık olarak “ilan” edecek. Oligarşi bu telas ve çaresizlikte soruna “gözüm” anıyor.

ANAP Milletvekili Hüseyin Özalp ve Şadi Pehlivanoglu, Meclis’ti bir yasa önerisi hazırlıyorlar, Olanüstü Hal Bölgesinde seçimlerin iptal edilmesini ve tüm partilerin katıldığı bir “mili mutabakat” kurmasını istedi. Aynı günlerde ANAP Genel Başkanı M. Yılmaz da “terörle karşı topyekün savaş” yapmaya ve yerel seçimde PKKY’yi destekleyen komu ükilelere savaş açmak için hazırlanması gerektiğini açıkladı. DYP Milletvekili Baki Tuğ ise, sıkıyönetim ilan etmekte geç bile kalındığını söyledi.

Ordu ise “seçimlerde sandıkkın güvenliğini sağlamakla ilgili” düşüncesini, Genelkurmay 2. Başkanı “Bölge halkı güçlü olanı yalın olmak durumunda” hissediyor kendini. Biz bölge halkını yalınlaşma keza biliriz. Bu çok zor bir şey değildir. diyerek açıklıyor ordunun seçimi tavırını. Ordu “güçlünün yana olmak durumunda olan” halkı yana çekmek için “güç” kullanmak gerektiğini düşünüyor

ve “güç”üne güveniyor.

Ordunun yerel seçimlere ilişkin planı, tıpkı 1982 Anayasa oylamasında olduğu gibi, güç gösterisiyle, tehdit ve şantajla, terörle durumu kurtaracak bir seçim yapılabileceğini ve düzen partilerinin aleyhine bir sonuçun çıkarılabileceği üzerine şekilleniyor.

Yerel seçimlere ilişkin devletin yaptığı planların bir ayağı da DEP üzerine. Birçok üyesi ve yöneticisi katledilen, en son Miletvekili Sincar’ın katledilmesi ile doruğa çıkan saldırılara maruz kalan DEP, yeniden bir baskı kampanyasının hedefi haline getirildi. DEP Genel Başkanı Yaşar Kaya tutuklandı. 15 Eylül günü Ankara’da partilerine yeni katılanlar da dahil, tüm belediye başkanları ile yaptığı toplantı gizlice dinleten DGM savcısı, DEP hakkında yeni bir soruşturma daha başlatıldı. İfade vermeye çağrılan belediye başkanlarına, adeta DEP’e neden geçtiklerinin hesabı soruldu.

Böylece DEP’in kapatılması her an gündemde tutuluyor. Çünkü oligarşiyi tam teslim olmasını yasal bir “Kürt partisi” bugün için oligarşinin tercihi değildir.

Siyasi Kriz Yarattığı Kaos

Diyarbakır’da, Dersim’de satılmaya burjuva basın, açıklamaya gazete büroları, parti büroları oligarşinin yerel seçim krizini boyutlandırdı. Bugün oligarşik devlet yavaş, halk muhalefetine, devrimci mücadelelere karşı kurumsallaşmış, “olanüstü” bir durumla “alışık” olmasına karşın, açmazlarının büyüklüğü ve çözümlü karşısında kaosa düşmekten korkuluyor. Her şeyin karşı varlığını ve savaşını sürdüren yurtsaver hareketi, devrimci hareketi ezmeye, bitirme konusunda “mili mutabakat” sağlayın emgenler, bunun sağlanmadığı noktalarla, çıkarılın koruma gödüsüne birbirlerine saldırmaktan geri de kalmıyorlar.

Bu yüzden başta en çıkarılmamaya özen gösterilecek de, askerlerin sivilleri, sivillerin askerleri; muhalefeti bürokratlara Kürtistan’da yöneticilere -ya da tersi-yöneliklikler suçlamalar açtıkları günlerde geliyor.

Krizi boyutlandıran gelişmeler, oligarşinin ikidikkadiki temsilcilerinin aynı anda kötü bir kabus göçmüşüne harekete geçirdi. Üstelik karışıklıdaki sorun bir kabus değil, gerçekti. Cinduruk, Demirel, Çiller ayrı ayrı “terörle karşı mücadele” için bağkurtuluşuna soyunarak düzen partilerine “zıvı” çığırılar yaptılar. “Kükük” bir ayrıntıyı atlamışları oysa; devletin halkı karşıtı bir kılıf savayarak bağkurtuluşunu MKKY’ye, kongreleriyle, Onlardan “karak” çıkırdın, kimsin bir şey yapamazdı. Böylece zıvı çağırılar MKKY toplantısı sonrasında etelendi. Başbakan MKKY’de daha az “azar” içtikmek, orada konumunu biraz sağlatırmak için MKG öncesi Bakanlar Kurulu’nda hızlı bir değişiklik yaptı. Doğrultukle, kamuoyu karşısında oligarşinin politikalarını zorunlu sonucu olan son gelişmelerin futurusu iki bakana keşilmiş oldu.

Halkı Sıkıyönetim Tehdidi

MKG toplantısı öncesinde siyasi gündemi bir anda sıkıyönetim tartışmasında doldurdu. Burjuva basında manşet haberleri, köşe yazıların ana konusuydu bu.

En yetkili ağızlar, “gerekirse bavyurlur” diye belirlemeyi unutmaksızın, “su an için” böyle bir şeyin “kesinlikle” söz konusu olmadığını belirtiyorlardı.

Sıkıyönetim ek olarak ne getirecek? Burjuva basında bu nokta en çıkarılmamış karşı, sıkıyönetimin bizzat oligarşi tarafından güdümlenmesi öncelikli amacı, sıkıyönetimin halka karşı bir tehdit unsuru olarak kullanılmaması. Oligarşi bugün tüm halka “muhalefeti, mücadelesi sürdürüp radikalleşecek olursan, sıkıyönetim getiriz” mesajını iletirek, halkı sıkıyönetimle tehdit ediyor.

Türkiye halkları, sıkıyönetimin var olan haklarını kökünden budandırırsın ve daha fazla baskı anlamına geldiğini biliyor. İşte bugün oligarşi bir yarıyla halkın bu “tercihi”ne halka karşı kullanmaya çalışıyor.

Bugün sıkıyönetim tartışmasının, mücadelesini biçimleniş açısından anlamı ve etkileri sınırlıdır. Küküşük, sıkıyönetim birlikte biçimsel demokrasinin gereği olarak var olan kimi haklar da gasp edilecek, devrimciler, toplumsal muhalefetin alanı son sınıra kadar daraltılmaya çalışılacaktır. Ancak esas olarak bugün zaten dikenlerin her yerinde sıkıyönetimi aratmayacak uygulamalar vardır. Subaylar, polisler, yasal olsun olmasın, yasalarla yazsın yazmasın, kendilerinde her türlü hak görmekte ve uygulamaktadırlar. Bu noktada sıkıyönetim de olsa, yapılabilecekleri bunların çok daha ötesi değildir. İşte, oligarşi bugün en iyi kendisi bildiği iğnir ki, hemen sıkıyönetim kendisini kullanmaktan çok, bunun tartışılmasını yaratacağı korku üzerine politika yürütmektedir.

Tehdit MKG Kararlarıyla Tamamlanıyor

25 Ekim’de yapılan MKG toplantısında, Olanüstü Hal uygulamasının dört ay daha uzatılmasının ötesinde, ülke genelinde halk muhalefeti üzerinde zaten var olan baskıları katmerletirken kararlar alındı. MKG bu kez kararlarında doğrudan halka yönelikler, devrimciler “sempati” duymayı bile “cezalandırıyor”. Amaç farklı değildi yine; daha kolay ezip yok etmek için, “öncelikli” devrimcileri halikant tecrit etmek.

“Örgüt mensuplarına yardım ve yataklık yapanların cezalandırılmasını, bunların durumlarında mal varlıklarına el koynulmasını, kopek karışıklara altı ay tica-reten men cezası verilmesini, basın-yayın organlarının toplantılarına ve cezalarla ilgili hükümlerin ağırlaştırılmasını; DGM davalarının hızlandırılmasını; gözaltı süresini uzlatmasını...”

İşte MKG’nin TBMM’deki görevleri tarafından yasalaştırılacak olan “yeni” tasarılar kararları. Hıgırlı yeni değil aslında. Mecvut baskı yasalarının zaten içerdiği hükümler bunlar, yalnızca artırılıyor, uzatılıyor, ağırlaştırılıyor.

MKG kararları, oligarşinin baskıları artırmak başta karşı olmasının için, doğrudan bir kanti. Kararlarda daha fazla baskının, keşilğin “yasal zemin” yaratılmaya çalışılıyor.

Kürtistan’daki kırı savaşı sürdürenlerin yeni yetkileri isterken gibi bir ihtiyaçları “fili” yok sayılır. Çünkü yetki “asker”dedir. Devlet Bakanı Necmettin Çevher’in talimatına rağmen CHP Genel

Başkanı ve milletvekili Lice’ye sokulmamıştır. Oradaki askeri yetkiler, Bakanın talimatını dinlememiştir.

Bu ve benzeri örnekler, Kürtistan’da yetkisinin sınırsız biçimde zaten asker ve polis şeflerine, kongrelerle da öldürülmeye yetirince ortaya koyuyor. Ve daha tepede ordu “komuta”yı büyük ölçüde elinde bulunduyor.

Diyarbakır’da “Basın Özgürlüğü” İsteniyor, MKG Kararları Karşısında Yasaklar

MKG kararları yalnızca Kürt sorununa, Kürtistan’a yönelik değildir. Tüm ülke genelinde halk muhalefetine, devrimci mücadelesine yöneliktir. Sosyalist, yurtsaver basını böğmek, bu noktada oligarşi açısından önem taşıyor. “Terörle karşı” hazırlanan her pakette olduğu gibi, bu kararların içinde de sosyalist basını yeni kısıtlamalar, baskılar var.

Yurtsaver hareketi Diyarbakır’da burjuva basına aldıkları tavır karşısında “basın özgürlüğü” felsefi verilerle, bilişimci ki, MKG kararları karşısında susacaklar. Devrimci, yurtsaver basın mensupları öldürülürken, DGM’ler gazete ve deşilere geç peşe kapamak davaları açarken onları yine susuyorlardı. Bununca da “basın özgürlüğü”nün savunucusu kesilenler, o güne kadar, Genelkurmay’ın birfigirlerinde neleri yazıp neleri yazmamalarını “vatan ve millet için” ya da doğrudanlaştıran generalerden öğreniyorlar. Son MKG kararlarını da aynı “sadekate” yayımladığı gazetesilerinde. Onların basın özgürlüğünden söz etmeye hakları yok.

Oligarşinin Krizine Devrimci Alternatif

“Devrim, kuvveti ve birleşmiş bir karşı-devrim doğuracak ilerler; yeni dümana daha aşırı savunma cereyanine bağvurmay ve bu yolda daha güçlü saldırı aralamaya zorlar.” Bir anlamda Lenin’in bu saptamasında öngörülen sürecin yanısırmıdır yaşananlardır.

Çuntayla açık fazlızımı kurumsallaştırmak doğrudanlaştırmak devrimci hareketin gerekleri boyutlandırıldığı mücadele karşısında “yeni onlerler”, “yeni baskı” yasalarıyla sistemi tahkim etmeye çalışmıştı. Ama artık elinde “yeni” elinde anlamında pek bir şey kalmayın oligarşi, yalnızca başka yasalarını ağırlaştırarak, katliamları arttırarak sistemi savunmayı hedefliyor. Gündemdeki sıkıyönetim tartışması, bunun bir biçiminden başka bir şey değildir.

Devrimciler, oligarşinin şimdiki tehdit olarak gündeme getirdiği sıkıyönetim olusunu abartmadın, ama -hiçbir değişiklik olmayacağına karşın- da -küçümsemeden, önümüzdeki süreçte hazırlanacak ve esas olarak da tüm göğlerini, dikkatlerini mücadelelerin yükseltmesine, devrimci alternatifin öne çıkarılmasına yönlendirmiş durumundadırlar. Bunu yaparken, güncel anlamda da oligarşinin katliamlarına, yeni baskı yasalarına karşı halkın muhalefeti, direnişini örgütlemeye zorlanırlar.

Oligarşinin sıkıyönetim alternatifini, açtıkları ki, aslında alternatifsizleştiriyor. Ve açtıkları ki, alternatif devrimci mücadele içinde büyüyecektir. ●

Kürt kentleri göçüyor

Ulusal kimliğine ve ülkesine sahip çıkmayı başaramayan

halklar, her zaman emperyalizmin boyunduruğu altında kalmaya mahkum olmuşlardır. Bu yüzden hangi sebeple olursa olsun köklerinden, ülke topraklarından kopmek, onu sahiplşip bırakmak ulusal kimliğini yitirmenin adıdır. Bir halkın gerçek özgürlüğünden bahsedilecekse, bu ancak kendi toprakları üzerinde verilecek güçlü bir karşı koyuşla mümkündür.

"Ez dıçım male, ez dıçım bawo" (Eve girmek istiyorum, babama girmek istiyorum). Bu sözler bundan tam iki yıl önce Saddam zulmünden kaçıp yollara düşen ve sığındığı Türkiye'de kaybolan minik bir Kürt kızının.

Onun bu seslenişini, bugün devletin zoru ve gıdetsizliği topraklarından koparıp metropollerin karnagesına rilen yüzlerce minik Kürt çocuğu tekrarlıyor. Bu kez geçen bir ülkenin tümü değil, ama devletin terörle sürdürülen psikolojik saldırılarına karşı koyamadığından, çareyi göçte bulan kesimlerdir.

Kürt halkı yüzyıllardır değişmeyen bir yazgı bizi kırmlara uğruyor. Ve Kürt halkı bugün yeni bir dehşeti yaşıyor. Bu kez Lice'de kurban ediliyor. Ve bir kez daha "cümle alem" Kürt halkının kıymına se-yirci kalıyor. Koca ilçelerin, kentlerin topyekün tank-top ve makine tüfek ateşine tutulup yüzlerce insanın katledilmesi, sayısız köyün yakılıp yıkılarak haritada silinmesi, bunun sonucu on binlerce, yüz binlerce Kürt yoksulunun devletin zulmünden kaçıp, batya göçü büyük bir ka-zyatsızlık izleniyor.

Türk ve Kürt halkların kurtuluşu her geçen gün birlikte mücadeleyi biraz daha dayatırken, tank ve top ateşi altında tutulan Kürt halkının sesine kulak vermemek, topraklarından, köklerinden kopanılması-na sessiz kalmak gibi büyük bir suç işle-niyor.

Evet, bugün Kürdistan'da her geçen gün biraz daha boyutlanan savaş, bir yandan kürdiler devletin konuları genila-yı doğru sürüklerken, diğer yandan yüz-lük kentlere doğru geç zorlamaktadır. Ebete bunun içinde örgütün, örgütlü mücadelenin kaçıf da vardır. Ancak esas neden on yıllardır, sırt inçanları, dil-leri ve kültürleri nedeniyle kıymırla uğra-yan Kürt halkının ulusal uyanışıyla birli-kte istemlerine cevap veremeyen devletin her seferinde bu ulusal uyanış şiddetle ve kanla bastırılmasıdır. Devlet, taleplerini karşılamıştı dağda bulan halkın gerilla-yı desteğini kesmek, onu beslemesini önlemek için halka karşı pervasız bir şid-et uyguluyordu. Devlet, göçü uygulamasa gereken bilinci bir program olarak önüne koymuştur. Dağdaki gerillayı bilirmeyen, ona istediği darbeyi varamayan ol-garlar bu sefer çareyi gerillanın kaynagına vurmadık bulmuyor. Halka yönelik res-mi terör dalgası Kürt köy ve kentlerini vur-mak insanüstü zılgıdır, boylararak halikatan intikam alıyor. Bu yüzden olguları gerilla-nın kandeine yönelik her eyleminden son-ra halka saldırıya, yakıp yakmayla de-vam ediyor. İşte Şırnak, Çukura, Kulp ve Diyaridin'den sonra bugün Lice aynı vahşeti yaşıyor.

Olgarları köy yakıp yıkma, faili meç-hul cinayetlerle, toplu işkence ve provo-kasyonlarla, yani bütün bu baskı araç ve yöntemleriyle Kürt halkını iştirikçisi hai-

ne dönüştürmeye, bunu başaramazsa sindirip, etkisizleştirmeye, tarafsızlaştı-rmaya çalışmaktadır. Tüm zulmü ve terö-rüne direncini kırarak, göç ettirmek ye-rinden yurdundan, kültüründen koparmak olgarşı için tek seçenek olmuştur.

İşte düzene halkın birbirinden kop-tuğu, devletin şiddetli karşısında halkın bir arayış içinde olduğu bu noktada, kitleleri eli kolu bağlamış, çaresiz bırakmayı mücadeleye yönlendirmenin kanallarını açmak zorundayız. Aksi halde mücadele-ye kanalizasyon edilemeyen, egemenlikten ve özgürlüğünden yoksun Kürt halkı, öz topraklarından, vatanından da yoksun bi-rakılmak pahasına göçü yani kaçıfı se-çecektir.

Devlet teröründen kurtuluşun yolu göç değil, mücadeleye daha fazla bütünleş-mektir. Göç politikasına boyun eğmek temel görevidir.

Bugün Kürt köyleri ve kentlerinde ya-san her şeyden önce, toprağını ter-etme havası değil, göç havasıdır. Çünkü devletin her türlü pervasızlığı gö-ze alan terörü karşısında Kürt halkını yalı-nız bırakmak ve doğru politikalar üre-te-mek bu sonucu getirmiştir. Kürt halkı bugüne kadar yaratıldığı direniş örnekleri-le bu zorlukları üstesinden gelebileceği-ni defalarca göstermiş, kendini kanıla-tırmıştır. Bu böylelikle halkın düzene olan hognutsuzluğunu sadece ulusal taleplere hapsedip öylelikle simlemek, ister iste-maz bu sonucu doğuracaktır.

Kürdistan'da derinleşerek süren iç sa-vagın felsefesi halkı kimliğinden soyun-durup teslim almak üzerine kurulmuştur. Bu anlamıyla devlet terörü karşısında yalnızlaşan kitle direnmeyi değil, göçü yani kaçış seçse de, kimliğini korumada birazcok olsun kararlıysa, göç ettiği yer-le devletin saldırılarından korunabilir. Olgarşı asimilasyonu yüzünü bu-lara da taşıyor. Teslim anlamı oynuyor. Ateş atıldıkça kaçıp büyük kentlere akan eden Kürtler, iş kapalı toplum yapılarını buralara taşıyorlar. Mahalleleri, kahveha-

neleri ve yağanları ile ayrı çevreler, dün-yalar kuruyorlar. Hemen hepsi zulürden, katliamlardan, baskılardan, sahipsizlikten ka-çıp büyük şehirlerin varoşlarından kurdukları çevrelerde, devletin asimilasyonu poli-tikalarına rağmen kimliklerini, kültürlerini korumak çabası içinde. Kimler yok ki aralarında; evleri, köyleri yakılıp, bağları-na yıkılanlar mı, koruculuğu kabul etme-yenler, korucu olup silah bakanları mı... Hemen her kategoriden insanı bir arada bulabilmek mümkün. Onları yabancı düş-ükleri bu metropollerde ayakta tutan tek şey de dayanışma.

1950'li yıllarda yapılan bir araştırmaya göre, bölgeleere göre göç hareketinde 455 bin kişiyi Karadeniz bölgesi birinci sıradayken, 57 bin kişiyi Kürdistan son sıralarda göstermiştir.

Oysa '80'li yıllarda başlayan Kürt kentlerden batya doğru göç, geçmişle kıyaslanamayacak kadar artmıştır. Gö-çün yoğunlaştığı yerlere İstanbul, İzmir, Ankara gibi büyük şehirlerin yanında Adana, Samsun, Antep gibi kentler de ek-lenmiştir.

Yine Diyarbakır'ın nüfusu son bir yıl içinde kiye hatta üçe katlanmış, 1990 nüfus sayımında yaklaşık dört yüz bin

Bugün Kürt halkının en acil görevi zo-ra, baskıya karşı koymak, boyun eğme-mek, devletin saldırılarının önüne geç-mektir. barikat kurmaktır. Bu barikatlı güçlendirmek için göçün, kaçışın gerilla-nın kaynagının kurulması anlamına geldiği görülmeli ve Kürt halkı baskılara göğüs gerecek, direnerek topraklarını terk etmemelidir. Kaçıf çözüm değildir. Sorun her türlü zora ve baskıya karşı mücadele etmekten, doğuyu egemen kılmaktan geçmektedir. ☺

Dersim'de baskılar artıyor

☐ Nazimiye ilçesinde bir şanti-yeden bir komiser ve polislin kaçırılarak cezalandırılması üze-rine, 20 Ekim günü şantiyede kaçış-lan 140 kişi ve halktan yaklaşık 40 kişi gözaltına alınarak işkence-den geçirildi.

☐ Yollarla arama ve kimlik kontrolleri yoğunlaştı. Özel-likde Dersim-Ovacık arasında, in-sanlar saatlerce alıkonularak aran-ıyor ve iki-üç kez tekrarlanan aramalar, yolculuğu tam bir ezi-yete dönüştürüyor.

Dersim'de kahve baskıları ☐ ve kimlik kontrolleri art-tı.Sokakta yürüten insanlar dur-durularak kimlik kontrolünden geçiriliyor. Her gün ortalama 10-15 kişi "şüpheli" görülerek gözaltına alınıyor ve 5-6 saat karakol-da tutulup hakarete maruz kal-ıyor. Kahvelere yapılan baskılar da sık sık tekrarlanıyor. Devlet güçleri, halka yönelik baskı at-mosferini sürekli canlı tutarak, psikolojik istilâk kurmak istiyor-lar son günlerde.

☐ Polis, Tunceliler otobüs fir-masında çalışan şoförleri tehdit ederek "Mücadele" gazete-sini taşımamaları istiyor. Ayırı-ca ilçelere gönderilen "Mücade-le" gazetelerine de, toplatma ka-rarı olmasa da, el koyuyor.

Ormanlar yakulmaya devam ☐ 20 Eylül 20 Ekim günü Çiçek-li'ye bağlı Zorlut Köyü ormanla-rı helikopterlerle bombalanarak yakıldı. Orman yangınları Geyik-suyu Köyü'ne doğru yayılarak sürüyor. Bu arada, askerlerin rastgele açtıkları ateşle köylülerin 5 tane inçinini ölümüne sebep ol-maları köylülerin tepkisini ve te-dirginliğini artırdı. ☺

nem PKK'ya yakın olmaya çalıştığı, PKK'nın da Aydınlık çevresini '80 öncesi tavır bilmesin' diye '12 Eylül'den ders alınmaz' biçiminde 'iyi niyetlece deşifre'lerini bu yaklaşıma istinadla gerçekleştirdikleri belirtiliyor. Bugünkü açıkları ise siyasi açıdan pek de içtenli değil olmayan bir belirlenim yapıyor: "Ne var ki, Doğu Perinçek ve Aydınlık anormal bir vaka olarak karşımıza sunuyor."

Önce düzünü açalım: üzerinde durulmak gerekli. Böyle deniyor: "12 Eylül'den ders alınmaz biçiminde iyi niyetle deşifrelerim." Buradan Karasu'ya dolayısıyla PKK'ya yönelik bir soru çıkıyor ortaya. Aydınlıkların 12 Eylül'den ders aldıkları dar "iyi niyetli deşifrelerim" nize neden olan ne gibi gelişmeler oldu? İhbarcı, karşı-verimci çizgilerini mi mahvun ettiler? Devrimci düşmanlıkların öğretilerini mi verdiler? Sola, halka, devlete başkalarını mı dediler? Bunu bu konularda pratik adımlar mı attılar? Bunu yaptılarla nerede, ne zaman ve nasıl yaptılar? Nedir böyle 'iyi niyetli deşifre' nize neden olan? Devrimci-demokrat kamuyu bu söylediklerinden habiretine katılmadı.

Kaldı ki; tersine Doğu Perinçek bu süregün boyunca pek çok kez eski ihbarcı çizgine sahip çıkmış, savunmuş ve 'yine yapacağını' açıkça belirtmişti. Yıl 1988, Hattatlık Yeni Gündem dergisinin Sosyalist Parti kuruluş çalışmalarına ilgili yığılı röportajda Doğu Perinçek Sosyalist Parti'nin kuruluşu, Aydınlıkların 12 Eylül öncesi soldan dışlanmışlığı vb. üzerine sorular sorular üstünlüğe geçirdikten sonra "geçmişte sosyalistlerin önemli bir bölümü sizce smgelenen hareketin insanlarıyla karşı karşıya geldi. Mesela ihbarcılık konusunu hatırlarsınız" sorusuna "... isteyen ihbarcılık desin, bir daha da yapamın" yanıtını veriyor Perinçek. (bkz. Yeni Gündem, 23-29 Haziran 1988)

Evet, çok açık ve net olarak Perinçek ihbarcılığın bu dönemde de kabul ediyordur ve "bir daha yapamın" diyebiliyordur.

Peki sonraki süreçte Aydınlık'ın PKK'ya başkısında ve ihbarcılığında bir değişiklik mi oldu? Bu sonuca verecek cevap da hayırdır. Örneğin 1987'de Aydınlık'ın yayınladığı PKK'ya ilgili bölümlerde "Avrupa'da siyasi cinayet", "Tetiklike parmak izi" (2000'e Doğru) vb. gibi hiç de dostça olmayan başlıklar görülebiliyordu. Yine '88'de yazıldıkları bir yazıda "ki yüz KUK gerillasının Türkiye'ye girdiği" belirtilirdi sonra "PKK, KUK'culan suçlarına alim yapacaklarını ve gördükleri yerde ateş açacaklarını belirtti" türünden yazı ve yorumlarla tektiriyor ve esasla sola düşman tavırlarını sürdürüyorlardı.

İşte böyle bir süreçte görüldüğü ve "ima'daki değişiklik ötesinde siyasal anlamda olumlu en ufak bir gelişimin olmadı" Aydınlıklar cephesinde ne hikmetse olumsuzluk görüldüğü olacak ki "iyi niyetli" yaklaşımları, geçmişten ders aldıkları payesi çizgilerini kendilerine.

İlgincir, Karasu aynı değerlendirmeye Aydınlıkların 12 Eylül öncesi ihbarcılıklarını kendilerinin bildiğini belirtiyor ve bunu kendi durumunu örnek vererek açıklıyor.

"12 Eylül'den önce PKK'ları ihbar etmelerine, poliste işbirliği için karakollarda çalışmalarına rağmen bu yaklaşımlarını elimizin tersiyle itmedik. Örne-

ğin cezaevinde 13 yıldan fazla yatmam, Aydınlıkların poliste ifade veremeleri ve mahkemece ceza almam için savcının ısrarcı olmaları neden olmuştur..." diyor Karasu.

Karasu ayrıca "çeşitli siyasetler ve Dev-Sol başta olmak üzere" tüm solun Aydınlıklar ve Perinçek konusunda kendilerini uyardıklarını ve bu tavırlarıyla ileride pısmam olacaklarını belirttiklerini de ekliyor.

PKK'nın 'iyi niyetine neden olacak herhangi bir olumlu gelişme yoktur Aydınlıklarında. Tersine solun uyarıları vardır. Ama PKK bunları değil, sadece o andaki görünümlü ve çıkarlarını esas alarak hareket ettirir. '89'da bu poliste, gümrük, poliste üzerine inşa edilen sözde bir dostluklar, Aydınlıkların ihbarcılıklarını, ihbarcılıklarını, karşı-verimci cepheye oldukları biline bilene, çağa vadeli çıkartarak kurban edilmis gerçeği çıkarlar.

Oysa devrimci, yurtsaverler dostu ve düşmanı ayırmada kesin ve net devrimin karşılarıya katılan bir yaklaşımın sahip olmak zorundadırlar. Yani dostlarını, düşmanlarını 'iyi seçmelidirler. Dostça eleştirileri art niyetten ayrılmalı, gerçek yüzünü gözlemleye çalışan sinsi düşmana karşı devrimin çıkarları gereği titiz olmalıdır.

Kasım '78'de Turgut işçisi'nin katledildiği Aydınlık hainlerinin DEV-GENÇ teğvir ve teccit etti.

Bu politika "Perinçek anormal vaka" vs. diyor açıklama getirmeye çalışmamız fazla-a, bir anlamı yoktur. Perinçek ve Aydınlık "anormal" değil, "bilinen" bir vakadır.

Türkiye'de sınıf mücadelesi içinde olup da bunu bilmemek mümkün değildir. Berxow'dan 15 Ocak 1993 tarihli sayısında, Perinçek'in karıştı söyleyişleri: "Sayın Perinçek, bu katliamlardan sonra 1992'ye kadar Türkiye hakkında PKK'ya karşı bir hoşgörü vardı" iddiasıyla, TC'nin katliam başarsına paralel bir değerlendirmede bulunmuyor...)

"Mays '92'nin Teccir (Derjisi) bir-jinde PKK Hizbullah'a kontrolden diyor. Bu gerçeği yansıtmıyor" diyerek belki de Hizbullah'ın "Halk Gücü" olduğunu iddia ediyor. (...)

"Sayın Perinçek PKK'nın Güney Kür-

distan'da örgütlenmesine hayırlanmış görünüyor. Kuzeyde Türkiye devletine, güneyde Barzanlı'ya ikisine birinden meydan okuyorsun. Bu da önemli bir taktik hatadır." (Teccir-29)

"Perinçek burada bir köy ağası kadar kendini kusuyor..."

Bütün bunların Perinçek'e "değerler" bir gününbirlik, temelsiz bir "dostlukları" sonra, bu süreci aydınlatmamamın zorlaması altında söylemek başka şeydir; bağından bu yana Aydınlık çizgisi artı olduğu yerde bırakarak tavır devrimci bir tavır sürdürücü olarak söylemek başka-ka...

BİR CENAZE TÖRENİ; TURSOLNDA DOSTLUKLARIN RENGİ GÖRÜLÜYOR

PKK'lı tutaklı Hüseyin Hüsnü Eroğlu, açık grevlerinde Eskişehir Cezaevinden Aydınlık'a coplar, kalaslar altında sürün edilerek katledildi. Tarih Ağustos 1989'dur. Hüseyin Eroğlu tipki Karasu gibi, Aydınlıkların ihbar edip yakalattıkları ve ceza verilmeye için özel çaba sarf ettikleri bir yurtsaverdir.

Hüseyin Eroğlu'nun cenazesi İstanbul'a getirilir. Ve işte bu pragmatik anlayışın sonucundadır ki, Aydınlıklar yakalattı ceza verdikleri bir şehidin cenazesi utanmadın, hiç sıkıntı duymadan çeklenlikle katilim ister. Ancak Devrimci Sol Güçler onun katilimattıdır. Ve Eroğlu özelindeki durumu da bilmedikleri.

Devrimci Sol Güçler, o gün Aydınlıklar "Eroğlu'nun ihbar edip ölüme gönderilen onun cenazesi-ne katilimaz" diyerek tavır aldılar. Bu Tavrı Hüseyin Eroğlu'nun ailesi de katilimken, yurtsaverler o günkü "politika"ları ve "dostlukları" gereği Aydınlıkların sahip çıktılar. Buna rağmen, ihbarcı Aydınlıkların pençeleri parçalanarak, ihbarcı saf dışı edildiler. Bu görevi öncelikle yurtsaverlerin yerine gelmesi gerekirken, bir yanıyla Aydınlıkların ölüme gönderdiği yoldaşlarının cenazesi-ne aynı ihbarcılarını katilimazına destek olmuştuklar. Pragmatizmin trajik bir örneği olsa gerek bu.

Bir devrimcinin dünyasında da, bilincinde de paradokslara yol açacak, devrim mücadelesine sonuçta engeller çıkarak olan böyleleri tavrı anlar, sonuçlar yaşamamanın yolu, kuşkusuz istisnaları bir politik hatır. Dostu düşmanı 'iyi' belirlemedir.

78-80 yılları arasında burjuva milliyetçi bir çizgiye atarın Aydınlık hainleri, ihbarcılığı siyasi faaliyetlerinin vazgeçilmez bir parçası saydılar. Ege-men göçler adına ellerinden geleni şey yaptılar. Polise, askarilerle birlikte devrimci, yurtsaverleri yok etmenin "savaşını" verdiler.

Devrimci hareket '78'de net bir politikayla "Tercihini burjuvaziden yana yapan, TIKP-Aydınlık milliyetçilerinin devrimci ve anti-faşist safıdır diye yoktu" diyerek, o süreçten sonraki tüm itfaklarını buna göre biçimlendirdi. Yoğun bir teşhir ve teccir politikasıyla bu tavır tüm sayılgınlıklarını çalıştırdı. Bu kararı teşhir ve teccir politikası, sürece içinde bulun tutarsız da olsa adivi tavırla birleşince, ektili olmuş ve TIKP-Aydınlık hainleri büyük oranda soldan teccir edildiler.

Ancak 12 Eylül sonrasının belleklerini yitme uğraşlı olsun, biraz da kendine güvenizliği ve faydacı yaklaşımının so-

'89 Ağustos'unda Hüseyin Hüsnü Eroğlu'nun cenazesi-ne katilim isteyen ihbarcı Aydınlıklar devrimcilerin adivi tavır eleştirilerine karşı yanıt vermişti.

Karşı-verimci PDA'cılarını provokasyonlarına karşı uyanık olalım

Eylül '89-Yeni Cozum

"(...) Ancak cenazanın bu onurlu havasını bozmaya çalışan, geçmiş ve bugünü ihbarcı Aydınlıkları anlayışın devamı olarak yeniden sol içinde yer edimmeye çalışan ve bunu yaparken da yine eski yöntemlerini kullanarak "Sosyalist Parti"ni provokasyonlarla bu çabalarını ilki denemesi, cenazede sergiledikleri tahrik ve saldırganlığı oldu.

Onlara bu ortamı anlayış, yine oportünizm ve ilkesiz birliklerden hala nereden umuyorlar.

Bugün ilkesiz ve uzlaşmacı eğilimler yüzünden karşı-verimci Aydınlıkları anlayışın yeni oyunlar sol içinde suz eski işlevlerini yerine getirmeleri, özümlemede süreçte hesabı verilemeyecek sonuçlara neden olacaktır.

Ancak bunu göremeyen kimi anlayışların ilkesiz ve uzlaşmacı tutumları, karşı-verimci Aydınlık anlayışına provokasyon ve eğilimleri-ne kolay zemin sağlamıştır ve sağlamayacaktır. (...) "

nucunda, TIKP-Aydınlık hainleri '89'ların sonlarına doğru kendilerini sol içinde yer bulmaya başladılar.

Eğer bugün Aydınlıklar teccir sol yanınmıyorsa, sol adına hareket edip Kuvayir'a, Koreye gibi görüşmeler yapılabiliyorsa ve bugün sol içinde görünüp bu sayede "sol ikerlik" günlük gazete çıkarabiliyorsa bunun sorumluluğu ve vebali solun omuzlarındadır. PKK da bu yanıyla geçmişteki Aydınlık'a gösterdiği dostluğu daha radikal biçimde sorgulamalı. Bunları vurguluyoruz, çünkü PKK'ya emperyalizme ve oligarşiye karşı silahlı mücadele veren dost bir örgüt olarak değerlendireyoruz. Dostlarımızın yanılmalarını, savaşta daha sağlıklı bir zeminde sürdürülebilmeleri için olarak görüyoruz. Bunun için dostla düşmanı ayırmada daha hassas olmalı ve bunu yaparken devrimci ilkelerden uzaklaşmamalıdır diyorum.

Düşünün ki, eğer Aydınlıklar bu dostluğu bozma konusunda kararlı(!) olmasalardı, belki de temelsiz olan bu dostluk bugün sürüyor olacaktı. (PKK Avrupa Teccirliğinin '91'de 2000'e Doğruya açık mektubu hatırlarsınız.)

Aydınlık'ın karşı-verimci çizgisi bir türlü anlamayan, anlamak istemeyen sol, hala alınması gereken tavır alabilmiş değildir. Açık olan şudur; solun bu kadar ilkesiz, bu kadar çekilmez, tutarsız olduğu kuşullandı, Aydınlık daha çok kafaları karıştıracak, küllanmay" diyenlen "küllanacaktır".

Evet, dostluklar bitti. Yıl '93. Şimdi düşmanlık hüküm sürüyor. Eğer geçmişten ders çıkarılmıyorsa, bu düşmanlıklarını yine "dostluğu" dönüştürmeceğinden ne yazık ki-hiper garantili çok. Böyleli "dostluklar" bizden irak olsun. ☺

SAĞLIK-SEN, TÜM SAĞLIK-SEN ve Tabipler Birliği

27 Ekim'de sağlık emekçileri kol kolaydı

Tabipler Birliği'nin hükümetine sunduğu iyileştirme paketini ve SAĞLIK-SEN ile TÜM SAĞLIK-SEN'in grevli toplu sözleşmeli sendikali hak talebini kabul ettirmek için düzenledikleri eylemleri sürdürüyor.

27 Ekim'de sağlık çalışanları Eyüp SSK'da ve Şişli Etfal Hastanesi'nde ortak eylemler düzenlediler.

Şişli Etfal Hastanesi'nde düzenlenen eyleme 200'e yakın sağlık emekçisi katıldı. Hekimlerin, hemşirelerin ve diğer sağlık personelinin ortaklaşa gerçekleştirdiği uyan eylemi saat 11:00'de hastane önünde alkışlarla başladı. Pankartlar ve dövizlerle hastane etrafında alkışlı yürüyüş düzenleyen sağlık emekçileri ortak basın açıklaması yaptılar. Açıklamalarında sağlık emekçilerinin bugün yaşadıkları sorunları anlatıp, çözümünü isteyen "Sağlık çalışanlarının grevli toplu sözleşmeli sendika taleplerinin gerçekleştirilmesi için birlikte daha sarf etmeye karar vermiş bulunuyor ve tüm sağlık çalışanlarını bu taleplerimiz

Sağlık emekçileri 27 Ekim'de kol kola, omuz omuzaydı...

doğrusunda mücadeleye davet ediyoruz." dediler.

Yürüyüş sırasında "Devlet GÜDÜMLÜ Sendikaya Hayır", "Özelleştirmeye Hayır", "Yüzdelik Zama Değil, Toplu Sözleşme" gibi dövizler taşındı.

Eyüp SSK Hastanesi'nde de SAĞLIK-SEN, TÜM SAĞLIK-SEN ve Tabipler Odası yaptıkları ortak açıklamada "Biz sağlık çalışanları ekono-

mik ve özlük haklarımızı iyileştirebilmek, daha sağlıklı ortamlarda, daha kaliteli bir sağlık hizmeti sunabilmek amacıyla yürüttüğümüz mücadelemizi yenilerini eklemek istiyoruz" diyerek tüm sağlık çalışanlarını yanlarında görmek istediklerini belirttiler.

Daha sonra sloganlar atarak hastane önünde kısa bir yürüyüş yapan sağlık çalışanları, alkışlarla dağıldılar. **Ö**

Küçükçekmece Belediyesi işçileri:

"Haklarımızı alıncaya kadar direneceğiz"

7 aydır aylıklarını alamayan Küçükçekmece Belediyesi işçileri 27 Ekim'de Belediye Binası'na yürüdüler. Saat 10'da Küçükçekmece Bakım Onarım ve Fen İşleri müdürlüğünde toplanan yaklaşık 3 bin işçi slogan atarak yürüyüş geçtiler. Haklıklarını anlatan bildirileri halka dağıtan Küçükçekmece Belediyesi işçileri "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" "Özelleştirmeye ve İçki Kiyimina Hayır", "İşçiyse Ücret Halka Hizmet" pankartları açarak halktan destek istediler. Başından beri yürüyüşçü işlere destek veren Küçükçekmece halkının da yürüyüş katıldığı dikkati çekenler, enaf da yürüyüş işçileri alkışlarla destek verdiler.

Yürüyüş esnasında halka dağıtılan bildirilerde;

"(...) Eylemimizi halka karşı dedikler. 7 aydır ücret almadın çalıştık.

Daha fazla ücret almadın çalışmaya devam edemeyiz. Haklarımız bizimle birlikte olmaya, tavır almaya çağırıyoruz." deniyordu.

Aileleriyle birlikte yürüyüşe katılan Küçükçekmece Belediyesi işçileri Belediye Binası önüne geldiklerinde, Genel İş ve Belediye İş'in yaptığı basın açıklamasında da "Küçükçekmece halkının Belediye işçilerine sahip çıkması istenirken, belediyeye yanan yolsuzlukların sorumlusu olarak belediye işçilerinin gösterilen emekçileri alkışlanıyordu. Belediye binası önünde direnişte bulunan işçilerin aileleri ve çocukları da söz alarak belediye işçilerinin müda-

Küçükçekmece belediyesi işçileri hakları için aileleri ve Küçükçekmece halkıyla beraber yürüdüler

zalelerini sorunu olduğunu anlattılar. Belediye binası önünde "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" "Haklarımızı alıncaya kadar eylemimizi devam ettireceğiz" sloganları atarak eylemlerini bitirdiler. **Ö**

Ankara ÖZGÜR-DER üyeleri gözaltında

Ankara (Mücadele) - Siyasi polis Ankara ÖZGÜR-DER yöneticilerini gözaltına aldı. 18 Ekim'de Ankara ÖZGÜR-DER yönetimi kurulu üyesi Cihan Ankarlı'nın evini basan polisler Cihan Ankarlı'nı gözaltına alarak, evini talan ettiler. Gözaltılı protesto eden Ankara ÖZGÜR-DER erleri gün bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında gazete bültenlerine götüren Ankara ÖZGÜR-DER yönetimi kurulu üyesi Volkan Güler, "Bu yoldan zorla gözaltına alındı. 20 Ekim gecesi iş ÖZGÜR-DER'e yeni gelip girmeye başlayan Adnan Küpel'in evi basıldı. Ankara Adnan Küpel'i evde bulamayan polisler, kardeşleri Devlet Küpel'i gözaltına aldılar. Polis sadrassız erleri gün de sürdürdü. Bir gece önce evinde bulunamadığı Adnan Küpel'i bu sefer bir kahveden zorla

gözaltına aldı. Ayrıca, Polatlı'dan da Yüksel Yılmaz, Yücel Yılmaz ve Ümit ... evleri basılarak gözaltına alındılar. DAL'da gözaltında tutulan ÖZGÜR-DER'lilerin yoğun işkence gördükleri, gözaltından çıkarken anlattımlarıyla da somutluk kazandı.

22 Ekim'de gözaltından serbest bırakılan Halkın Hakları Bülteni çalışanı Candan Şenol Ankara ÖZGÜR-DER'de bir basın toplantısı yaparak, gözaltında bulunan ÖZGÜR-DER'lilerin durumlarını kamuoyuna duyurdu. Candan Şenol 12 Ekim'de Avukat Murat Demir'in evini basılmasıyla gözaltına alındığını, işkence gördüğünü, polisin tecavüz ettiğini, bu yüzden kanama geçirdiğini ve altıncı parmağını etkilenmiş belirtti. Ayrıca gözaltında bulunanların işkenceye göttürüldükleri tank olduğunu an-

lattı. Savcılığa çıkartıldığında Nuh Mete Yüksel tarafından tetik edildiğini belirtirken, kendisine "Serbestsin, sağlığını gözetmene alıyorum. Ama o büroya bir daha gidip gelersen seni hemen tutuklatırım" dediğini söyledi. Ayrıca Polatlı'da "Avukat Murat Demir'e söyle. Omuz öldürücü. Beklediğimiz işçiler" dediğini de sözlerine ekledi.

Ankara ÖZGÜR-DER'liler aneller de yatsı gün yapıpın basın açıklamasıyla polislerin saldırılarına protesto ettiler ve gözaltındakilerin derhal serbest bırakılmasını istedikleri. Konya ÖZGÜR-DER'liler, Konya DAPK'lılar ve Konya TODEP'liler de yapılmakla açıklama yapıldı. Ankara ÖZGÜR-DER'in kundaklamasına protesto ederken, gözaltına alınan Ankara ÖZGÜR-DER'lilerin serbest bırakılmalarını da istedikler. **Ö**

"Geçtiğimiz hafta içinde Kaskı Merkez Duruşu'nda meydana gelen olayla ilgili dergimize gönderilen 26 Ekim '93 tarihli, 64 sayılı Devrimci Sol Haber Bülteni'nde şu görüşlere yer veriliyordu:

Katliamlarınız, korku ve paniğiniz bitmişliğinizdir!

Ötekizin adı baskı, terör ve katliamlarla anılır oldu.

Olğırızın içine düştüğü kriz derinleştiçle baskı ve katliam uygulamalarına her gün bir yenisi ekleniyor.

Kürt halkı üzerinde soykırımın uygulanıyor ve daha çaplı katliamlara hazırlığı yapıyor. Devrimci yürekli infazlar birbirini izliyor. İstanbul gibi emekçi halkın sesini yükselttiği şehirlerde çetili örgütlenmeler altında baskı ve tehdit operasyonları düzenleniyor.

Ancak silah tersi tepiyor. Olğırızın halkı safında yarattıma çağrışı korku ve panik kendisi safında büyüyor. Baskı ve terörün artırdıkça baskı, hızla tükeneşi sürükleniyor.

Bu baskı ve gözaltı operasyonlarından biri de 25 Ekim 1993 günü arama-tarama adı altında İstanbul'da gerçekleştirildi. Memur işkenceci katiller çetesi 25 Ekim günü yasa sokaklara döktürlü, yu kaser, kitle tasma araçlarını durdurur, terör estirir.

Bu terör eklemlerinden biri de Kaskı Merkez Duruşu'na pusu kurmuştur. Ama akşam saat 20.00 suları hıç de hazır olmadıkları bir olayla karşılaşılar. Bu saatlerde bir belediye otobüsünü durdurarak bulama yapmaya başlayan işkenceciler, otobüste bulunan bir yoldaşımızı da aramaya ve üzerindeki silahı almaya yeltendiklerinde hak ettikleri cevabı aldılar. İşkencecilerin Metin Duvaşoğlu işkenceciliğinin cezasını yaşamaya Ödemiş, Mahsin Çetki işe yaralı olarak kurtulur.

Savunmasız halk karışında "astığı astığı, kestici kestici" edasıyla sağa sola emir yağdırılanlar, devrimci bir savayıcılı karşıya çıkıldığında korku ve panik söpülmeye birer zavalıdır. Otobüsün içindeki işkenceciler birbirlerini ezerek dışarı kaçırdılar. Otobüs dışında pusu bekleyenlerin bir kısmı panik içinde kaçarken, bir kısmı ise ayırım gözetmede otobüs tutamaya bağlar. Kestintiş 15 dakika kadar süren bu katliam girişimini mermiler bitene kadar sürdürdüler. Ve otobüste bulunan siyah haltan Sadık Salih polis kurbanıyla can veriri. Mustafa Özdemir ve Hamit Akış işe yaralamaz.

Fağst Memur'ın olayı çarpıtarak saflarında yapanan korku ve paniği işkencecilerin ayırım gözetmede halka yönelik katliam girişimini gizleme çabası boğazdır. Olay yurkarda altatılmışmış gibi gelişimi ve yoldaşımız zara görmeden üstüne dönüştü.

Ayrıca yoldaşımızın ateşi sonucu halitain hıç kimsi zarar görmediçir. Yoldaşımız olumsuz pozisyonuna rağmen halkı zarar vermemiş ikenimiz titizlikle yemeli çılmış, sadece içi de ateş etmiş ve içti de gerekli hedefini bulmuştur. Fağst Memur, cesareti yasa işkenceci çetesinin nasil korku ve panikeli halkı katletmeye kalkışmış, siyah haltan işkenceci kimerlin silahından çıkan kurşunlarla can verdiğini kamuoyuna açıklamalıdır.

"Cesaret, cesaret, daha fazla cesaret... Atılım sürecimizin başından bu yana mücadelemizi bu şiarla biçimlendirdik.

Mücadeleyle bu şiarla ivme kazandırmaya çalıştık. Sait atıyaşın sloganı dediği kuşkusuz bu. Cesaret, sınıflar savaşında bir güçtür, bir silahtır ve biz bu silahtı kullandık. Tarihimize ve yaşadığımız sürece, bu silahtı mutlaka arma mutlakla kullananmış gerektiğini söylüyorduk çünkü. Bugün aynı şiar daha büyük bir güçle yineleniyor. Ve yaygınlaştırmayı hedefliyoruz. Çünkü bugün bu silahtı mücadeleye gerekliliği daha büyük.

Emekçiler bizzat böyle cüretle biçimlendirdik bir önderlik bekliyorlar. 1905'in Moskova'sında olduğu gibi;

"... Sakin bir grev ve gösteriler, artık işleri tatmin etmemeye başladık! Şöyle sordular: Bundan sonra ne yapmalı? Böylece daha kararlı ve cesur bir hareket istedikler. Bankatlar kurumsal talimatı mahallelere gelmeden çok önce, zata, şehrin merkezinde bankalar kurulmuş-

hem aracı hem amacıdır.

Manevi silahlardan savaşın etkisi, salt değer faktörleri değil olduğu halde için geçerli değildir. Tersine savaşlar tarihi, sınıf mücadelesi tarihi en eşitsiz hallerde bile korkuyu yenen bir cüret ve atılganlıkla savaşan güçlerin, sınıf düşmanlarını bozguna uğratmaları ile doludur. Egemen sınıfların tankla, toplu koruculuğu sömürü düzenine karşı, örgütüllükleri, yaratıcılıkları, taş ve sopalarıyla savaşan halkın tarih boyunca yürüttüğü tüm savaşlar bunun bir örneğidir.

SAVAŞ VE CESARET

Ülkemizde bir savaş var. Hangi anlamda olursak olalım, savaş ve savaşın gereklerini olanca canlılığıyla yaşıyoruz. Savaşın "şimdilik" "taal" bir unsuru olmama sokaktaki sıradan bir insan bile bunu görüyor artık. Devrimciler için savaş gereği nesnel bir durumu yansıtır.

Savaş gereği başlı başına siyasi cesaret unsuru değil bir milyon yekmedir. Diğer yandan ise, bugün ülkemizde kitlelerin hoşnutsuzluğunun derinleştiği, bu

"...Oligarşi de çok iyi biliyor ki, hiçbir devrimci direniş destanı silah gücüyle yaratılamamıştır. Direniş destanlarımız yaratıcısı inanılmazdır, halkımıza ve yoldaşlarımıza bağlılıkla dolu yüreklerimizdir, düşmana duyduğumuz kındır. Gerektiğinde taşla, sopayla 'Hiçbir Devrimci Sol savaşçı teslim olmaz' şiarını haykırarak düşmanın kurşunları ve bombaları karşısına dikilen CESARETİMİZDİR." (26 Ekim'de Ankara'da katledilen İki Devrimci Sol savaşçısıyla ilgili yapılan açıklamada)

yaşı yürüten önderlik ve öcününün götereciği siyasal cesarete bağlıdır. Çünkü en uygun "moment"te bile riskler, olumsuz ihtimaller vardır. Sınıflar savaşının her anına, her adımına "sagliam" bir gözle bakan, zafer "yüzde yüz" kesin olmadıkça hareketi geçirmeyen bir bakış açısının "uygun" anları değerlendirilmesi de mümkün olmayacaktır.

CESARETİN KAYNAĞINDA DEVİRME VE SOSYALİZME İNANÇ VARDIR

Cesaret, uğrunda risklere katlandığı-muz "şey" ne kadar istediğimizde bağlıdır. Halkların cesareti başımsızlık ve kurtuluş talebinin onların ruhunda ve bilincinde ne kadar derinlere kök saldığıyla belirlenir. Soyut değildir cesaret. Kaynağı ve yönlendirici vardır.

Sınıflar savaşının bir parçası olarak ele aldığımız cesaretimizin, kaynağını proletaryadan, onun ideolojisinden, halka ve devrime karşı duyduğumuz sorumluluktan alır. Bu anlamıyla da, sınıf mücadelesi açısından önemli -bazen belirleyici- ol-

Savaş, cesaret

tu... Kitleler, kararlı ve cesur bir kitle hareketi için talimat bekliyorlar..." (Lenin, Moskova Ayaklanması'ndan Alınacak Dersler)

1905'te "Grevden ve gösterilerden tek tek barikatlara, tek tek bankatardan kitlelerin kurduğu barikatlara ve askerlere karşı sokak savaşlarına" doğru gelişen Moskova ayaklanmasında işçiler bekledikleri bu talimatı bir türlü alamadılar. Manevîlik önderlik bir talimatı verecek, kitlelerin önünde bu adımı atacak siyasal cesareten yoksunduk! Onlara göre rev "zamanıydı", "başlatılmamış"ydı ve "silahta sarılmamış"ydılar. Lenin ise Moskova ayaklanmasından çıkarılan dersleri tek bir cümleyle şöyle özetliyordu: "... daha kararlı, daha saldırgan ve daha canlı olarak silahta sarılmamış; sonraları sakın bir grev sinin içine çözünen imkansız olduğuna... kitlelere anlatılmıydu."

Moskova ayaklanmasında olduğu gibi, sınıflar mücadelesinin hemen tüm "kritik" anlarında "siyasal" cesaret belirleyici bir önem kazanmış, savaşın seyrini bu cesareten gösterilen gösterilememesiyle belirlenmiştir.

Cesaret... Türkiye devrimci hareketinin tarihinde belki de en çok bu kullandığı bu sözcüğü. Daraltılmış olarak birysel anlamda bir cesaret dediği kuşkusuz vurgu yapılmış. Sözü edilen, mücadelemizin bugünüyle ve kıtard ilerlemede bütünümler bir cesareti. Çünkü özel olarak siyasi cesaret savaşta önemli -bazen belirleyici- etkenlerden biridir.

Matematik olarak tüm güçleri ejit olan iki güç düşünceler olmak bile, bu ejit güçler arasında savaşın başlatılmasına ejitçilerin söylemek sınıf savaşının doğasını yadsımak anlamına gelir. Birakalım sınıf savaşının, normalde iki düzeli ordunun savaşında dahi, savaş, matematik denklemi içindeki güç düz bir martağı, ihtimal hesaplarına indirgenemez. Savaşta madani-manevi pek çok etken rol oynar. Çünkü sınıfların ötesinde insan unsuru ve "politik" unsuru vardır ve insan savaşın

hoşnutsuzluğun devrim mücadelesine kanalizasyonu devrimin dayattığı bir süreç yaşıyor. Bu iki olgu nedeniyle bir ki, bugün ülkemizde mücadelenin biçimlenişini ve geleceğini bir yerde de politikaların içerdikleri cesaret unsuru belirleyecek. Faşizm terörünü, katliamlarını ve kırık savaş politikasını tırmadıkça en azından, bu politikaların bir yanda devrimcileri, mücadeleyi fiziki olarak yok etmek, ikinci devrimci demokrat sınıflarda ve kitlelerde korkuyu hakim kılabilir. Politikaların "cesaret"ten değil, "korku"nun belirlemesi bağladığı nedenle faşizm amacına ulaşmış demektir.

Unutulmamalıdır ki, politikalarımızı mücadelenin güçlüklerini, risklerini, gerektirdiği ağır bedelleri gözünde bulundurarak tespit etmek ayrı şey, bu risklerin ve bedellerin ağırlığı altında ezilmek, bunların baskısı altında biçimlendirmek ayrı şeydir.

Oligarşi muhaleflerini ikinci türdeki bir politika zeminine hapsedmeyi hedefliyor. Baskı ve terörle, en küçük birimde eylem biçiminin belirlenmesinden siyasi grupların ürettikleri politikalarla kadar, toplumsal muhalefeti en geri noktada sıkı tutmaya çalışıyor. İstiyor ki kitleleri, örgütleri kendilerine dayatılan bedellerin ağırlığından yılarak direnmekten vazgeçsin, direnmenin değil, uzlaşmanın, teslimiyetin politikalarını üretsinler.

Bugün Türkiye'sinde örneği boika görülen "sağ" politikaların, uzlaşma politikalarının ya da değişik biçimlerde kendini gösteren politikaşizmin bir yanında işte bu vardır. Pek çok somut durumda, ne yapılırsa gerektiğinden en açık olduğu hallerde bile, tüm güçleriyle hiçbir şey yapmayacağına, yapılmaması gerektiğinin teorisini üzerinde kafa yormanın temelinde "politik yetersizlik", "koşulları tatmin edememe" ve değil düpedüz siyasal cesaretsizlik vardır. Bedelleri görmezden alarak, siyasi anlamda göze alamama vardır.

"Kitle hazır değil" teorilerinin altında

yaatan neden de çoğu kez budur. Bugün işçi ve memurlar başta olmak üzere, tüm emekçilerin eylemlerinde yaşanan "genitler" bu mücadelenin bir türlü ekonomik sınırları aşamaması, radikalleşememesi, esas olarak işçi-memur hareketlerinin etide bulunan sendikali önderliklerin sağcılıklarının ve siyasi korkaklıklarının bir sonucudur. İşçiler ve memurlar bu önderliklerden "daha cesur", "daha radikal" kararlar beklerken, bu önderlikler korkaklıklarına kılıf yapmaya çalıştıkları "kitle hazır değil" gerekçesiyle emekçilerin önünde bir engel oluşturmuşlardır. Pek çok eylemde işçilerin onları yanıltarak, yalanlayarak sendikaların çizdiği sınırları aşmaları bunun açık bir göstergesidir. Bugün emekçiler "siyasal cesaret" bekliyorlar önderliklerden.

Riskleri göğüslemeyen, bedelleri göze alamamayan, pratikte yansımasından başka bir şey olmayan "sağ", "pasifist" politikalar, esas olarak devrimci hareketin göcünün henüz zayıf olduğu, siyasi süreç bütünüyle küçümede olduğu ya da tersine mücadelenin boyutunun alabildiğine yükseldiği süreçlerde öne çıkarak, yaygınlaşarak bulunur. Çünkü böyleli süreçlerde kayıplar, yenililer epeylikte tehlikeye. Ne var ki, savaşta yürütülebilecek, kazanmanın kullandığını yaratılabilecek de ancak bunları göze alabilen bir siyasi cesarete münkindir. Tüm diğer araçların ötesinde savaşta siyasi cesaretin bir-yönü işte bu noktadadır. Böyleli süreçler, idealleştirmiş, dört başı mamur "hazırık evlere" niye değil, politik açıdan cesur kararlar ve adimlarla aşılır.

Mücadele süreci içinde ortaya çıkabilecek elverişli anları, "uygun moment"leri değerlendirilebilir, bu momentlerden yararlanarak mücadelenin siyasi yapmasını sağlayabilecek büyük ölçüde sa-

KIZIL ORDU- II. paylaşılm savaşında önce "gen"

duğunu vurguladığımız siyasi cesaret bir-eyre özgü değildir artık. Salt atılganlıklar, gözüpeklik anlamına da gelmekten çıkmıştır. Sözüldü ettiğimiz siyasi cesaret, bilincin, bilimsel haklılığı, kendine güveni, kararlılığı ve kazanmaya olan inancı ifade eder.

Günlük hayatımızla siyasi cesaret çoğu kez eylem bazındaki cüretlilik olarak algılanır. Siyasi cesaret bunu yadsımaz. Ancak bu bir anlamda sonucudur. Temelinde en özli ifadeyle halka, devrime, örgüte inanç olan siyasi cesaret, üretilen

politikalarında, bu politikaların pratiğe geçişinde ve mücadelelerinde, devrimci ilişkilerinde her alandaki biçimlenişinde kendini ortaya koyar. Bu anlamda, siyasi cesareti kendini ortaya koyacağı alan tek başına "eylem" alanı değildir, tek başına politika alanı da değildir.

Politika bazında siyasi cesaret; kitlelere, kadrolara, savaşçılara gereken zamanda gereken çağrılar yapabilmek; sınıf mücadelesinin öncünükârı olduğu görevleri, bedeli ne olursa olsun, çekmeksiz, hesapsız bir biçimde ortaya koymak ve bu görevleri aynı çekimsizlikle omuzlamak. Siyasi cesaret, 12 Eylül sonrasında olduğu gibi, cuntaya karşı "ricat" teorileri yapılmaya yerine direnir politikalardan esas aması ve bunun çağrısını yapmak, bedellerine rağmen bu direnişi kesintisiz sürdürmek, '87lerde olduğu gibi, oportünizmin -kendi hazırlıklılığını gizlemeye, "kitleler hazır değil" edebiyatı yaptığı bir dönemde "radikal kitle eylemlerine" depolitizasyonun kırılması, sürecin önünün açılması anlamında önderlik edebilmektir. '84 koşullarında, basının, iş-

çizgimize eylem anlayışı arasında yakın, doğudan bir bağ olacaktı, vardı.

"Bu eylem imkansız" sözü, kuşkusuz pek çok eylem için bağlanıçta söylenmiş, ya da düpedümlüştür. Yarattığı bir gözlem ve planlama ile bu "imkansız" aşılmaya çalışılabilir, yine de en büyük pay da cesaretle ve cürete ayrılır. Çünkü, gerçek hayatta hiçbir eylemin "tam" bilgisi sahip olamaz, her zaman bir belirsizlik yanı, tam olarak öngörülmemeyen olasılıklardan oluşur bir yanı vardır. Bilgiler, bizzat pratiğin içinde tamamlanmaya ancak, kendine güvене dayalı bir soğukkanlılıkla ve zihinlerin, yaratıcılığın yönlendirildiği cüretle ve eylemle.

Siyasi cesaret, politika ve eylem alanının dışında da uzanır ve günlük yaşamın değişik ilişkileri içinde "gereklilikleri" ortaya koyar. Bu cesaretle, doğru bildiğini sonuna kadar savunmayı; eksikliklerini, hatalarını açıklıkla kabullenmeyi, sınıf mücadelesinin karmakarışık pratiği içinde sorumluluk üstlenmekten, iş yapmaktan, dayatılsayla hasta yapılmaktan korkmamayı içerir. Bunlar siyasi cesaretin birbiri t-

bunda bu güvenin önemli payı vardır.

ÖNCÜNÜK SİYASAL CESARETİ

Ülkemiz sonunda 1960'ların sonunda yaşanan ayrışma ve sağfırlara, solun onlara karşı kılınmış teorilerine, geleneklerine, "ustalarına, deyim yerindeyse meydan okunmaya pasifist, statükocu geçmiş aşırı THKP'ye uzanmıştır. Bu sürecin ideolojik mücadelesi içinde öncülerin devrimi çizdiği yürütülen 70-72 pratiği, ülkemiz halklarına, devrimcilerine, "Devrimin Yolu"nun ötesinde siyasi cesareti miras bırakmıştır. Kızıldere bu mirasın bir sentezidir. Ama kuşkusuz bu mirasın 50. yıla revizyonist geleceğe karşı koyarak, onu yıkamaya bile tek başına siyasi cesaretin mükemmel bir örneğini oluşturm.

Ülkemiz devriminin şekillenmesi öncü ve öncünün siyasi cesaretine özel bir misyon yüklemiştir. Sürekli bir milli krize ve kitlelerin olanca hoşnutsuzluğuna rağmen, politik tavırsızlığı yaşadığı bir ülkede öncü, siyasi cesaretiyle kitlelere "olmaz" görünenlerin "olur", "yıkılmaz, yenilmez" görünenlerin "yıkılır" olduğunu göstermek gibi bir görevle karşı karşıyadır. İste bu yüzden öncünün siyasi cesareti her şeyden önce teoriye sarsıcı birleştirilmeyle somutlanacaktır. Açıkla ki, her kim devrimden söz ederse herkes onun pratiğine bakacaktır. Gerçekten de "ista" karşı bir duygulu vardır bu ülkede. Kitleler pratiğe bakar, söz ile eylemin uygunluğunu takipçisi olur.

Her devrimi hareketin başat görevi kitleleri örgütlemeye ve harekete geçirmektir ve bu noktada doğru devrimi çizmesi ve cesaretiyle oyu açan öncünün, kendi cesaretini, karlılığını kolektif bilinceye dönüştürerek kitleleri aktarmak görevi vardır. Öncünün ruh halinin kitlelere aktarılabilmesi de elbette uzun vadeli, isticarları bu mücadelelerin sürdürülebilmesi ne bağlıdır.

Bu mücadele kuşkusuz giderek keskinleşecek, kendin mecrası içinde, bakan her şeyi riske edecek ölçüde, kayıplarına getirecektir. İste öncünün siyasi cesareti sarsıcı bu noktada yenilmez, mücadeleye kayıplara rağmen devam mı edilecek, yoksa "hazırki", "adam yok", "darbe yeriz" gerekçeleriyle geri mi çekilecektir? Öncü, bu sifati hak etmek ve savaşı kitleleştirme, cesaretinin bir "göstere" olmadığını kanıtlamak istiyorsa birinci yolu tercih edecektir. Ve bu noktada da, olgularının baskılarından yılmaksızın, reformist oportünist solunu yeneleceği kırk yıllık bayat "teorizm" eğilimlerine itibar etmeksizin, nesnel ve özel her güçlüğü aşmaya hedefleyecek, statükoları aşarak savaşmak, savaşmak ve yine savaşmak işi ile hareket etmek zorundadır.

Devrimci hareketin '90 altımı, yakın tarihimizin siyasi cesaret açısından en parlak örneklerinden biridir. Kısa bir süre içinde, yeterli olanak yokken, kurulumlar oluşturmaya haldeniyen başarıları bu altım. Tecrübe savaşı içinde emildi, gelistirdi ve kazanıma dönüştürüldü. Halkın adaleti kavramı halka mal edildi, uzun yılların özlümü her bir gerilisi yapıldı. Bunların hiçbir mükemmel hazırlık süreçlerinin üzerine oturmadı, bu öngörülseydi eğer, hazırlik hiç kuşku olmasın hala süüyor olurdu; Türkiye solunun önemli bir bölümü bugün bu durumdur çünkü. Başanların yalnızca sınırdan bir özerki, yarıotocilik, karlılık, özgüce, güven ve inançla yaratıldı. Bir kez başlandı bu süreç, devrimci kısıtlıya uğrayış olarsa her şeyi gördü. Ve tarafsız örneklere bilimler ki, kitlelere doğru

yaşayan savaş, giderek öncünün siyasi cesaretinin, atlanılgınlığının, kendine güven ve coşkusuna da kitlelere yansımaları yaratılacak ve bu süreç kitlelerin devrimi şiddetini, gerilimini kitleleşmesini ortaya çıkaracaktır. En köşkülüğün en büyüğüne atacağımız adımlarda göstereceğimiz siyasi cesaret, bu sürecin de hızını belirleyecektir.

YENİDEN ATILIM SÜRECİMİZ SİYASİ CESARETİMİZİN DE DORUK NOKTASI OLMALIDIR

Bugün önümüzde duran görevlerin büyüklüğüne oranlı olarak, devrimci savaşı ruhu devrimci hareketin tüm hücrelerine, tek tek bütün insanlara dokunmak, yeniden atılım süreci açısından yalınlanmasını gerekli iş hâldir.

Cesaret devrimci hareketin safından bir gelenektir. Devrimci olmak, onun da ötesinde devrimci hareketin bir parçası olmak başlı başına bir cesarettir. Bu bütünün bir parçası olarak mücadeleyi yürütmek, bir parça daha büyüyen cesareti gerektirir. Açıkla ki, mücadele içindeki her insanda bugün bu cesaret vardır. Ancak bu cesaret ne kadar bilinci ve isticarları. Ve ne ölçüde verimlidir? Kendimizi sık sık, liberal davranışlarla, sardamlarıyla, emek harcamalarıyla, kafa yormakla, alaylanarak değirmenle meşgul ediyoruz. Peki cesaretimiz, atlanılgınlığımız ve "sağlanılgınlığımız" bunun içinde mi?

Nasıl devrimcileriz? Cesaretimizi kaynağını saman alveği gibi bir anda parlayıp sönen bir coşkusuna, duygusalınlara yorsa, burada bir isticar yapılamaz korku. Pratiğimiz bazen çok cüretli, bazen çok kırk yaran bir sağlanılgınlık isticarsızlığını taşıyacaktır bu durumda.

Devrimci savaşı ruh öncelikle bilinceye yoğunmalıdır. Devrimci, unutulmamalıdır ki, yalnızca "eylem"den ibaret değildir. Coşkusuz, savaşı ruhumuz, bilinceye donatılmadıkça, hedeflerimizden büyükölünüşe uygun bir kolektif ruhsal şekillenmiş bir parçası haline getirilemez. Bu coşkun mücadeleye katkısı da kuşkusuz isticarlılığı ölçüde olmayacaktır.

Yeniden atılım süreci iki noktada "cesur" olmayı gerektiriyor.

Birincisi, kendimizi eleştirmekte, değiştirmekte cesur olmak durumundadır. Şehitlerimizden boganal yerleri doldurmak sorumluluğu ancak bu noktada da cesaretle üstlenilirse yerine getirilebilir.

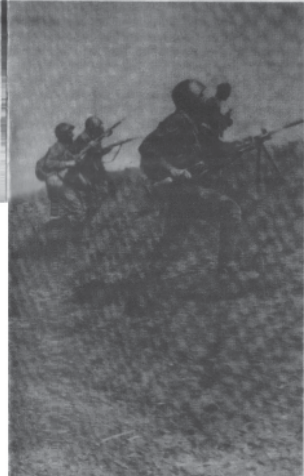
İkincisi, bugün tüm çalısma alanlarında, alana özgü politikalarımızı belirlerken cesur olmak durumundadır. Kitlelerin savaşı sorun ve baskılara karşı karşıya olduğu, tüm kamuoyu araştırmalarının kitlelerin düşünce partilerinin kopuşuna işaret ettiği bir noktada, hala kendin hazırlıklı olmadığımızdan dolayı kitlelere sığınarak yapılmak anlamında önderlik edememek, sürecimizi yavaşlatma, bir sonu yaratmaktır. 6 Kasım'lar, 3 Ocak'lar insanı anlamalıdır. Kitleler "esas olarak" hazırlandı. Onların bunu pratiğe dökmeleri bizim her örgütsel, hem de düşünsel olarak ne kadar hazır olduğumuzda, hedeflerimize ne kadar motive olduğumuzda ve kitlelere güveni ne kadar içselleştirebildiğimizde bağlıdır.

Cesaret... Evet, hem tek tek devrimciler olarak, hem de üretilecek politikalar açısından.

Cesaretle attığımız her adım mutlaka karşılığını görecektir.

Yağmızı sürüyor yürütürü tereddüt-süzce bir kenara iterek, cesaretle atacağımız her adım yeniden atılım sürecine güç verecektir. ☐

ve insan

"korku"yu yendiler. Sonra Hitler faşizmini...

kenenim hüküm sürdüğü cezavlelerinde Öüm Orucu kararı alabilmek ve önderleriyle, savaşçılarıyla olma yatabilmeleri siyasi cesareti. Bu süreçlerde, gerekli siyasi cesareti gösterenler devrimci gelişmelerin önünü açarakları, bu görevi ornuşturamayanlar, birakalım mücadelelerin önünü açmay, en başta kendilerini bakanlığı mahkum etmişlerdir. Bugüne uzayan sürecin göstergesi de budur.

Eylem bazında da, riskleri göze alan, cesareti öne çıkaran bir eylem anlayışı geleneğine sahibiz. Bu noktada elbette

mamlayan unsurlardır. Devrimcilerde bütün bunlar bir arada olmalıdır ve tersi, bir eksiklik olarak kabul edilmelidir. Örneğin, eylemde cesur olup bu alanlarda aynı yaklaşımla göstermemek; bir başka deyişle düşünme yöneltken silahlardan elektrisinde usta olup, kendin yoldaşları içinde mücadeleyi paylaşmaman gerekliliği eleştiriyi yapılmamak, buradaki cesaretin henüz kişisel kaldığını, siyasiastlanımadığını gösterir.

Siyasal tavır anlamında da dümdüz bir çiziyde deniz düşmüş siyasi cesaret, ilkelere söz konusu olduğunda, devrimin çıkarılan açısından "hayat" önemde gelişmeler söz konusu olduğunda, onlardan taviz vermemek, onlar için her şeyi göze almak demek olan siyasi cesaret, aynı anda yeri geldiğinde gerekli esnekliklere de gösterebilmek demektir.

Gün gelir, "intihar" eylemlerine oturan bir çiziyde mücadele etmek siyasi cesareti; gün gelir, geri çekilmelere, "ricat"lara karar vermek bir siyasi cesareti meselesi olup çıkar.

Kıscası, kişisel ya da örgütsel anlamda faturası ne olursa olsun, devrim için gerekeni yapmaktır siyasi cesaret.

Tüm bu biçimlemeler, hayatın her alanına uzayan tavırlar, sonuçta, kendine, halka, kadrolara güven sorununda yordamıdır. Çünkü bu güvenin olmadığı yerde "cesur" kararlar almak -ya da alınsa da uygulanmaz- mümkün olmayacaktır zaten. Bu güvenin olmadığı yerde, idare-i maslahatçı, sürece müdahale etmeye değil, günü kurtarmaya yönelik kararlarla politika yapılmazdır. Devrimci hareketin yedimce kadarkı gelişiminde, aşatıldığı politikalarda, herkesi şaşkınlıkla bir olarak hayata geçirdiği eylemlerde eğer siyasi cesaretin hep özel bir yeri oluydu,

Hak eylemlerinde, dayanışmada, devrimci mücadelede Mersin liman işçileri en önde oldular

Mersin Akdeniz Bölgesi'nde bir sanayi şehri olmasının yanında, portakal ve limon bahçeleriyle de donanmış bir limandır. Sanayi şehri olmasının dolayı yoğun olarak sanayi işçisi barındıran Mersin, aynı zamanda tarıma dayalı işlerin yapıldığından dolayı mevsimlik tarım işçilerinin de yoğun olduğu bir yerdir. Ayrıca Mersin'de Atış Rafinerisi, Çiğneme, Kromsan, Soda Sanayi, Cam Sanayi, Tekstil Sanayi ve seracılık işletmelerinde, ithalat ve ihracat işlerinde kullanılan büyük depo ve antrepoler vardır. En önemlisi Ortadoğu'da üçüncü, Türkiye'de ikinci büyük liman olarak Mersin Liman İşçileri 1700 civarında işçinin çalıştığı bir limandır. Bu nedenle taşımacı ve liman işçilerinin Mersin'de üretim ve sosyal ilişkilerde belli bir ağırlığı vardır. Bir yandan çevresinde tarım ve narenciye kovan, diğer yandan sanayiye dayalı üretim kollarının bulunduğu, tarihi turistik özelliklere sahip Mersin'de liman işçilerinin ağırlığı kuşkusuz li sayılların çok olduğu yatmaktadır.

Mersin'de devrimci-demokrat muhalefetin yükselmesi, işçilerin hak alma eylemleri... 1 Mayıs kutlamaları, Newroz ateşleri... vb. derken aklı ile gelen liman işçilerinin bu mücadelede oynadığı önemli rolüdür. Bu bakımdan da Mersin liman işçileri Türkiye işçi sınıfı için de örnek alınacak birikim sunmuş, gelenekler yaratmıştır.

Mücadele Bayrağını Mersin'de İlk Liman İşçileri Açtı

Mersin'de 12 Eylül'ün yarattığı karanlık ve suskun ortamı Mersin liman işçileri kendi hak alma mücadeleleriyle bozdu. Oportünizmin rahatsız ve statükolarını da liman işçilerinin sesi sarstı. Bunun için liman işçilerinin baştan beri şiarı "Hak Onu Almak İçin Mücadele Edenlerindir" oldu. Liman işçileri hem hak alma mücadelesinde, hem de genelde yürütülen protesto eylemlerinde bu perspektifle hareket ettiler. Ve bu şiar liman işçilerinin hem sınıf bilincinde, hem kendilerine güven olayında temel aldıkları bir perspektif oldu. Bu inanca istedikleri hakları kazandılar, 1 Mayıs'tan itibaren kullandıkları mücadelesinde Türkiye geneline adlarını duyurdular.

Devrimci liman işçileri 1990'da Irak'ın Kuveyt'i işgaline bahane eden ABD'nin Ortadoğu halklarına yönelik saldırılarında, ölümün de sürüklenmek istediği hakazı sevgisiyle karşı Mersin'de Emperyalist Sağa Hayır Komiteleri'ni kurdular. Halkı ve işçileri bu konuda bilgilendirerek belli bir duyarlılık yarattılar.

Devrimci liman işçileri 1990'dan başlayarak oligarşinin yasak koyduğu 1 Mayıs'tan itibaren kullandıkları mücadelesini sürdürdüler. Ve 1991 1 Mayıs'ta Mersin'de bulunan kim DKÖ, parti ve sendikaların gübeline salonda kutlama cesaretini dahi kendinde bulmadıkları bir sırada, Liman İşçileri Sendikası (Eski adı Likat-İş) Mersin Şubesi, 1 Mayıs'ta alanda kutlanmasını işçi kampanyaya bağladı. Bunun için oluşturulan komitenin başına o zamanlı şube başkanı Hasan Biber geçti. Hasan Biber o yılki 1 Mayıs kutlamasını şöyle anlatı-

yor: "1 Mayıs günü tüm yürüyüş yerleri polis ve askerlerle tutulmuş olmasına rağmen, komitenin oluşan 7 kişiyle kortej oluşturdum. Cumhuriyet Alanı'na doğru yürüyüş başlatıyoruz. 1 Mayıs Engellenemez, 1 Mayıs'ı Kutlamak Değil Yasaklamak Suçtur, 'Haklıyız Kazanacağız' sloganları bir anda alkışlar eşliğinde 300-400 kişilik bir katılımla karşılık buluyor. 'Barışlarımız' denilen noktada, 1 Mayıs'tan yasaklara, baskılara rağmen alanda

İşverenin anti-demokratik bir uygulamasını protesto için yapılan iş bırakma eyleminde, şube başkanı ve yöneticiler gözaltına alınınca, işçiler buna hemen işyeri işgaline karşılık vermiş ve yöneticileri birakılıncaya kadar 16 saat işli eylemi sürdürmüştür. İşçilerin yetkililerine "Başkanımızı bırakılmazsa bir gün değil, bir yıl da olsa eylemimizi sürdüreceğiz" demişlerdir. Limanların 1992 güzünde taşıyonlara verilmesi çalışması, işçilerin

bir yürüyüş varsa, liman işçileri gerektiğinde eşleri ve çocuklarıyla orada oldular.

Toros Gübre işçilerinin 1991 Aralık'ta başlayan ve 1992 Nisan ayında kazanımla biten ilk direnişlerinde, liman işçileri her yanlarında oldu. "Açlık grevinde olan Toros Gübre işçilerine bir şey olmasa imamların başlarına yakarız." dediler. İşten atılan Mersin Belediyeleri işçilerinin yürüyüş kortajında işçileri yan yana oldular. Silifke Belediyesi'nde, Turbo Filtre'de yaşanan işçi kıyımlarına karşı direnişte liman işçileri direnişçileri yalnız bırakmadılar. Şimdi devam eden direnişlerde yine onların dayanışması var.

Liman işçilerinin dayanışması hiçbir zaman destek ziyaretine sınırlı kalmadı. Aktif eylem yapmak, maddi yardım, basın açıklamaları, dayanışma çağrıları mücadeleye omuz vermenin biçimleri oldu. Liman işçileri dayanışmaya kendi hakları kadar önem verdiler. Dayanışma konusundaki '93 yılı başında görüşümüz Liman-İş Şube Başkanı Feriz Aşlan bize şunları söylemişti: "Dayanışmaya önem vermemiz sınıfsal bakış açımızdır. Tüm işçileri sınıf kardeşimiz olarak görüyoruz. Onların sorunlarını kendi sorunlarımızdan ayırtı görüyoruz. İşçi sınıfı olarak davranmak ve tavır almak zorundadır. Yoksa kazanamaz."

Liman İşçileri San Sendikası Koltuğu Yıkıldı

Liman işçilerinin doğru ve inatçı mücadelesi, değirmen gözüyle bakılan o zamanı adıyla Likat-İş genel merkezinde yönetime gelmelerini sağladı. İşçi sınıfının sınıf tavırından rahatsız olan sarı sendikacılar Mersin şubesinde devrimci işçilerin yönetimi olmasını için her türlü hileye başvurudular. 1992'deki son şube kongresinde devrimci işçileri kongre ön-

Liman işçileri hak eyleminde. Toplu sözleşmenin çıkmazıyla hep birlikte iş bırakarak yürüyorlar.

1 Mayıs'ların alanında kutlanması geleneğini de Mersin'de onlar taşıdı.

kutlanıyor."

Liman işçileri ve onlara önderlik eden Liman-İş Şubesi, oligarşinin baskı altına aldığı Newroz ve 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü kutlamalarına da önderlik etmiş, özünü uygun kutlamalar gerçekleştirmişti. Tüm bunlar yanında, göçü gözetiltiler, yarıgırsız infazlara karşı liman işçilerinin tepki ve protestoları oportünistlerin rahatsız ederek, onlara "Her şeyi protesto ediyor, işçilere zarar veriyorsunuz" da dirdiyti.

Hak Mücadelesinde Liman İşçileri Önde

Liman işçilerinin haklarına sahip çıkması ve yeni haklar elde etme çabası Liman-İş Mersin Şubesi'nde doğru bir önderlik oluşturmaya yönelik, her türlü mücadelede programlı ve örgütlü bir çerçevede yürütülmüştür. Sözleşme ve Grev Komiteleri, Eğitim Komiteleri, DKÖ'leri, işçilerin Komitesi, Mali Dayanışma Komitesi vb. gibi daha birçok komite döneme ve ihtiyaçla göre örgütlenerek işlelik sağlanmıştır. Liman işçileri toplu sözleşmelerinde kend irade ve istemlerini yansıtmışlar, beğenmedikleri bir sözleşmeye imza atmamışlardır.

Liman işçileri işyerindeki baskılara karşı gerektiğinde militanca karar koymuş ve istediklerini elde etmiştir.

Liman işçileri, her yıl 8 Mart'ları özünü uygun olarak kutuyorlar.

devrimci kararlılığıyla geri püskürtmüştür. Önceden özelleştirme sinyalleri verilen imamlar için Liman-İş kampanyaya açarak, işçileri ve halkı özelleştirme karşı bilgilendirmiştir. İşçiler bir yandan "Limanların yönetimine bir talibiz" derken, diğer yandan taşeronları zor yoluyla limanlardan dışarı atmışlardır. Bu sırada işten atılan 37 işçi için tüm ünitelerde 3 günlük iş bırakma eylemi yapılarak, atılan arkadaşlarını geri aldırılmıştır.

Liman İşçileri Sınıf Dayanışmasının En Güzel Örneğini Verdiler

Adana'nın, Mersin'in neresinde bir grev, neresinde bir işçi kıymı, neresinde

cesi ulaşılmadık işçi bırakmayacak delegelerin '93'te elde ettiler. Doğru politika buradan olan Liman-İş Genel Merkezi'nde de kazanmaya götürerek Hasan Biber'i genel başkan yaptı. Türk-İş ağısı Şevket Yılmaz başkanı. "Burada sen Mersin'deki gibi konuşturmayız" diyor. Hasan Biber'e. Ama konuşan ve kazanan baştan beri halkın güveni liman işçilerinin kendisi idi.

Mersin'de, Adana'da statükoları sınıf ve kitle sendikacılığıyla sarsan liman işçileri, Türkiye'de de devrimci işçi muhalefetinin odayı olmaya devam ediyorlar. Bu nedenle işçilerin onlardan öğrenmeye çok şey var.

Toros Gübre direnişi sürüyor

Direnişin günlüğünden...

✓ **Toros Gübre; "bitti" denilen bir direnişin tam on beş ay sonra yeniden başlamasının adıdır. Toros Gübre işçileri işveren ve jandarmanın tüm baskı ve gözdağına rağmen, adını "Emek Tepesi" koydukları tepede, ekmeçleri ve onurları için direniyorlar. Toros Gübre işçileri, direnen bütün işçilere bir "Emek Tepesi" armağan ediyorlar. Bu Emek Tepesi, düştürme teslim edilmeyip dayanışmayla kazanılmak zorundadır.**

✓ **Ankara yürüyüşünün yapılamaz dendiği Zonguldak grevinden, fabrika işgalinin biter dendiği Mada Deri'den, halkta bütününelemez denilen Paşabahçe direnişinden önemli dersler çıkaran işçi sınıfının Toros Gübre direnişinden çıkarcasına önemli dersler ve sonuçlar vardır. Toros Gübre işçileri, bunları düşünerek kazanmak zorundadır.**

Geçmiş direnlerden otulmuş dersler çıkaran Toros Gübre işçileri, kazanacaklarına olan inanca direnişi sürdürüyorlar.

nan barakayı işe jandarma karakol haline getirmiş bulunuyor. Direniş başladığı günden bugüne işçilere 7 kez saldırın jandarma, işçilerin bu tuvalet kullanmasına izin vermek istememiş. Bunun üzerine işçiler de o zaman "İhtiyacıma karakolun önünde görürüz" deyince jandarma yasak tavırından vazgeçmiş.

Direniş Komitenin İhtiyatından İşçiler

Toros Gübre işçilerinin her birinden ayrı ayrı ses çıkıyor. Disiplini bir yaşam ve ortak karar alıp, ortak hareket etmek için bir Direniş Komitesi oluşturulmuş. Direniş Komitesi cadıradık işçiyi ve eylemin tüm sorumluluğunu üstlenmiş. Bu nedenle programı ve disiplini bir çalgısına işçi komite oldukça titiz davranıyor. Cadıradık günlük işçi komite tarafından programlarını ve bu çerçevede organize ediyor. Direnişteki tüm işçiler bu programa uymak zorunda. Uymayan işçiler komite tarafından eyleştiriliyor.

Bir kere cadıradır her işçi sırayla nöbet tutuyor. Nöbetler özellikle de jandarmanın ayrı baskınlarına karşı bir önlem olarak düşünülmüş.

İşçilerin tamamı sabah saat altıda kalkıyor. Tüm işçiler ellerini yüzlerini yıkadıktan sonra, gece vardiyasından çıkan ve gündüz vardiyasına giren işçileri sloganlarla karşıyorlar. Bu durum gündelik olarak her vardiyası çıkışında düzenli olarak yineleniyor. İşçiler kararlıklarını, çoğuklarını, kazanacaklarına olan inançlarını hep bir ağızdan atıyorlar, "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Toros Direnişimiz", "Direnen Biz, Kazanan da Biz Olacağız" sloganlarıyla ifade ediyorlar. Her sabah, öğle, akşam ve geceyarısı Toros Gübre fabrikası bu sloganlara tanık oluyor.

İşçiler her sabah kalktıklarında, yataklarını özenle topluyorlar. Battaniyeyle katılanarak güneşlendiriyor. Her sabah çevre temizliği yapıyorlar. Nöbetçiler kahvaltılarını

yi hazırlıyorlar. Kahvaltıda zeytin, ekmeç, domates ve çay var. Küçük bir masanın üzerinde alelacele ayakta yapılan kahvaltılardan sonra, gündüz vardiyasına gelen sloganlarla karşıyorlar.

Çevre temizliği ve bulgular işçi gerektiren on ihtiyacı çok zor karşılandığı için, önemli bir sorun niteliğinde. Nedeni, işverenin işçilerin kullandığı suyu kesmiş olması. İşçiler su ihtiyacını 1 km. uzaklıkta bulunan petrol istasyonundan bidonlarla taşıyarak gideriyorlar.

Günlük işler arasında genellikle direnişle ilgili sohbetler yapıyorlar. Cadıradık kalarlar algarların komitenin yolunu dört gözle bekliyorlar. Çünkü komiteden bazı işçiler hemen her gün sandıkları, DKÖ'leri gezerek destek arıyandık buluyorlar. Ayrıca basında kendilerini ilgili önemli bir gelişme olduğunda, anında haberdar ediyorlar. Ve yine önemli bir gelişme olduğunda hemen basına haber veriyorlar. Bir yerde işçiler kendi muhabirliklerini kendileri yapıyorlar.

Öğle yemekleri yenildikten sonra cadıradık gelen ziyaretçilerle sohbet ediyorlar, direnişin gelişimi hakkında bilgi veriyorlar. Şimdiki kadar işçilerin çoğu sendika olmak üzere, DKÖ'lerden ziyarete gelindi. Bugüne kadar DISK'e bağlı sendikalar dayanışma için gelmelerine rağmen, Türk-İş'e bağlı sendikalar duyarsızlıklarını sürdürüyor. Memur sendikalarından SAGLIK-SEN ve Tüm SAGLIK-SEN işçileri ziyaret ederek, sağlık taramasından geçiriliyor.

Çadır ortami işçilerin birçoğunda üst sonuden üstlenmiş olduklarına ve bel ağırlarına neden olmuş.

Ziyarete gelenler genellikle para ve yiyecek yardımlarına da bulunuyorlar.

Toros Gübre işçileri dayanışma için Adana İş Bankası Adıyve Şubesine 230888 No.lu bir hesap açmışlar. Du-yarlı bütün kesimleri bu konuda destek vermeye çağırıyorlar. Bu çağrıya uyın Adana ÇYP Gençlik kolları "Toros Gübre

re'de Çalışan Kardeşlerimiz Dayanışmaya" ve yine üzerinde banka hesap numarası yazılı olan birçok pankartı şehrin değişik yerlerine astı.

Direniş Komitesi genellikle her akşam toplanarak günlük değerlendirmeye yapıyor. Bir gün sonra yapılacak işler tespit ediyorlar. Eksiklik ve zaafı yanlara işçilerin eleştirisi ve önerileri mekanizması işçileri çağırıyor. Bu uygulamayla işçiler kendilerini yetkinleştiriyor, daha kararl hale gelmek için kendilerini zorlamalarını sağlıyor.

Direniş Komitesi alt ve mahalli olmak üzere iki komite daha oluşturdu. Amaç Direniş Komitesi'nin başına bir şey geldiğinde hazırlık davranmak.

Günün son günlük işi gece vardiyasına gelen ve akşam vardiyasından çıkan işçilerin sloganlarıyla karşılanırdı. Bu yapıldıktan sonra iki kişi iki saat araya sabahca dört nöbetçi kalıyor.

Hamit Amca Mücadelenin Yaşlı İlgisi Olmadığını Öğretiyor

Direniş arasında en yaşlı olan Hamit Çiçek, gönüllü olarak yemek yapma işini üstlenmiş. Hamit Amca pek fazla konuşmuyor. Olduğu sessiz ve sakin bir, "Ne yaparsanız Hamit Amca" diye sorduğunda kusa ve net olarak iki kelimeyle yanıtlıyor: "Mücadele ediyoruz."

Evet, Hamit Amca mücadelenin etmesinin yaşla bir ilgisinin olmadığını göstericisi-ne direnişi sürdürüyor. Hamit Amca aynı zamanda çok çalışkan bir. Hiç boş kalmıyor, mutlaka uğraşacak bir şeyler buluyor. Bu nedenle Hamit Amca bir gün hastalandı. Ancak bir gün sonra yine cadıradık. İşçiler işe Hamit Amca'yı sürükledi "önderimiz" diye takılıyorlar. Ama o buna aldırmıyor. İşçilerin ara sıra yemek yaptıkları tüt bittiğinde Hamit Amca çalı çırpı toplayarak yemek ve çay için hallediyor.

Hedef Aileleri de Direniş Çekmek

Direnisti işçilerin birçoğu evli. Yaşla-ğı iki yıldır işsiz olduklarında, bu on-ları ekonomik olarak yıpratmış bulunuyor. Bu durum işçilerin aileleri arasında sorun yaratıyor. İşçiler bu durumu eylemleri de mücaddeleye kazandırmak aşmaya çalışıyorlar. Direnmenin onuru ailelerle paylaşmak, çıkan sorunların ancak hak-sızlıkları karşı mücaddele edilecek çözö-leceğini, bunun için birlikte direnme ge-rektiğini düşünüyorlar.

İşçilerin Nihat Dinçer bu sorunu il-gili olarak, "Benim eşim bu 16-17 aydan beri olmamış, bundan sonra bu olacak diyerek direnisten vazgeçmemi istiyorlar. Eşim çevremde duyduğuy dedikodularından etkilenerek benim konuşuyorum. Basın sü-rekli büyük balık köçük balığı yadı" di-yordu. Ben de küçük balıklar birleşirse büyük balıklar bir güç yapamaz. Yani iş-veren ne kadar güçlü olsun halkı olan biziz dedim. Bu iş başarılmasaya-çını işçilere vermiş olduğumuz mücaddeleyle cevap veriyorum. Şu anda eşim dahi beni desteklemeye başladı."

Ve gün bitirken Toros dirençlileri ka-rarlı. "Bugün Cadıradık, Yarın Fabrika-da Olacağız" şiarını inanca dönüştür-müşler. Bu inanca çöker çadır yaşamını bir okula çeviren kolektivist ve pro-gramlı yaşamayı öğreniyorlar. ☺

Aylar süren direnişin derinleşmesi, programı ve kolektif bir yaşamı da getirdi.

1991 Aralık ayında işten çıkartılan Ceyhan Toros Gübre işçilerinin 12 Tem-muz'da başlattıkları ikinci direnişleri 4. ayın doldurma aşamasında.

Bilindiği gibi, Toros Gübre işçileri sen-dikalama çalışmalardan dolayı işten çıkarılmış, bunun üzerine başlayan dire-niş '92 Nisan'da kazanılmış bitirmişti. Ancak Toros Gübre patronu sözünde durmayarak işçilere bu başarıyı tatmama-ğı. 12 Temmuz 1993'e kadar işe alın-mayı bekleyen işçiler yeniden direnişle başlamışlardır.

Toros Gübre işçilerinin direnişi kararlıla sürüyor. Bu direniş işçi sınıfının en uzun direniş olmaya aday gözüküyor. Ve Toros Gübre işçileri disiplini, inatçı dire-nişleriyle işçi sınıfına direnişi öğretiyor.

Emek Tepesi'nin Emekçileri

Fabrikanın karşısında yer alan Emek Tepesi'ndeki direnişin havasını, henüz tepeye varmadan fark edebiliyoruz. İşçi-ler özene bezene hazırladıkları tek odalı cadıradık önüne, gahirledik rekâm panoları gibi iki pankart asmışlar. Pan-tarın birinde, "Bizler işimizi istiyoruz", diğeri "Direnen Biz, Kazanan da Biz Olacağız" sözleri yazılı. Ayrıca işçiler ca-dırın yan tarafına, taşlarla ve oldukça bö-yük çukukda "İşimizi istiyoruz" yazmışlar. Üzerine körç doküleri belirlenipristilen bu yazı, fabrikanın tam karşısına düğü-yor.

İşçiler cadıradık olduğu yere bir tu-valet yapmışlar. Tuvalet önünde bulu-

yorum... yorum... yorum...

Adımlarımızı aynı noktaya değil, ileriye atalım

İşçilerin, emekçilerin gündeminde özelleştirme konusu ılgal ediyor. Bu konuda hangi işlemede neyin ne olacağı, yaklaşık ne kadar içinin içinde olacağı, özelleştirmenin emekçiler aleyhine yaratacağı olumsuz sonuçlar konusunda, kısacası özelleştirmenin sonuçlarına ilişkin olarak emekçilerin daha ileri kısımlerinde belli bir bilinç oluştu. Özelleştirmenin ne menem bir şey olduğu kamuoyu gündeminde saklıdır. Başta toplanlar, paneller, seminerler ve bildiriler bu bilinçlenmeye yardımcı ettiler.

Ancak gelişen aşamada bunun yeterli olduğunu düşünmek olamaz. Özelleştirmenin bir yerde kapamadan içeri girdiğini, özelleştirmeye ön hazırlık niteliğinde işçi kıyımlarının şimdiden bazı işletmelerde başladığını görüyoruz.

Zaten Washington perisinde de IMF ve Dünya Bankası, Çiller hükümetine özelleştirmeye bir an önce başlansın, yavaş gidiyosunuz, direktifli verildi.

Bütün bu gelişmeler karşısında bizim de adımlarımızı daha bızdırmanızı gerekiyor. Eza önemli, silin eyleme geçmez, pratik tavırlar almamız için özelleştirmenin kapımızda dayanamaz beklemek gerek. Bu programı uygulanamaz kalacak bir çalışmaya atıldığını dayatmayız.

Bunun için şimdiki adımların bir aynı noktaya tekrar tekrar basmamasına çalışmalıyız. Özelleştirme konusunda yaratılmış bilinç üzerine kurdurduğumuz "Özelleştirme, İşçi Kıyımı ve Alacaklarımızın Gasplama Karşı Mücadele Komiteleri"nin her yerlerine yayılması başta zorundayız. Yeni atılmış adımlara her geçen gün yeni eklenmedikler sonra, özelleştirme konusunda çok laf etmenin hiçbir anlamı olmayacaktır.

Paneller, sendika lokalilerindeki hafta sonra toplantılarıyla emekçilerin başına örülen çarşısı sıkı atıp uyardırmaya bir gerekçesi. Devrimci demokrat işçiler her işyerinde komite örgütlenmesinin sağladıkları sonra, temel olarak pratik eylemleri örgütlenmesinde çalışmalıdır. Bir yerde özelleştirmenin bedeli olan işlemlerin işçileri ve memurları, bu konuda çok laf ödüllenecek karşı, özelleştirmeye karşı eylem örgütlenmesinin sonuçlarını bekliyor. Kömürde, demir çelikte, SEK'te, Tekel'de, Sİlberbank'ta, Denizcilik İşletmelerinde yaşanan budur. Bu nazırı elimiz alabiliyoruz.

Mevcut sendikalar özelleştirmeyi seyrederdusun, işyerindeki işçiler adeta yalvarı durumdalar. Çoğu yerde işçiler siyasi iktidarı bu politikaları karşı nasıl davranmak gerektiğini tam olarak bilmezken, bazı işyerilerinde işçiler kendileri kapılarında bir şeyler yapmaya çalışıyorlar. İşçiler, özelleştirmeye ve işçi kıyımına karşı sık toplantılar yapıp bunun ütemine geçmeyen şöyle devrimci-demokrat sendika şubeleri platformlarına güvenilerek çıktıkları yitmektedirler.

Yazanan gerekçelerin sadece işçileri değil, genelde emekçileri etkileyeceğini söylemeye artık gerek bile yok. Bu nedenle işçiler pratik olarak hareketle geçirip, bu hareketliliğin başına yazınması sağlamak ak bir uğraş etmektedir. Buğün Karamürzin'in kapatılması çalışmaları karşı Karabük emekçilerinin eylem için çalışmalarına başlanması güzel bir örnektir. Devrimci demokrat işçiler ve onların yapıları ise bunun gereksindiler. Çünkü hafta sonra panelleriyle işçi geçiriyor, eylem-sözlemlerine "önce bilinçlenme" adıyla mesruluk yaratmaya çalışıyorlar. Siyasi iktidarı uygulamalarına karşı durmazsak, panelleri, seminerleri, sempozyumları karşı döndürsük, bir gün etrafımıza bakıldığında, kendiliğinden de dahil olmak üzere, salımlarda yer kalmadığını görülebiliriz. İşimiz, emekçimizin elimizden gitsinlik görmezlikten gelip işsiz kaldığımızda, işimiz bulunduğumuz durumdaki kurumsallaşmış içindeki içimizde de yeterli olmayacaktır. Unutmayalım ki, sermaye patronları arka anlıkla partizanmış bile liks gerekçelerdir.

Ölçtür sorulmuşumuz bize panel, toplantı değil pratik eylem yapın diyor. Başta biz işçiler ve memurlar bu konuda hareketle geçmezsek, halkın kendiliğinden hareketle geçmesini beklemek hayal olacaktır. Bunun için sendika lokalilerinden, konferans salonlarından dışarı çıkıp eyleme sarılmalı. Öyle olsa işyerleri özelleştirilen sendikaların daha hiçbir şey yapmadıkları koşullarda sendikaların, meslek odalarının peşinden panel takip etmek, haklarımızı kolayca elden gitsininden başka bir şey getirmemektir. ①

"Madenler bizimdir, kapatılmaz"

Zonguldak (Mücadele)- Maden işçileri hareketli günler yapıyor. Madenler üzerinde özelleştirme çalışmaları ve zorunlu emeklilik karşısında ne yapacağını ilişkin genel olarak maden işçileri henüz bir karara varmamışken, geçici görevlendirme adı altında ocaklarında sürgünler başladı.

Çaydamar Kömür Ocakları'nda kazımacı ve tabancı olarak çalışan 72 işçi Üzümlük'te bulunan Asma Kömür İşletmeleri'ne gönderildi. Bunun üzerine Çaydamar Ocakları'nda çalışan kömür işçileri 23 Ekim'den 26 Ekim'e kadar ocağa inmedi. Bunun geçici değil sürekli bir sürgün, hafta sonunda işten çıkarılma olacağını belirlen eylemleri 635 işçi, siyasi iktidarı ocaklar üzerinde oynamaya çalıştığı onurları izin veremeyceklerini de belirtiyorlar. Diğer maden işçileri eylemlerine destek vermeye çağırın Çaydamar işçileri, bu sürgünün bir başlangıç olduğunu, karşı durulmazsa devrimin de devreye sokulacağını söylüyorlar.

Öte yandan madencilerin eylemine karşılık direniş kırıcıları yine devreye girer. Bir yanda polis işyeri çevresinde karakol kurmuşken, diğer yanda Genel Maden İşçileri Sendikası (GMSİS) ağalardın Sök-kö işçileri ocağı imneleri için iktidara çağırıyor. İşçiler ise, sendikacıların kendilerini verdikleri sözü tutmadığını belirtmek, eylem kırıcı tavırlarını protesto ettirir. Olup bitenlerle ilgili olarak işçiler şunları söylüyor:

Maden işçilerinin zor günler bekliyor. Bu zorluğu aşabilme inancı ve kararlılığı bugünden işçileştirilmelidir.

"Tabancı ve kazımacı olarak çalışan arkadaşlarımızın keyfi bir biçimde Asma Kömür İşletmeleri'ne gönderilmesi Çaydamar İşletmelerinin adım adım üteme katılacağına ilk belirtileridir. Çaydamar İşletmelerinde şu an 650 işçi üremi yapıyor. Bunların büyük çoğunluğu yeraltı işçisidir. Bu işçilerin çalıştığı maden işyeri aynı işlemlere göndererek burayı kapatacılar amacılıyor. Şu ana kadar TTK'dan çeşitli yollarla bu işi içerisinde 3 bin işçi atıldı. Yanı sıra bize de gelecek. Hükümet bu konuda, yanı işçiyi çıkarmakta ne kadar kararlıysa biz maden işçileri de işçi kıyımlarına karşı o kadar kararlıyız. Vaaletir, yatırım planları yalanlarıyla bizi kandırmazlar.

Yatırım yapılacaksa işte TTK. Yatırım bulurla yapılmazdır."

Ocağa inen işçilerin ocakların önünde bekleyen işçiler zaman zaman "TTK Peşkeş Çekilemez", "Madenler Bizimdir Kapatılmaz" sloganları atıyorlar.

Zonguldak havzası ve Zonguldak işçileri üzerine siyasi iktidarı planları ciddi bir şekilde ilerlemeye başladı. Bu tür onurları geçti verildiği ölçüde, Zonguldak halkını işsizlikte birliktelik, fuhuş, kapı kaçıklılık vb. işler bekliyor. Bu nedenle "kara eimas" işçisi geleceğinin karartılması asla izin veremem. Bunun için sadece kömür işçisine değil tüm Zonguldaklılara, kendine devrimci demokratik diyen herkese iş düşüyor. ②

Direnen Sincan belediye işçileri kazandı

Ankara Sincan Belediye işçileri 1990 yılından bu yana biriken alacakları, bir kısmı sosyal hakları ve 30 aylık yevre idareleri için 18 Ekim günü başlayan iş birakını eylemi yaptılar. Şimdye kadar ayda 5 milyon avansla yetinen işçiler, tam maas ödemesi yapıp çalışmaya kadar eylemlerini sürdürdüklerini belirtmişlerdi. Eylemlerini yevre ödemesi de kuyruk oluşturan ödümleri işçiler, eylemlerinde 26 Ekim'de kazanmış olduklardır.

Buna göre, 90 yılından bu yana biriken ödümler de içinde olmak üzere, işçilere ayda 10 mil-

yon lira ödeme yapılacaktır. Ayrıca işçilere bu yıl için 1 ton kömür yardımı da sunulacaktır.

İşçilerin örgütlü bulunduğu Genel İş ise başından beri eylem konusunda kararlı bir tutum sergiletti. Sözde "sosyal demokrat" olan belediye yöneticilerine yaranmak için, işçilere eylem boyunca pankart ve döviz taşımalarını ödümleri. İşçiler de bu karara uydular.

İşçilerin hakları için kılıcı kırılmayın Sincan Belediye Başkan Yardımcıları, onların soruları karşısında kendileri değilmişine, 24

Ekim'de işçilerin beklemeye yaptıkları yevrenin önüne gelecek. Sincan halkına gelecekteki kimsenin hakkı olmadığını, eylemlerine son vermedikleri takdirde taseron çıkaracakları şeklinde söylediler. İşçiler ise bu tehditlere boyun eğmeyeceklerini, onları uyalayarak östetirdiler.

Sendikamız pastı tutulmuş, belediyenin tehditlerine rağmen Sincan Belediye işçileri kazanmayı bir onur sorunu haline getirdiler ve kazandılar. Eğer Sincan Belediyesi işçileri işçileri verdiği sözü tutmazsa, karşısında daha kararlı bir işçi kitlesi bulacaktır. ③

Özelleştirmeye karşı ortak mücadele

Özelleştirmeye, taseralanlaştırma ve işten çıkarmalara karşı DISK, TÜRK-İŞ, HAK-İŞ, Kamu Çalışanları Platformu, bazı meslek odaları ve demekler bir araya gelecek ortak mücadele etme kararı aldılar.

16 Ekim'de yayınlandıkları bir bildiriyi ortak çalışmaları yapacaklarını açıklayan kitte örgütlen, 23 Ekim'de de Türk-İş Genel Merkezinde toplanarak yapacakları ortak çalışmalarını nasılaya geçireceklerini belirlediler.

Sendikalar bildirilerinde ortak mücadelelerin örgütlenmesini karardı "Sermayenin özelleştirme, taseralanlaştırma ve işten çıkarmaları karşısında devam

eden bu saldırısına karşı, bu toplumun ortak değerlerin savunma, demokratik haklarını yaygınlaştırma doğrultusunda ortak mücadelelerin örgütlenmesini kararına vardı" şeklinde açıkladılar.

Özelleştirmenin "sanayisizleştirme olduğunu, sosyal güvenlik, sağlık ve eğitim gibi hizmetleri yok ettiğini, demokrasi karşıtı politikaların bir parçası olduğunu, kamuoyunun derinlemesine kaptırıldığını" belirlen kitte örgütlen, tüm bu belirlendikleri halka tekrar tekrar açıklayacakları da vurguladılar.

Simdi özelleştirme politikaları karşısında asıl zarara uğrayan emekçiler, bu toplantıların sonucunda yapılacak pratik eylemleri bekliyorlar. ④

yorum. yorum. yorum.

Yeni süreçte hedef Aktif kitleleş eylemlilikler

Üniversitelerde yeni dönem, akademik mücadelede ise yeni bir sayfa açılıyor. Üniversitelerin öğretim hayatlarıyla bu sayfa aynı satırları yazıldı. Öğretim görevlileri Gazd Üniversitesi'nde Cumhuriyetkanun katliamı açığı törenini protesto edip salona terakki edenler, öğrenci gençlik de alternatif açılışlarıyla bu yılı silvaci başlattı.

Gazd Üniversitesi'nde yapılan açılış töreninde öğretim üyelerinin tepkisi, (yassımar) itibarıyla her ne kadar ekonomik taleple olsa da) 1980 sonrası ilk defa cumhuriyetkanun da katliamı bir törende öğretim görevlilerinin seslerini yükseltmelerini açısından önemlidir. Zira öğretim üyeleri şimdiye kadar YÖK'ü hedef alan ciddi bir eylemlilikle ya da protesto bulunmuşlardı. Zaman zaman yaptıkları açıklamalar ya da gerekletirdikleri çıkışlar üniversitenin sorunlarını kaynağına imketecek çok uzaktı. Yapılan yeni düzenlemelerle başlayan öğretim yılı, öğretim görevlileri ve üniversite çalışanları üzerine daha çok yük ve onları içinden çıkılmaz bir eğitim karmaşasına soktu.

Paralı eğitim, yeni açılan 20 civarında üniversite talebati geçecek, Çiller tipi üniversite ve yine yüz binlerce okulsuz öğrenci yeni dönemde öne çıkan başlıca sorunlardı. Yassımar kanun eğitim kalitesinde bahsettirmen, yüz binlerce öğrenci okulu yüzli görmeden okumak, öğretim görevlileri ile geçeceklerde eğitim yaptırarak görevli yüz yüz kıldılar.

Eğitimin kalitesindeki gerileme her yıl bir öncekindi artırıyor. Ve sorunlar, katlanarak büyüyor. Üniversite, ilse mezunları için bir umut kapasite olarak görülebilecek oku başlanırsa; bugün ise öğrencilerinin de de halkın gönlüne üniversitenin bir de geri kalmadı. Salt bu bile Türkiye'deki eğitim durumunu gözle önüne sermeye yeterli. Kısaca üniversitelerin panorasına bu.

Üniversitelerde yapılan alternatif açılış törenlerinde de getirilen sorunların devrimciden demokrata, impeniden apolitiden kadar tüm üniversite gençliğinin sorunlarını ifade etmektedir. Artık gençliğin tek devrimci-demokrat öğrencileri diğer öğrenci kesimlerini sorunlarını hatırlatması gerekmektedir. Çünkü bütün öğrenciler derinleşen bu sorunları bir yük gibi sırta taşıyor, hissediyor. Bu da devrimci öğrenciler belli bir tepkinin de getirilmesini için üniversitelerde her zamankinden daha fazla bir zemin var olduğunu gösteriyor.

Bugün üniversitelerde düzene, YÖK'e karşı bir memnuniyetsizlik ve buna örgütlü mücadelede dönüştürmek zemin vardır. Devrimciler ister mücadele edebilsin, ister edemsin, üniversitelerde kendilerinin patlamaları, kendilerinin tepkileri doğacaktır. İşte öğretim görevlilerinin protestoları ve açılış senliklerindeki kitleleşik bunun bir yansımasıdır.

Bu zeminde üniversite gençliğinin mücadelesi 89-90'lardaki aktiflikle kitleleşik değil bütünseldir. Üniversite gençliğinin hedefi de buna sınırlı değildir. Aktif kitleleşik eylemlilikler. ●

30 Nisan katliamının tanığı Ergül Uzunoz:

"Zafere olan inanc engellenemez"

30 Nisan katliamının tanığı Ergül Uzunoz'un davasında 26 Ekim günü İstanbul 2 No'lu DGM'de devam edili.

Ergül Uzunoz savunmasını başlandıktan önce Sakarya Cezaevine bulunan Hacer Arkan, Zülfüye Taş, Gülay Demiroz, Demet Çeliker, Banu Coşkun, Tülay Keskioğlu diğer Devrimci Sol davası tutuksaklıyla beraber kendisinin ortak olarak hazırladığı ve imzaladığı Adalet Bakanlığı'nın 27 Temmuz tarihli genelgesiyle ilgili dilekçeyi okumaya başladı.

Dilekçe, bölge cezaevlerini uygulamaya geçirme mantığı ile hazırlanan genelgenin tutuksaklı teorisi etme ve hak

Ergül Uzunoz'un tutukluluğuna devam ediyor...

Bayrampaşa Cezaevine tutuklu bulunanların durumları dolaylı olarak ve sağlıklı savunma hakkının engellendiği belirlendi. Aynı da Sakarya Cezaevinde Devrimci Sol davası tutuksaklı olarak 27 Temmuz genelgesini protesto etmek ve Bayrampaşa Cezaevine sevk edilmelerini * sağlamak için süresiz açık grevine bağladıklarını açıklıyorlar; tüm dev-

gaspına yönelik olduğu vurgulandı.

Genelge uygulamaya konulurken yasal gerçeklikler ve kanunların gözönünde bulundurulmadığı ve bu durumda dolaylı Sakarya Cezaevine siyasi tutuksaklı mahkeme gidip ve dönüştürülen cezaevi idaresi ve iş güvenliği kaynaklı olumsuzluklar yaşandığı dile getirildi. Mahkemeye gidilenler idare tarafından keyfi bir şekilde engellendiği, asker ve gardiyanların saldırılarına maruz kaldığı, gelişen saldırılar, keyfi engellemeler ve baskılar nedeniyle kanun güvencisi kalmadığı ve dava arkadaşlarının

rimci-demokrat kamuyunu açık grevile dayatmaya çalışıldığı.

Dilekçenin ardından, Ergül Uzunoz yaptığı savunmada örgüt üyeliğine ve silahlı çatışmaya girdiğine ilişkin iddiaları somut delilleri olmamasına rağmen tutukluluğunun devam ettirildiği, tek yokluluğun gözönüne alınarak tahliyesine karar verilmesini talep etti. Mahkeme heyeti her fırsatta kararlardan zafere isaretleriyle de getiren Ergül'ün bu kararlara tahammül edemeyerek cezaevi isaretleri yapamaması konusunda uyarıların tahliye talebini reddetti. ●

TÖDEP'li öğrenciler açık grevinde

Zonguldak (Mücadele) 3 Eylül günü Kantonu'nda Öğretim Fakültesi'ne an kayıtlı gelen öğrenciler Seher Şahin Rehberlik ve Dayanışma Masası'yla yarıdan olmaları karşılığında TÖDEP'li öğrencilere polis saldırmış. TÖDEP'li öğrenciler, saldırıya protesto etmek için gittikleri okul yöneticisi Ömer Saylar tarafından polis teşkil edilmekle teklifi edilmişlerdi. TÖDEP'li idare-polis işbirliğini bildiklerini söyleyerek idareye, faşist öğretim görevlisi Emin ... ile yemekhanesinin sorunlarını saldırmaya uğramışlar. Tüm bu saldırılardan sonra, okul idaresi üç TÖDEP'li öğrenciyi birer yıl ilköğretim okullarına cezalı verdi. Keyfi uygulamaları protesto eden TÖDEP'li öğrenciler de 26 Ekim günü SHP il binasında açık grevine başladılar. Öğrenciler SHP'nin engelleme çabalarına karşı karşıya. ●

Konya'da açılış çalışmaları süren Devrimci Gençlik dergisine tehdit

Konya (Mücadele): Açılış çalışmalarını sürdüren Devrimci Gençlik Dergisi Konya İntibat Bürosu'na 21 Ekim günü Türk İntikam Tugayı (TIT) imzalı bir tehdit mektubu baktı.

Konya'da daha öncesinde de benzerlerine rastlandığı için, gerek kulunların üslup açısından gerekse atılan TIT mesajı yazının kimin kaleminde olduğunu tahmin etmek güç değil. Hatırlanacağı gibi aylar önce de Hizb-i Milli Gençlik işiyle çıkılan bir bildiriyi gazetemizin eski Konya temsilcisi Rabenna Hanedari'ye karalamaya çalışan Konya işi polisi; şimdi de tehditlerini TIT maskesi altında yapmaya çalışıyor.

Küçükten büyük meslektaşlarına özenen ve TIT'i intizar kullananıya başlayan Konya polisi; daha açılış çalışmalarını sürerken, Devrimci Gençlik dergisinin çalışanlarını ve okurlarını sindirmeye hedefliyor. Bu amaçla kendisi hastalıkları kişiliklerini yansıtan yazılar, kutuömlerle yolluyorlar. Bıkarılan yazı ve tehditler üzerine götürüldükleri Devrimci Gençlik dergisi okurları, intibat bürosuna şikâyetlerini mektuplarında kararlıklarını dile getirdiler. ●

Ege ve Marmara üniversitelerinde alternatif açılış

İzmir (Mücadele)- 15 Ekim'de EYÖ-DEP'li öğrenciler Ege Üniversitesi Ziraat Fakültesi bahçesinde düzenledikleri senlikte, bu yılın alternatif açılışını gerçekleştirdiler. EYÖ-DEP müzik topluluğunun söylediği türküler eşliğinde senlik katılan 150 kadar öğrencinin halaylar çektiği açılışta "Yassımar Demokratik Üniversite Mücadelemiz EYÖ-DEP" yazılı bir pankart açıldı. Senlikte ayrılmak olarak paralı eğitim ve öğrenci çabaları izindeki baskılarla ilgili konuşmalar yapıldı. Özel TV'ler tarafından da görüntülen senlikte öğrenci gençliğin gelişimini birleştiriciliğe tek örgütlülük olan TÖDEP'e katılmam çağrısı yapıldı. Senlik halaylarına bittirildi.

21 Ekim'de Marmara Üniversitesi İktisat Fakültesi öğrencileri alternatif açılış senliği düzenlediler. Grup Özgürlük Türküsü ve Koma Anes'i söylediği türküler eşliğinde halaylar çeken 200 kadar öğrenci, yeni binalarında gerçekleştirdikleri ilk senliğin coşkusuyla yaptılar. Senlik sırasında yapılan konuşmalarda öğrenci gençliğin en yakıcı sorunu olan paralı eğitim ve tüm baskılara karşı öğrenci derneklerinde örgütlenerek mücadele çağrısı yapıldı. ●

DLMK'lı öğrenciler tanışma pikniği yaptılar

Malatya (Mücadele): DLMK'lı öğrenciler 23 Ekim günü Yeşilyurt Gündüzye'de DLMK'ı islemleri tutan bir piknik düzenlediler. Devrim şehitleri için saygı duruşuna başlayan piknik, okullarda gerici-faşist uygulamalar, mahkemeler yontemleri ve konularla ilgili tartışmalarla ve DLMK'ı tutan bir yazının okunmasıyla devam etti. Piknik sırasında türküler söylenip, halaylar çekilerek bir grup faşist türkiyelerin rahatsız oldukları gerekçesiyle "Bursa bize ait, bu türkiyeler söyleyemeyiz" dediler. Gövde gösterisi yapıp piknik engellemesi isteyen faşistler DLMK'lı "Bizi hiçbir şekilde engellemeyiz" dedikten sonra gereken tavır koyular ve faşistleri kovdular. Daha sonra türkiyelerle, halaylarla kaldıkları devrim devam eden DLMK'lı pikniği kavgaya türkiyelerle bittirdiler. ●

İnönü Üniversitesi'nde İslamcılar faşistlerle çatıştı

Malatya (Mücadele): 19 Ekim günü İnönü Üniversitesi Meslek Yüksekokulu'nda faşistlerle, İslamci öğrenciler arasında kavga çıktı. Faşistler kavgadan ardından Türk Ocakları'ndan yanlarını aldıkları bir grupla Battalgazi Erkek Öğrenci Yurdu'na gittiler. Yür kantininde ilk grup arasında tekme bacak ve sopalarla çatışma çıktı. Faşistlerin çatışma sırasında kantinden kaçmaları üzerine dağılan bekleyen polis, "Siz ne biçim ölümcüllüktün, giresenize kırık, niçin böyle dağdık?" sözleriyle dağılan faşistleri toparlamaya çalışıyordu. Çatışma sırasında Abdullah Gürbüz ve Selim Özcan ile birlikte iki kişi ağır yaralanırken altı kişi de hafif yaralandı.

Çatışma sırasında polis bir taraftan olayı yatıştırmaya çalışırken diğer taraftan da faşistleri kışkırtıyordu. Polisler çatışma sonrası iki gün boyunca yurda karakol kurarak baş öğrencileri gözaltına aldı. ●

Yaşamıyla, mücadelesiyle, direnişiyle Baki devrimciliği öğretiyor

Baki Erdoğan: İçkencede yoldaşların ihbarı edip onunuz yaşamaktansa, onurlu bir ölümü tercih eden örnek bir Devrimci Solcu... Onun gösterdiği örnek direniş, yaşamın her alanında Devrimci Solculuğu içselleştirmiş olmasından kaynaklanıyor. Onun direnişi, bizlere bıraktığı gelenek, devrimci hareketin yarattığı geleneklere yeni bir halka oldu. Onun bizlere bıraktığı miras, devrimci hareketin can bedeli yaratıp özenle koruduğu, üzerine titirdiği değerlerimizi zenginleştirdi. Sen rahat uyu Baki, şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da şehitlerimiz verdiğimiz geleneklerimizi çiğnetmeyeceğiz. Çünkü, biz onları varız.

Baki Erdoğan'la değişik zamanlarda birlikte olmuş, mücadelemiz için yoldaşların Baki'yle ilgili anlattıklarını yaşamımızda içtiğimize inanıyoruz.

DİRENİŞİ TÜRKÜLESTİREN BİR YÖREK

Baki dirence her zaman söğükken, gülece bir yüz geliyordu herkese. Çok geniş düşünün, günlerce kafa yorulan sorunlara hemen çözüm üretilebilirdi. Bu sıcaklığıyla, ilgisizle insanları kolayca etkiler, üzerinde iz bırakırdı.

İnatçıydı Baki. Bir işin yapılması için sonuna kadar uğraşır, bu yönüyle çalıştığı insanları da iletme, yaratıcı olmaya teşvik eder, zorlar ve yol gösterirdi.

Devrimci yaşamı içselleştirmişti. Oturupla, kalkışla, davranışlarıyla, insanlara yaklaşımlarıyla her zaman örnek olmaya bilmiş.

Sabırsız bir kurşun gibiydi Baki... Her zaman çoklu, müdahale ve ısrarlıydı. Onun girdiği otamlar birden geçer, dur-gunluk varsa canlanır, düşünen bir so-

Baki ERDOĞAN

run, aksayan bir yön varsa çözüldü, eğer iş yapılmıyorsa, bir tikanıklık varsa, o tikanıklık giderilirdi ve iş ertilemezdi başlanırdı. Yıllarca ses çıkarmayan, hareketsiz olan bölgeler, alanlar onunla birlikte canlandı, iş yapılmaya başlandı.

Kendini her şeyiyle devrime adanmış. Hasta olmasına ve ailesinin de maddi anlamda ona ihtiyacı olmasına rağmen, o "ben hastayım" demedi, "ailem" demedi, her işe koştu.

İçkencede faşizmi yermenin, düşmanını rezil etmenin bir adı da Baki şimdi. O, yaşamıyla, mücadelesiyle, direnişiyle yeni öğretiyor bize. Devrimci Solculuğu, inancı, inadı ve hırsı öğretiyor... Ser verip ser veremeyen öğretiyor... Mücadelemizde, baktıklarımızda, sloganlarımızda, silahlarımız her mermisinde yaşatacağız Baki'yi. ○

Özgürlük Devrimci Sol tutkusudur

Sağmacılar Cezaevinde kalan Devrimci Sol tutkularının emeği haddini kullanamayınca meşru haklarını kullanamadıkları kavganın özgürlük tınısı, son anda bir tesadüf sonucu ortaya çıktı. Savcılar, ceplerde yoldaşların, halkların kavuşmak amacıyla "Bir Gün Mutlaka" diyen Sağmacılar Cezaevinde Devrimci Sol tutkularının özgürlük tınısını anlatırlar yaşadıkları duygulanırlar bir yazıyı, onların dilinden aktarıyoruz.

"Bir gün mutlaka" sıcak savaşın içinde olacak, yoldaşlarımız, halkımızda cephelede buluşacağız. Bölen gücümüzle, enerjimizle, gücün düşüncesiyle kadar içimizde özgürlük ateşini kazyorumuz toprağı. Toprak ertiyor. Bazen milim milim, bazen santim santim. Tüm düşüncemizi özgürlüğe, sıcak savaşımızın içine bir an önce ulaştıracağız. Hareketimiz partiyi, orduya, cepheye gidecek, bizler de savaşın içinde olacak, yoldaşlarımız, halkımızda kucaklaşmak ve devrim yürütüşümüzde katılmak istiyoruz.

Bu kora, bu ateşle dağılıyoruz, önce loğar betonuna. İrademiz karışında beton adeta ertiyor. Yalnız birkaç gün sürüyor bu olay. Sonra özgürlüğe açılan toprağı ulaşıyoruz. Ve dışarıda büyük savaşımıza açılacak yönümüzü belirtiyoruz. Burada hemen bir bekebe oluşturmamız. Bu bizim özgürlük faaliyetimizin karargahı oluyor aynı zamanda.

Ancak tünelleme lağım suları dölüyor. Lağım suları bekebe, lağım kader dölüyor ve yığılıyoruz tünellemden. Birkaç gün sonra, loğar kapağını açınca lağım suları kesildiğini anlıyoruz ve hemen dışarıya. Sebekedeki, loğardaki ve tünellemin içindeki lağım suları temizliyor ve bağlıyoruz kazmaya.

Hayır, olmaz; lağım tekir patlak ve

riyor. Bu defa neredeyse tüm kazdığımız yer dolduruyor. Daha kötüdür, dışarda yağmur yağıyor. Dışarıdaki sıcak savaşımız düşündüğünü, içimizdeki tutsu, özgürlük ateşi bu zorlukları aşan geçiyor. Zorlu bir hâl kazyorumuz toprağı.

Olamaz! Sanki lağım suları bize geçit vermek istemezcesine, bu defa boğarısına akyor, bez dakikada dolduruyor tünellemini. Daha fazla vakit kaybetmekten, lağım sularının gelmesinden bir hat izleyerek ikinci bir yol açıyoruz. Tünellemin bir şantiyeyi andırıyor. Daha da fazla yoldaşımız katılıyor kazmaya.

O da nel Toprak tutmuyor, vurduğumuz her yer boş, sanki topraklarımız geliyor, adeta kuşatıyor bizi ve bundan sonra gideceğimiz diyor.

Mutlaka barajarcaya diyerek bu defa sola doğru kazmaya başlıyoruz. Tünellemin insanı boyuna açılıyor. Bazen sağa sola kırılan, bazen düz bir hat izleyerek kavgakadılar işkariyanıyor.

Bugün bizim çoklu ve moralimizi daha da perçinleyecek bir mesaj alıyoruz. Yukarıda, yoldaşlarımız Dev-Genç'in 24. kuruluş yildönümünü kutladıklarını belirtiyorlar. Biz de onlara bayraklığımızı astığımız ve Dev-Genç'in 24. yildönümü ile ilgili bekebe yazı yazmaya başlıyoruz. Dev-Genç şehitleri gözlerimiz önünden geçiriyor. Birtan, Seher, Ekrem, Hamiyet... Hareketimiz ve önderliğimiz öleşiye sahiplenilen Hakkı, Ferda, Veyse!... Darbeciye karşı savaşımızda onur savışı olarak hareketimizi sahiplenilen Üfür ve Şengül'ü düşünüyorum. Şehitlerimiz kim, öfkesi ve hırsıyla daha da hızlı vuruyoruz toprağı. Şimdi bir beton zemini rastladık. Özgürlüğümüzün yoluna bu radan bir işiğin sızdığını görüyoruz, aynı zamanda dışarıya açılan bir delik bu. O anki mutluğumuzda diyerek yoku.

Hemen teknik bir yöntem kullanarak dışarıya izliyor bir yoldaşımız ve duyulma-

rını anlatıyor bizlere. Üzerimizde içimizde olduğunu anlıyoruz yoldaşımızın anlatımından. Faaliyetimizin haberi olan tüm yoldaşlarımıza anlıyoruz bu duyulanı.

Faaliyetimizin en önemli parçası disiplin. Özgürlük faaliyetimiz boyunca illi ufaklı, onlarca, yüzlerce eylemi örgütüyoruz. En küçük disiplinsizlikte özgürlük umudumuzun yok olacağını, engellenmeceğini bilecek, bir savaş örgütünün insanında olması gereken uyunkılık, dikkat ve çeviklik olmazsa olmaz olduğu bir faaliyet yürütüyoruz çünkü.

Kolektif çalışma, üretkenliğimiz bu faaliyetimizde daha da bir anlam kazanıyor bizim için. Yoldaşlık ilişkilerinin en güzelini yaşıyoruz. Bir yoldaşımız elinde bir bezle kan ter içinde öleşiye çalışan bir diğeryoldaşımızın yüzünü siliyor. Bunu öyle özenle yapıyor ki, bezin doğurabileceği bir tahşir bile olmasın istiyor.

Bu kez şimdiki kadar karışmış olma düşünceler sorunların en zorunu, en güçlüğüne karşılaşıyoruz. Adeta bizi zehirlemeye çalışan bir gaz sanki bu. Akciğerlerimiz oksijensizlikten bir körük gibi çalışıyor. Birer işkari topra toprak kazarım için koyu suları bir mücadele veriyoruz. Yoldaşlarımız fedakarlık ve özverinin beki de en mükemmelenin burada gösteriyorlar. Günlere kendilerini gazın içine atıp çalışarak, toprağı milim milim, santim santim kazıyorlar. Gazın etkisiyle beyin damarlarımız zonklu, başımız patlayacak gibi oluyor. Kimimizin mideci bulantıları, kimimizin kusuyoruz, ama yine de kendimizi ateşin içine atıyoruz.

14 Ekim Perşembe günü düşman aramaya geliyor. Bütün yoldaşlarımız gözlerinde bir ateşleştiren işkari yayılıyor. Düşman her zamanki aramasından ilk kez farklı geliyor. Ellerinde merdiven, yüksek voltajlı el feneri, tahta çopu. Buna rağmen oldukça rahatsız, doğat olma-

MÜCADELE VE İNSAN SEVGİSİYLE DOLU BİR YAŞAM

Baki yoldaşla ilk defa bir demokratik kitle örgütünde tanıştım. Sıcak, sevecen bir kişiydi. Onun bu hali beni etkilemiş ve ilgili kurumcağı sağlamıştı. Çevresindeki her şeyi müdahale ediyor, düzenli ve temiz olmasına dikkat ediyordu.

Birlikte kaldığımız öğrenci evine gelip gitmeye başladık. O dönem maddi kriz içinde olduğumuzdan, ev kirasını ödeyemiyorduk. Ev kirasını 400 bin liraydı. Bir akşam ev sahibi geldi. Ev sahibine her akşam sık ilağı kırıyor. Bu yoldaş, "Sizi seviyoruz, evimiz de seviyoruz. Bütün işi çok ideal bir ev. Çok dikkatli ve düzenli kullanılıyor. Eğer kirada indirir yaparsanız, evde kalmak istiyorum" demişti. Ev sahibi de onu kırmadı ve 50 bin lira indirimi yaptı.

Polisin yaptığı bir operasyonda kapı açmamızı ve polisin kırıp girmesini söyledi. Polis gece yarısı kapıyı kırıp içeri girmeyi göze almadı.

Özellikle illegal çalışmaya ve gerilaya insan lazımdı mücadeleye zaman, süreki "önce ben varım" demi. Hareketin her alanında görev almak, daha fazla katkıda bulunmak onun en büyük isteği. Her şeyi kendisini mücadeleye adanmış. En son Aydın Erimeti'nin içkencede ser verip ser veremeyen şahit olduğumuz öğrendik. İçkencelerinde bir kez daha yaşam, ölümü retil emtiği. ○

çalışıyoruz. Önce koşullara, kilyori, arkasından hemen havalandırmaya ve loğara geçiliyor. Tam ateşliki diğer düşünceler, bu defa banyoda bir tesadüf sonucu zulamı patlıyor. Kan beyinimize ışıkıyor sanki. Öfkemiz, kinimiz öyle bir yükseliyor ki, yuğrularımız sıkıyor. Bir yan da dümana bu sevinci yaşamak istemiyoruz. İlk yuz kişilik askerleri, sübaneleri hepisi havalandırmaya dölüyor. Tünellemin patladığını anlıyoruz. Anında sloganları patlatıyoruz.

"Bir Gün Mutlaka Barajarcaya"
"Özgürlük Devrimci Sol Tutkusudur"

"Duvarın Aştık Açıkça"
"Önderimizin Açmış Olduğu Yolcan Mutlaka Özgürlüğe Koşacağız"

Sağmacılar Cezaevi özgürlük tutkumuzla iniyor. Hemen bayraklığımızı havalandırmıyoruz 15-16 koğuşlarında. Havalandırmamız ortasına özgürlük ateşimizi yakıyoruz, etrafında meşallerle gece saat 1'e kadar marşlarımızı söylüyoruz.

Sabah, havalandırmamız loğarın üzerine gelecek şekilde, yukselte, 15-16 koğuşlarımız arasında "Bir Gün Mutlaka Devrimci Sol" yazılı panolarımızı ve koğuşlarımız bayraklarımızı asış. Saat 10 civarında ilk yoldaşlarımız tahliyesini yapmak için kordona çıkıyoruz. "Bir Gün Mutlaka" pankartımız ve bayraklarımızla bir korte oluyoruz. Marşlarımız, türkülerimizi söyleyerek ilerliyoruz, çinlatıyoruz Sağmacılar Cezaevini. Sanki yürütüş koreteğimiz partiyi, orduya, cepheye giden bir konvoy gibi geliyor bize. Bu defa bayra yoldaşlarımız karşıyor bizi. Yürüklerimiz her birlikt, özgürlük tutkusıyla larlı.

"Bir Gün Mutlaka Barajarcaya" diyor. Özgürlük tutkumuz beynimizi, hücrelerimizi saran bir ateştir. Bu ateş hiçbir güç söndüremez. And olsun ki, bir mutlaka savadığımızla, silahlarımızla ülkemizin dağlarında, meşallerle tocala. Baki'yi Kazanacağız. ○

Ankara DGM, açtığı göstermelik davayla Sivas'ın kanını silmeye çalışıyor

Ankara (Mücadele)-Sivas'ta Madımak Oteli'ni yakıp 37 insanı katledenlerle ilgili açılan dava, kamuoyunun gözlerini uzak tutulmaya çalışılıyor. İlk mahkeme 21-22 Ekim tarihlerinde Ankara DGM'de gerçekleştirilen, duruşmaya bazı özel TV'ler, sosyalist basın ve halk alınmadı. Ayrıca polis basına ve halka coplarla saldırdı. Birçok kişi gözaltına alındı.

21 Ekim sabahı, Ankara Adliyesi'nin önü, yüzlerce sivil polis ve çevik kuvvet polisi, onlarca çevik arabası, panzerler ve halka halka kurulan bankatlarla sarıldı. Adliye binasının bulunduğu Sıhhiye'de adeta polis işgali yaşandı. Adliye çalışanları bile kimlik kontrolü yapılarak, tek tek üstleri aranarak binaya sokuldu. Özel TV'ler, sosyalist basın ve halk ise Adliye'nin bahçesinde haliyle yaklaştırılmadı. Buna rağmen halk toplandı. Polis

ise coplarla saldırarak, toplananları dağıttı. Ve birçok kişiyi gözaltına aldı. Halk ise bu saldırılara "Katli Polis", "Katil Devlet", "Sivas'ta Neredeydiniz?" gibi sloganlarla karşılık verdi.

Toplu olarak mahkemeye gelen müdahil avukatların büyük bir kısmı da polis tarafından mahkemeye alınmak istenmedi. Bir saat kadar avukatlarla polis arasında itişip kavgışma yaşandı. Avukatlar ancak Cumhuriyet Savcılığı'yla yapılan uzun bir görüşmeden sonra içeri alındılar. Davada yargılanan sanıkların avukatları ve aileleri ise hiçbir engellemeye karşılaşmadan DGM'ye alınırlar, müdahil avukatlar polisin her barikatında kimlik kontrolüne tabi tutuldu. Avukatların araması yapılacak yasalarla bile var olduğu halde, çantaları didik didik edildi, üstleri dedektörle arandı. Bütün bu yaşa-

Ankara DGM'nin önünü dolduran devrimci demokratlar, duruşma salonuna sokulmadılar. Polis saldırısına sloganlarla yanıtlı verdiler.

nanlardan sonra duruşmaya giren avukatların bu sefer de duruşmaya kabulü konusunda verdikleri dilekçe mahkeme heyeti tarafından reddedildi. Gerekeceği olarak da, sanıkların sorgusundan sonra müdahil avukatları karar verileceği belirtildi. Avukatların sanıkların soru sormalarının önüne geçmek ve gerçekleri açığa çıkarmasını engellemek için getirilen bir gerekçeydi bu. Mahkeme boyunca sanık avukatlarının, sanıkların sorular sorup, yönlendirmelerine izin verilirken, müdahil avukatların tüm sorulan mahkeme heyeti

tarafından engellendi. Bütün talepleri reddedildi. Heyete bu durumun ayrıntılı konusunda 11242 de, sorgu yapıldı.

Asıl çarpıcı olan yanı ise, davanın örgüt suçlamasına açılmıyacağı. Örgütün de "Müstamlar Örgütü" gibi asıl asları olmayan bir örgüt olması, bir süre sonra böyle bir örgütün olmadığının açığa çıkıp, davanın kamuoyunun gündeminden uzaklaştırılarak bitirileceği gösteriyor. Ankara DGM göstermelik olarak açtığı bu dava ile, 37 canın kanından kurtulmasını hesaplıyor. ☐

Muhabirlerimiz ve okurlarımız gözaltında

Antep (Mücadele)- Siyasi polisin saldırılarının hedefi özellikle son dönem yeni açılan burolarımız oluyor. Gaziantep büromuz da aynı politika ile, açılmasından hemen sonra polis tarafından basıldı. Çalışanlarımız ve okurlarımız gözaltına alındı. Büromuzun çalışmalarını durdurmaya yönelik bu saldırılara rağmen, okurlarımız büromuza avarak, onların politikalarını boşa çıkardılar.

Bir süre önce Antep polisi, gözaltına aldığı her kişiyi büromuza yatıştırmayacaklarını söyleyip, "Bunların hepsini öldüreceğiz" tehditlerini savuyordu. 19 Ekim sabahı da büromuza basarak tavan etti. Muhabirimiz Bülent Türkmen'i, okurumuz Sevil Karabacak'ı bürodan, temsilcimiz Hüseyin Solak'ı ise yoldan gözaltına aldı. Polis aynı gece okurlarımız Cihan Dalkaya, Ali Cengiz Demir ve Abidin Demir'in evlerini basarak onları da gözaltına aldı.

Abidin Demir'in evinin basılması sırasında evde bulunan eşini de gözaltına alan polis, bir gün sonra Sevim Demir'i tehdit ve küfürlerle bıraktı. Sevim Demir, 21 Ekim'de İHD'nin Antep şubesinde bir basın açıklaması yaparak "Eğim işkence görüyor. Gözaltında kayıplarından dolayı eşimin yaşamından endişe ediyorum." dedi. 22 Ekim'de gazetemiz okurları, Nevroz ve Emrah Bayraklı dergileri aynı ayrı yaptıkları açıklamalarla, sosyalist basına yönelik baskıları ve muhabirlerimizi, okurlarımızın gözaltına alınmasını kınadılar.

Avukatlar, Belediye Başkanı Celal Doğan ve bazı SHP'ilerin defalarca emniyet müdürlüğüne arayıp, gözaltında bulunanlarla ilgili bilgi istemelerine rağmen emniyet müdürlüğünün telefonları hep kütürlere kapalıdır. Aileler, bilgi istedikleri için emniyet müdürlüğünün önünden kovulduklar. Aileler 25 Ekim'de gözaltına alınanların serbest bırakılmasını isteyen bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamayı SHP'de yapmak isteyen ailelere hem izin verilmedi, hem de SHP yöneticileri tarafından kovulduklar. Bunun üzerine aileler ertesi gün tekrar SHP'ye gittiler. Bu sefer SHP yöneticileri "Biz zaten emizden geleni yapıyoruz. Bunlar üyemizin olmadıkları için açıklamaya yapmalarına izin vermiyoruz. Bu yasadışı olur" yanıtıyla ailelerin istemini reddettiler.

Aileler yığılmıştı görüşmede, çocuklarının başına gelebilecek en küçük olumsuzluktan Antep Emniyeti'ni sorumlu tutacaklarını belirttiler.

Ayrıca Adana Mücadele bürosu ve Adana ÖZGÜR-DEP de basın açıklaması yaparak, gözaltıları kınadılar. ☐

"Faşizmin Saldırılarına Karşı Birlik" Mitingi

İzmir (Mücadele)- İzmir'de 23 Ekim'de Gazetemiz Meydan'da "Faşizmin siyasi ve ekonomik saldırılarına karşı birlik" mitingi yapıldı. Mitinge İzmir sendika şubeleri platformu ve çeşitli sosyalist dergiler katıldı.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı miting beklenenden az kişinin katılımıyla gerçekleşmiş oldu.

Miting, Tertip Komitesi Başkanı Av. Nedim Değirmenci'nin yaptığı konuşmayla başladı. Av. Nedim Değirmenci

konuşmasında, faşizmin son süreçte saldırılarını boyutlandırdığını, bu saldırılara karşı da birliğin kazanılma özünü belirtti.

Ayrıca TUMTİS İzmir Şube Başkanı, TÖM SAGLIK-SEN üyesi ve Emekçi Kadınlar Birliği'nden bir kişi de konuşma yaptılar.

Mitingte sık sık "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "İşçiler Birleşsin Sömürsünce Son", "Kıyılar Bulunsun" şeklinde de çığlıklar atıldı.

İzmir ÇHD üyesi avukatlar duruşmaları boykot ediyor

İzmir (Mücadele)-İzmir'de görev yapan avukatlar, bir süredir keyfi baskılarla yıldırılmaya çalışılıyor. ÇHD üyesi olan ve İzmir Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde yargılanan tutanaklı avukatları, yasal olmayan yöntemlerle işlevsizleştirilmeye çalışılıyor.

İzmir ÇHD üyesi avukatlar üzerindeki baskılar İzmir Emriyehi'nde gözaltında bulunan müvekkilelerinden haber alma çabası sırasında önce emniyete bağlandı. Üst ve çanta araması şeklinde bu uygulamalar oradan cezavine sıradı. Avukatların özgür bir savunma ortamı için önceden müvekkileleriyle görüşmeye gittikleri cezavine, bağta dedektörlerle yapılan aramalar sırayla üst ve çanta araması şeklinde bu türdürdü. Avukatlar bu keyfi ve yasal temeli olmayan uygulamalara çeşitli kereleler tepki gösterdiler.

Sınırlı emniyet ve cezavine idaresi kilislinin uygulamasına İzmir DGM de katıldı. Avukatların aramaları DGM bahçesine par etmemeleri, ön kapıdan deki davalara izlenimleri girdiği kapıdan girilmesi şeklinde DGM savcılığının bağlatıldığı uygulamalar, üst ve çanta araması uygulamaları eklendi.

İzmir Barosu Başkanlığına konuşula ilgili bir rapor sunan 20 avukat, baronun bu konuda acil bir karar almasını istedi. ÇHD'deki avukatlar DGM'ye de, avukatlar üzerindeki baskıların dağınık olduğu davalara katılmama kararına ilişkin bir gerekçeli yazı gönderdiler. Bu yazıda

İzmir'de avukatlara yönelik anti-demokratik uygulamalar, avukatların kararlı tavırla boşa çıkaracaktır.

"Birtakım çevrelerin sanıkların avukatlarından rahatsız olduğu ve mümkünse savunmasını bir yargının özünüme keşittiği, bu nedenle usulen savunma haklarını kullandıkları ancak gibi birtakım önem ve engellemeler DGM'de dava alan avukatlar üzerinde caydırıcı etkilerde bulunmaktaki istendiki inancındayız." denildi.

Üzerindeki keyfi baskılar kaldırılma kadar duruşmalarına girmeyecekleri karar alan avukatlar 26 Ekim'de DGM önünde bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamada "Biz ÇHD İzmir Şubesi olarak İzmir DGM Başsavcılığının bu yasadışı ve keyfi tutumunu hiçbir biçimde kınayarak belirtmeyeceğiz, bu onur kınayıcı uygulamaya devam ettiği sürece mesleğimizin ruhu ve hayasetine binaen duruşmalara girmeyeceğimizi duyuruyoruz." denildikten sonra, ÇHD İzmir Şube Başkanı Mehmet Yeter DGM'ye giren polis Yata'ı, tekliflere engel olmak istedi. Ancak diğer avukatların karşı koyması sonucu savcı, Yata'nın içeri girmesine izin verdi. ☐

Edebiyatımızdan bir aydınlık: Yılmaz

Yılmaz ANDAÇ

"... saat on'dan sonra kendimizi kaybediyorduk. Önce Mahmut'u, sonra beni arıyorduk... İstasyon yalnız başına oturmuş bizi bekliyor. Lokomotifin biri Balra telleridir. Raylar sarhoş... Işıklar geri geri geliyor... Mahmut makasıyla kendini sordu. Makası pis pis güldü... Portakal çiçeği insanı deli ediyor... Köşede iki köpek seviyordu. -Biz de böyle sevişesek- dedi, Mahmut. Köpek alındı -ayıp ayıp... boynundan utanı Bari- Diş köpek de -pis terbiyesiz- diye tükürdü... (1)

Birbirlerinden korkan, birbirlerine yabancı, kendilerini tanımayan Mahmut'ta ve kocaşan-sevişen köpekleri görmek için çok uzaklara girmeye gerek yok. Gülmeye sinemalarda, kahvelerde; oturduğumuz mahallede, sokakta; çalıştığımız yerde... Hemen yanımızda... Her an yüz yüze gelebiliriz.

Yılmaz Güney'in yaşadığı mahallede, sokakta, gittiği sinemalarda, kahvelerde de bu tip insanlar vardı. Çocuk yaşta çeşitli işlerde çalışmaya başlayan Yılmaz Güney, yokluğu, yoksulluğu görmeye, işçiyi işçiyi yaşamıyordu. Hayatın aç-gülünç yanlarına karşı tepkileri ilk zamanlar eyleme dökmeyen bir insan taşıyordu. Duyduğu tepkileri kaleme alarak yazmaya başlamıştı. Halikni, ezilen insanın yaşamını ve psikolojisi ile özdeşleştirerek öykülerini aktarıyordu. Lise öğ-

rencisi olduğu yıllarda, okulun duvar gazetesi için yazdığı öyküler "sol ögeler" taşıdığı öne sürülerek yayımlanmadı. Bu durum karşısında sanatçı: "... o sıralarda solculuğu ne olduğunu bile bilmiyordum." der.

Genel olarak öyküleri, klasik öykü kurgusuna bağlı olarak düğüm, çözüm bölümlerine benzerler. Temada açlığın, yokluğun, sefaletin yaşadığı toplum çelişkilerini, bireyin toplum içerisindeki durumunu ve insan ilişkilerini temel alıyor. Öykülerindeki özgülük temadan çok, temayı "işleyiş biçiminde" ortaya çıkarıyor. Düşsel, renkli ve sıcak anlatımın getirdiği bir güzellik var. Akıcı ve özgür gelişen anlatımın nesnel gerçekliğe bağlı kalarak, bilinci gelişen duyguların görme, işitme, dokunma duyularına ilişkin halüsinasyon benzeri görüntülerle, idealize edilmiş karakterlerle, zengin düşsel imgelemlerle bir güzellik taşıyor. Toplum ve birey ilişkilerini bir biçiminde anlatımına yansıyan biçimlerini oldukça hareketli görüntüler aktarmış eylem ve diyaloglarla aktarıyor. Bu da sanatçının görsel duyurduğundan kaynaklanıyor.

Artık yaşamını çevreye insanlar; çalışan, yokluk içinde kıvranan, yüzüyle

önceki atalarının yaşam koşullarına benzer koşullar içinde yaşayan emekçi Mahmut'lardan ve yan-gelip yatan, emekçilerin yaratmış niteliklerden, yüksek öğrenimin, uzanmış hekimlerden, donanımlı hastanelerden ve yaşamın öbür niteliklerden yararlanarak köpeklerden oluşuyordu. Yaşamadıkları yeni Mahmut'ları boyun eğdi durumda tutan üç gözlü gök taşıyordu. "Para, din ve yönetici kadro". Bu üç tip insan ise gözlü gökleri arasındaki çelişkileri anlatan "Sosyal Eptisizliğin Üç Gözlü Faktörü" adlı öyküsü nedeniyle 1958 yılında açılan davada komünizm propagandası yapmak suçundan 7.5 yıla mahkum edilir. Kararı temyiz ettiren sanatçı 1.5 yıl hapis 6 ay sürgün hıyatı yaşar.

"... odasına döndü. Elini ve ayağını karyolaya bağlayıp gitti onbaşı... 'Bugün işkence yok yaşıyor...' İnanmaya çalışıyor... Askerler eğilmiyor... İnsanlara eziyet ediliyor, işkence ediliyor bu denli düşmeysi yalnızca askerlerin bitmesini değilmiş gibi rahatlıkla yapabiliyor...? Ya çevredeki evler... Onlar... Herkes kendi hücresinde yaşıyor. Onların da gözleri bağlı; elleri, ayakları zincirli. Bir gün gerek birer tutuklu olduklarını bilirsene varacaklar. Uzman-yıca-kar, hücreleryle, zincirleriyle göz bağlanyla; kıracaklar, yok edecekler... (2)

"Boynu Bükük Öldüler" romanından sonra, gerçek hayatındaki psikolojisi Yaşar'ın psikolojisinden çok farklı değildir. Bu donemi sanatçı şöyle dile getirir: "...Boynu Bükük Öldüler'i yazdığım 1960-62 cezaevi yıllarımda, işçi sınıfının kapınızmı itfakını biliyordum. Sosyalist devrime hangi aşamalarda geçiciler verilecekti biliyordum..." (3) Bu birikime yazılan roman, sabahın ağama kadar Kadri Ağa, Hasan Ağa, Durmuş Ağa ve onların amcasız oğulları için çalışan ırgatların yaşam koşullarını anlatıyor. Üç kişinin yaşam üzerinde yığılan yaşamı sanatçı: Küçük Remziye kendi düşüncelerini öykülerle, Halil, sanatçı'nın babasının yaşamından kırk kesitler veriyor. Emine ise Anadolu'nun ezilmiş kadını temsil ediyor.

Sanatçının yaşamındaki kendini tanımayan ve ezilen emekçi Mahmut'ların, kocaşan-sevişen ve yan gelip yatan köpeklerin yanında artık Çayanlar, Gezmişler ve İnanlar da yer alıyor.

"İdeoloji, siyasi ve toplumsal bir yığın çelişkinin ancak ve ancak kesintisiz ve aşamalı devrimlerle, birbirini zorunlu kılan devrimlerle çözüme kavuşacağı"nı bilincine vatan sanatçı 17 Mart 1972'de yeniden tutuklanır. Savcılık Güney'in Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'na silah ve 70.000 TL para yardımı yaptığı öne sürer. Bu savını kanıtlamayıp halden askeri mahkeme 7 yıl ağır hapis cezasına çakırtır. Ve mahkemeden doğu Selimiye Cezaevi'ne götürülür.

"Selimiye Üldü" diye bilinen Hicrem, Salpa, Sanık adlı romanların cezaevinde yazdığı kaleme alır. Hicrem'de, cezaevinde karşı yapıldığı getirildiği zorlu koşulları anlatıyor. Kimi zaman yazı yazmasına hatta uyumasına, havalandırması çıkmasına dahi izin vermez. Sörekli açgöğsü.

Salpa ve Sanık'ta insanın kendi kendini değıştirmesi temasını işler. Köylü gençliğin ele alındığı ilk romanda burjuva gençliğine yalnız eleştirel yaklaşım içindeyken; Salpa'da kızının özgürleşmesi için toplumun bağışsızlığını kazanması gerektirildiği işler.

Bu üç romanıyla sanatçı sosyalist bilinciyle "süsmüsel" kalmayıp sosyalizm gereğiyle sanatı ile bütünleşen Güney, birey kişiliğinin özgürleşmesini, gerileştirici-koletipleştirici emetlerden arınmasını savunur. Ve yaşamın gerçekliği ile silahlanarak emekçi yığınlarını mücadele etmeye çağırır.

Romanları sinematografik özellikler taşıyor. Örneğin, Boynu Bükük Öldüler'deki Halil ile kanlıları arasındaki silah çatışmaları, Emine'nin dövülmesi, kahvelerdeki kavgalar... Sanık'taki Yaşar'a yapılan işkence gibi olguları film sahneleri gibi kurguluyor.

Öykülerinde olduğu gibi romanlarında da sıcak ve düşsel bir anlatım hakim. Ayrıca sanatçı, diyalog kurmada zorluk çekmiyor. Gülmecerin kullandığını da ustalıkla başarıyor.

Bu çalışmalarıyla yaşamı ile sanat arasındaki sıkı bağın somut bir örneği olarak Güney, sanatı sinemalife kitlelerin bilinc katında belirginleştirmişti. Bu gerçeklik devrimci mücadelesini geliştirmeye iş emekçi yığınlarının eğitimi de göz önünde bulundurmuyordu.

Yılmaz Güney ya da Yılmaz Hattımoğlu PÜTÜN, yalnızca büyük bir sanatçı değil, yaşamını ve sanatını halkına adanmış, başkaların ve gericiğin amansız düşmanıydı da. Son saatlerinde söylediği sözler yaşadığı yaşamı sanat değil, halkının özgürleştiği." (4) (5)

(1) "Del Çocuklara Şarkı", öykü, iki gençin yabancılığına ve yoldaşmasına anlatıyor.

(2) Sanık'tan; roman, toplumsal eptisizliklere karşı verilen aktif mücadelede yer alan universal öğretileri Yaşar'ın gözlü boyunu anlatıyor.

(3) Boynu Bükük Öldülerden, zorunlu bir öyküden...

(4) A. Hüseyin Yılmaz Güney/Yaşar'ın Sanat kitabı...

"Savaşın Filistin Kazanacak"

24 Ekim tarihinde, devrimci sanatçılar, Arafat önderliğindeki FKO'nun ilanetini kutlamak için "Savaşın Filistin Kazanacak" adlı bir fotoğraf sergisi açtılar. FOSM'in reproduksiyonuyla hazırlanan sergi, basın açıklamasının okunmasıyla başladı. Ortaköy Kültür Merkezi, Ekin Sanat Merkezi, Kültür ve Sanatta Tavrı dergisi Diyarbakır Bürosu adına okunan açıklamada şöyle deniyordu: "Teşkilatçı Arafat önderliğinin işgalci İsrail işgaline karşı eylemci uyarısı, işgal edilmiş topraklarda on yıllardır dokülen kana, yaralanan derfeler ve geleneklere; silahlı savaşın hatırlanması, kitleleri sarp sarmalayan gücüne, istidatına, direniş kültürüne, Ortadoğu halklarının emperyalizme karşı savaş sembolü Filistin şehitlerini son sözlerine, 'Zafere Kadı Devrim'i'niarna ihanet edmiştir. Bu ihanet burjuva milliyetçi önderliğe aittir. Biz biliyoruz ki, çocuk generalleri yetiştiren Filistin halkı, bu 'barış' teslim olma-yacaktır. Filistin çocukların gözlemlerinden oluşmuş bir öfke okunuyor. Çoğu, umut ve özgürlük tutusu okunuyor. Basit afinda yatakur bir haliken çocukları büyü. Filistin çocukları da hızlı büyüyecek ve bu ihanetin yüzüne tükürcekler."

Açılışı Grup Yorum, Filistinin kurtuluşu için savaşın ve bu uğurda şehit olduğu savaşçıları için yaptığı "Kuşatma" ve "Filistin Günlüğü" adlı parçalarını ses-

FOSM'li sanatçılar açtıkları sergile "Filistin direnişini yükseltelim" mesajını taşıyorlar.

lendirdi. Genç Ekin Sanat Merkezi adına bir şiir okundu. Sergiye ayrıca ressam Avni Mermekçioğlu, Ozan Fevzi Kurtuluş, şair-yazar İbrahim Hakan ve karikatüristler katıldılar.

Özellikle Filistin direnişi ve istidatına ya işgalci fotoğrafları yer aldığı sergi, yaklaşıp on beş gün süreye izlenebilecek. (6)

Küçük üreticilerin örgütlenmesinde yeni mevziler yaratmalıyız

✓ İşçiler, memurlar sokaklarda. Aynı sorunlar, aynı hoşnutsuzluk, aynı tepki yoksul köylülük ve küçük üreticiler için de söz sonusu... Ama onlar henüz sokakta değil. Toplumsal muhalefetin bu büyük parçası, pratikte henüz yalnızca bir "potansiyel" olarak duruyor.

✓ Örgütlenmek... Yoksul köylülüğün, küçük üreticilerin öncelikli, acil sorunu bu. Gerilla'dan halk komitelerine, "İmce" den kooperatiflere kadar köylülüğün gücünü ortaya çıkaracak her türden örgütlenme sınıf mücadelesine kırılınan eğilimi taşıyacaktır.

✓ Kooperatiflere duyulan ihtiyaç, her şeyden önce devlet, tüccar, tefeci kaskacının dayattığı bir ihtiyaçtır. Bu örgütülük öncelikle küçük üreticileri birleştirmek ve iktidardan tarım politikaları üzerinde baskı unsuru olarak üreticilerin ekonomik haklarını savunmayı hedefleyecektir.

✓ Kooperatiflerin ekonomik mücadelesi onların tek işlevi de olmayacaktır. Sorun bu mücadele içerisinde üreticilere kendi gücünün ve örgütü olmanın bilincini kazandırmak ve siyasallaştırabilmektir. Bu yapıyla hedeflenen yoksul köylülüğe düzenin çözümü özelliğünü gösterip, onları devrimci alternatifte yakınlaştırmaktır.

Ülkemizde tekeli burjuvazinin gücüne ve her şeyi ege-men olmasına, gelir dağılımı, emekçi halk açısından her geçen gün kötüleşiyor. İşbirlikçi tekeli burjuvazi, sömürdücü payını katlayarak artırırken, emekçi yığınların hakları da dumaksızlık çarkı ediliyor.

İşte bu yüzden ki, artık emekçi sınıf hareketlenmesinde gözle görülür bir değişim yaşanmaktadır. Özellikle son yıllarda, '89'lardan bu yana hak arama eylemleri giderek kitleselleşmektedir.

Bugün benzer eylemleri kendisini göstermesinde de, kor nütusunun önemli bir bölümünü oluşturan küçük üreticiler de aynı potansiyele sahiptir. Çünkü IMF politikalarıyla işle sokuldukları ekonomik çöküşü bugün her zamankinden derindir. Günden güne pahalanışan gübre, tohum vb. tarımsal girdiler, elinde biriken olmayan küçük üreticinin toprağını da verimsizleştirir, daha da fazla ekim bi-let yapamamasını getirmektedir. Bunun sonucu ise, tek sözcükle yoksullaşmadır. Bir "umut" gözyüze bakılan tarım kredilerin büyük topak sahiplerine akması, tefeci-tüccar kesiminin kredide uyguladığı yüksek faizler yoksulluğu daha da artır-maktadır.

Devlet de uyguladığı düşük taban fiyatları politikasıyla sömürü halkasını tamamlamakta, küçük üretici bir birkaç teli sömürü içinde ezilmekte ve giderek tasfiye olmaktadır.

Ülkemizdeki durum değerlendirildiğin-de, böylesine yoğun bir sömürü kısıcaki altında küçük üreticiler, doğaldır ki, devrimizin müteakiblerinden: Öyleyse sorun, tepkilerini dile getiremeyen küçük üreticileri örgütlemek ve bu örgütülükle onları devrim mücadelesine kanalle edebilmektir. Yani yaratılacak örgüt-lük içinde birinci olarak, bugün olması gereken çok genişinde olan ekonomik-demokratik hak alma mücadelesinin yerleştirilmesi, ikinci olarak, bu mücadeleleri yaratıcı koşullarda küçük üreticinin gerçek kurtuluşun devrimde olduğunu gös-tererek devrim mücadelesinde aktif yerini almasını sağlamak temel övrimizdir.

Peki, küçük üreticilerin nasıl örgütleye-ceğiz? Kuşkusuz bu sorunun yanıtını vermek küçük üreticileri daha yakından tanımayı gerektiriyor.

Küçük üretici bir anlamda kapitalizmin çarpık gelişimin ortaya çıkardığı yaygın küçük burjuva sınıfa yapılanmanın kır-daki yansımasıdır. Özellikle fındık, çay, tütün, üzüm, zeytin vb. üretim alanların-da küçük üreticileri, yani o toprakları köylüyle karşılaştırmaktayız.

Küçük üreticiler emekçi köylülük için-de politik gelişmeler daha yakından il-gilidir. Onlar bilimler ki, tohum, gübre, ta-ban ilaçları vb. ne gelsen zaman, krediler, taban fiyatlar, tekeli sermaye, tefeci-tüccar ve devlet tencilerin arasındaki il-gilerle belirlenen ve adına "politika" de-ren şeyin sonucudur. Düzen partileri kırda bu kesim üzerinde gelişenmiştir ve bu sömürü adı içinde gerçek anlamda bir örgütlenlik ihtiyacı da en fazla duyan kesimdir. Ancak dağılık yapıları ve

çelişkili sınıfsal konumları da örgütlen-melerinde zorluk yaratan bir etkidir. Küçük yapı beklentilerinin bir ürünüdür. Bir yapıyla emekçi olarak ifade edile-bileceğimiz küçük üretici, diğer yapıyla mülk sahibi olması nedeniyle toprağını büyü-mek, kendisini biraz daha refaha çıkar-mak bir zenginleşmeyi de bekler. Dolayısıyla yaşadığı katmerli sömürüye rağ-men, bu sömürüye denk düzen radikal tavır göstermez. Düzen partileri de kü-çük üreticinin bu yanını değerlendirerek seçimin seçime vaatlerde bulunur ve küçük üreticileri bir oy deposu olarak gö-rürler.

Bu vaatler bir türlü tararlara, bahçe-le uzanıp gerçekleştiremez. Tersine, tüm ekonomik politikalar tarımın aleyhine gelişir. Bunun sonucunda daha çok 1-50 dekar arası toprağa sahip olan kesim olarak tanımlanan küçük üreticilerin di-ğında, daha fazla toprağa sahip olan köylülük de yoksullaşma sürecine gir-miştir. Topraksız köylü oranının sürekli ola-rak artması, küçük üreticinin tasfiye-si göstermektedir. Ancak, çarpık kap-i-talistleşme koşullarında, az topraklı kü-çük üreticilerin tasfiyesi, gelişmiş kap-i-talist ülkelerdeki gibi tamamlanamaz. Kü-çük üreticinin yoksullaşmasının bir başka yanını da şehirlere göçün hiç dumaksız-sız sürmesi göstermektedir.

Ülkemiz, o çok sık kullanılan deyişle, "tarım ülkesi" olma özelliğini, köylülüğün aşırı sömürülmesinin, tarımın güdük-leşmesinden dolayı kaybetse de, köy ekonomisi küçük üreticilere dayanmaya devam etmektedir. Sadece küçük ölçe-sinin içgücünün kullanıldığı küçük işlemlerle traktör vb. kullanımı ile modern gir-di kullanımı düşüktür.

Küçük Üreticinin Örgütlenme İhtiyacı

Evet, beklentilerinin ve iktidarların da-yatmalarının arasında sıkışmış kalmış kü-çük üreticileri salımlarına çekilen bir örgüt-lenmeyi nasıl yaratacağız? Küçük üretic-i lerine, onların sorunlarıyla ilgili ed-işimiz oranda grevlebilmek, bugün için dar-da olsa geçici ilgililer yaratabilmektir. Ancak bu tek başına yeterli olmaz. Bizi bekleyen geniş bir örgütlenlik kesime karşı karşıyız. Bu geniş örgütlenlik kesime nasıl ulaşacağız? Bunun çözümü ilk ola-rak küçük üreticilerin öncelikle ekonomik-demokratik ağırlıklı örgütlenmelerde le-ştirilebilmelidir. Bu örgütlenmeler yar-ıtılmadan devrimci hareketin politikaları-nın bir geniş küçük üretici kesimine ulağ-ması imkansız olmasa da, kısır kalacaktır. Bu yönüyle düğündüğümüzde, küçük üreticilerin örgütlenmesinde, bugünkü ta-lep ve özemlerine hitap eden, bunun ya-nında onları örgütli bir güç haline getire-cek olan yapılanlardan biri olarak KO-OPERATİFLER görüyoruz.

Ülkemiz sosyal-ekonomik yapısının gelişenmesinde önemli bir yer tutan kü-çük üreticilik, bu önem denk düzenin bu örgütlenme-mücadele deneyiminden uzak kalmıştır. Küçük üreticinin sorunları, tepkileri çoğunlukla onları ifade etmeyen, ziraat odaları, tarım satış kooperatifleri

Kırsal Kesimde Kooperatifliğin Gelişimi (1957-1991)

Yıllar	Kooperatif Sayısı	Üye Sayısı
1957	1.915	1.270.000
1960	2.028	1.380.800
1965	2.665	1.641.000
1970	5.953	2.260.776
1976	11.934	3.231.065
1980	13.123	-
1983	13.814	-
1987	12.293	4.331.850
1990	7.462	4.313.081
1991	8.070	4.293.436

Kooperatiflerde her şeye rağmen 4 mi-liyonda fazla emekçinin "örgütülü" olma-sı bu mevzinin önemi anlatıyor.

vb.'nin tasarrufları bırakılmıştır. Üretim süreci içinde tam bir bekleyiş, kadereci, güçsüzlük egemen olmuştur.

70'li yıllarda yaratılan eylemsellik üretici kesimde hiç de küçümsenmeyecek bir potansiyele varlığını ortaya koymuştur. Ancak sübjektif koşullar, eylemselliklerin uzun soluklu olmaması ve perspektif eksikliği vb. nedeniyle bu mücadele günü-müze taşınmıştır. Özellikle çay, tüt-ün mtingileri, Ege'deki toprak işgalleri, Malatya, Çorum, Merzifon'da hashağ ekim yarışına karşı dirençler bu dön-em öne çıkan deneyimlerdir. Yalın de-nemlerde ise bir Akhisar örneği vardır. Bu küçük üreticilerin tepkilerini dile ge-tiren eylemler olmasına ve de çelişkileri-ni çözemesine rağmen, doğru bir önde-lik ve örgütüllük olmadığı için eylemlerin devamı gelmemekte, sonuç yaratılma-maktadır. Kooperatif örgütlenmesi kuşku-su sorunun kökten çözümü değildir, an-çak küçük üreticinin gündelik tıkanıklık-ların açmada bir işlev görecektir.

Kooperatiflerin Dünü Bugünü

Ülkemizdeki kooperatiflik sisteme bağ-lı, feodal kurumlardan bağrında besle-yen bir toplum yapısının niteliğinin dışı-na çıkarmıştır. Kooperatifliğin, burju-vazinin denetiminde kurumsallaşması, onları sistem içinde birleştirmiş ve sö-mürü mekanizmalarının bir parçası ha-le ne getirmiştir. Kooperatifler bir yandan üreticilere ticaret burjuvazisi karşısında geçici bir koruma sağlarken, diğer yan-dan da üreticilerin tepkilerinin düzen dışı-na taşınmasını güvence altına almıştır. İl oluşumda küçük üreticilerin çok orta ve büyük üreticiler yer almıştır. Sisteme kar-şı mücadelelerin "yumuşaklık" araçları ol-muşlardır. Bu işleyiş içinde küçük üretic-i lerin de kooperatifler aracılığıyla sınıf at-layabilecek umudu yaratarak, onların sisteme karşı dinamizmini ve başkaldırı-nı pasifize etmiştir.

Kooperatifler bu umudun bir türlü gerçekleşmediği koşullarda, giderek toprak ağalarını, tarım kapitalistlerini ve zen-gin köylülüğü dışında bırakan, onların it-fakına ve ortak iktidarlarına karşı ola-dıkla demokratik nitelikli ekonomik örgüt-lere dönüştürme ihtiyacı duymuşlardır. İste bu zorunluluk bilinci ve kavrayışı kurulu-an kooperatifler demokratik nitelikli halk

Çalışma Konu ve Türlerine Göre Kırsal Kooperatiflerin Dağılımı

Kooperatif Tür ve Konuları	1960		1987		1991	
	Koöp.	Üye	Koöp.	Üye	Koöp.	Üye
Tarım Kredi	1.572	937.000	2.397	1.516.749	2.484	1.580.172
Pançar	16	238.000	24	2.553.856	28	1.361.032
Çay	10	12.000	107	107.661	-	-
Balkaçık	25	6.000	-	-	-	-
Su Üniteleri	188	26.000	408	21.508	252	17.110
Tarım Satış	214	161.000	424	612.780	422	687.081
Toprak-Su	-	-	1.408	137.306	-	-
Sulama	-	-	-	-	1.282	124.388
Köy Kalkınma	-	-	5.446	478.838	-	-
Tarımın Kalkınma	-	-	-	-	3.602	523.744
Orman Köy Kalkınma	-	-	1.885	193.189	-	-
Hayvancılık	-	-	172	9.975	-	-
TOPLAM	2.028	1.380.000	12.271	4.331.850	6.070	4.293.536

Büyük toprak sahiplerinin ve profesyonel kooperatifçilerin "çıkart" kapısı olan tarım kredi kooperatifleri oldukça yaygın

kooperatifleri olmuştur.

Kırsal alanda demokratik ve özgür kooperatiflik hareketi ilk kez 1964'te yerleşik vermiş, ancak yine ekonomik ve siyasal nedenlerle gelişememiştir. 1969'lara gelindiğinde kooperatiflikte nice bir büyüme görüyoruz. Ancak kooperatifliklerin bu dönemde de iktidarından ve demokratik niteliğinden sapırıldığını görmekteyiz. 1970'de 58 olan kooperatifi sayısı, 1971'de 227'ye ulaşmıştır. Ancak bu nicel fazlalığa rağmen, üstlendikleri misyonlarını yerine getiremeyen kooperatifler, başka kooperatiflerle birleşerek 1971'de merkezi birlikteli olan KÖY-KO-OP'ı kurmuşlardır.

KÖY-KİŞİ görünümünde ekonomik amaçların dışında çıkması hedeflenen bir kooperatif yapılandır. Örneğin önüne göle amaçlar koymuştur; "Ekonomik toplumsal sorunların çözümünü sağlamak, toplumsal gelişmeye katkıda bulunmak. Tarım, ticaret-hizmet, yapı ve küçük sanayi kooperatifleri olarak 4 konuda kooperatifleşme modelini gerçekleştirmek. Kooperatif bankasını kurmak veya kurulmasına başlı unsuru olmak, tarım ürünlerini destekleme alimlerinde bulunmak. Üretim planlanmasını ve dağıtımını yapmak. Toplumsallaşmayı amaçlayan üreticilerin SSK'dan yararlanarak, tarım araçlarını ağırlıklı olarak, tarım ve hayv. tesisleri açarak, tarım ve hayv. gelişmesini sağlamak, demokratikleşme, kooperatifleşme, halka çalmaları yapılarak, toplumsallaşma kooperatif hareketlerini gerçekleştirmek ve geliştirmek, dnyaya hizmetini katkısında bulunmak. "

Ne var ki, KÖY-KOOP içerisinde devrimci önderlikle buluşmuş yerlerde zaman zaman üreticilerin radikal eylemler gündeme gelmiş olsa da, bu model düzenin denetiminde kalmış, bir köylü hareketinin zeminine dönüştürülememiştir.

Bu nedenle kooperatifçilik 80' öncelerinde çok daha geniş bir durumdadır. Sömürsüzleştirme politikası bütünleşmiştir. 12 Eylül'den sonra gelinen süreç, KÖY-KONUT'un yok edilmesi, kırsal alanda yaygın ve etkili olan Tarım Kredi ve Tarım Satış Kooperatiflerinin bütünleşme süreci içinde son günümde sokulması (ki Tarım Kredi de Kooperatifler ABD'si uluslararası bir firmaya hazırlanan projeye göre model satılmış ve sistemin kendi kuruculuğu, önünü yapan bir örgüt dönüştürmüştür.) küçük üreticilerin kooperatiflerde ulaşılmasıyla beraberinde getirmiştir. 80' öncesi 80'lerden oluşan ve bir bölümü nüfuzlu "demokratik" niteletli kooperatifler olarak adlandırılabiliriz. Köy Kanununa Kooperatiflerin tasfiyesiyle birlikte kooperatiflerin sayı 78'lerde 4000'e düşmüştür.

Kuşkusuz bu mücadele bir yarıyla ekonomik ağırlıklı bir mücadele olacaktır. Ancak yine bu mücadele içerisinde, küçük üretimin sesini duyması, bir yandan onlarıdaki demokrasi bilincini geliştirirken, diğer yandan da "birlikten güç olunduğunu" göstererek devletin baskıcı yönüyle, jandarma dişiyle tanışacak ve daha örgütlü, daha siyasal bir mücadelelen kanalları açılmış olacaktır.

Elbette sonuna ideal de yaklaşmıyoruz. Küçük üreticinin, emekçi köylülükün kazanılması, yalnızca ekonomik-demokratik nitelikli kooperatif çalışmalarıyla da mümkün değildir. Bu, gerilla mücadelesiyle doğrudan ve dolaylı ilişkisi olan bir süreçtir. Ancak bunun dışında da kooperatif çalışması sabırlı ve ısratlı bir çalışmaya gerektirir. Bu bilince sonuna kadar sahip olmazsak, kalıcı bağlar, ciddi ilişkiler ve temel harcımız olan güveni yaratacağız.

[illegible]

Ekonomik ağırlıklı olacak bu örgüte medye kitlesi seferber etme, yakanlarını caka bağlamak anlamıyla, küçük üreticiler de zengin ve devletler gerçeği yüzünü anlama, bugün çektiği yoksulluğun gerçeğini nedenleri, nasıl somutlaştı, bu işleri kimlerin kazandığı bilmeleri için politik propaganda yoluyla sağlanacaktır. Bu bağlamda kuruluşa notkada, bugün kendilerini en çok eylemlerin gündeme gelebileceği gününümü, bu tür eylemlere müdahale edebilecek, önderlik etme olanakları bulunmamalıdır. Bu da küçük üreticinin nabızını sürekli taktir tutmaktan, onları öfkeye tahrik etmekten geçer.

Kooperatif örgütlenmesini ilk olan hayata geçirdiğimiz yerlerde hak alın mücadelesini nasıl sürdüreceğiz? Bu bette başlangıçta büyük kitlesel dirençler olmaz. (Ancak böyle bir güç ayak kalkmak üzereyse görevimiz bunu durdurmak değil, öndeki etmektir.) Bu durumda havatın zayıf

Üye	
Sayı	%
884.538	20
564.381	13
1.080.032	25
921.213	22
319.369	7
262.394	6
286.418	7
4.318.345	100

Kooperatiflere verdiğimiz bu ekonomik misyon, kooperatiflerin tek işlevi de olmayacaktır. Sorunumuz ekonomik mücadele içerisinde kitlelerin siyasallaştırılmasıdır. Bu hedef gözden kaçınıldığında, küçük üreticinin hakkını arasak bile, kazanımlardan sonra küçük üretici yanımızda olmayabilir.

Kooperatifçiliğin bizim açımızdan can alıcı noktası da budur. Ekonomik-demokratik mücadelenin siyasallaştırılması, önem verdiğimiz nokta, küçük üreticinin zenginleşme özlemini korthetmekten başka bir sonuç yaratmamız olu-
r. Bu yönüyle kooperatif örgütlenmele-
rinin, küçük üreticiyi devrim perspektifiyle
politikleştirme, onu düzinin karşısına
kendisini ifade eden örgütlerle çıkar-
ma, düzinin çözümünü gösterip
ona alternatif sunma işlevleri gözden ka-
dırılmamalıdır.

Kooperatifiçlik bu noktada kapitalizmin
kollarından sosyalizm bilincini geliştirme-
ci olarak da görülebiliyor. Marks'tan da fa-
da ettiği gibi "Kooperatif hareketi, so-
yalizmi gerçekleştirmeye dayanan, yaşadığı
toplumu değiştiricere kuvvetlerden biridir."
Bu hareketin en büyük meziyeti, emek
sermayeye bağımlı kılınan mevcut yoksul-
laştıracı ve despot sistemler, hür ve eş-
itlerici birer yapı içinde yaralı bir ses
tertiye asılabileceğini göstermektedir.
Bundan dolayı emek zamanında mücadele-
ci birik, dayanışması arttırmanın, biriciliğin
birlik ve güçle olmanın önemli sergisi
çözümleyici yüklenmiş bir kooperatifiç-
örgütlenmesidir, yaşılanın sömürözü ve
dandakalması da, bu örgütlenmenin bir
çok alanda hayata geçirilmesi, emek-
halkın yaralı birliği, dayanışma ruhu ve
öznel hayal arzı almasıdır ve gelistiri.

Sorunun özünü böyle kavramışsa
eğer mesele yoktur. Bu noktadan sonra
bizim becerimiz ön plana çıkar, sayısız
örgütlenme yöntemiyle en ücra köşelere
dahi ulaşırsınız.

Bize birçok kanalı açacak olan kooperatifleri yalnız üretim kooperatifleri (veya üretici birlikleri) şeklinde düşünmek kooperatif örgütlenmeye tek yanlı bakma olacağı için, kooperatif örgütlenmeyi hayatin birçok alanına da yayabiliriz. Elbette bu kooperatifler ödeyiş amacı taşıyan tasarruflara, işlevleri açısından birbirinden ayrılır. Bu farklılıkları birlikte, pratikte karşı bulabilecek bir başka kooperatif örneği de tüketim kooperatifleridir. (Bir yönüyle hizmet kooperatifleri de bu kapsamda ele alınabilir.)

[illegible]

İlk olmasa da yeni diyebileceğimiz alanda yeni olmanın yaratacağı etkileri düşünüp bu alana öyle müdahil edilmeli, her yeninin ardından daha gelişmiş örgütlenmeleri yaratacağı ve bundan devrimci özelliklerimizle yeni değerlere ulaşabileceğimiz unutulmamalıdır. Ⓢ

Türkiye'de Kooperatiflerin
Coğrafya Bölgelerine Dağılımı (31.12.1991)

Coğrafya Bölgeleri	Kooperatif		Üye	
	Sayı	%	Sayı	%
1. Marmara	1.593	20	884.538	20
2. Ege	1.411	18	564.381	13
3. İç Anadolu	1.649	21	1.080.032	25
4. Karadeniz	1.628	20	921.213	22
5. Akdeniz	1.171	15	319.369	7
6. Güneydoğu	181	2	262.394	6
7. Doğu	283	4	286.418	7
Ara Toplam	7.916	100	4.318.345	100

Yoksul köylülüğün sorunlarının en yakıcı olduğu bölgeler, ay zamanda kooperatifleşmenin en geri olduğu yerler durumunda.

9 SÜTUN

Diyarbakır'a "Babiâli" çıkarması!

Güneydoğu Gazeteciler Cemiyeti Başkanı, AA ve burjuva basının bir büyük gazetesinin Diyarbakır temsilcileri PKK tarafından konuşuk(?) edilerek kendilerine tebliğ edilen kararın ardından bürolarını kapattılar.

Fazla uzun sürmedi. Babiâli'nin hızlı kalemlerinden Meydan fışkırmaya başladı. Öyle ya, Babiâli'nin loş ışıklı maaşlarında oturdıkları masalardan ahlakı kesmek kolaydı. Ne de olsa onlar her şeyin en doğrusunu bilendir. Hızlarını salınamayarak Diyarbakır'daki meslektaşlarını yanlarında olukluklarını göstermek için apar topar 100 kişilik bir grupla Kürdistan'a "çıkartma" yaptılar. Nutuklar birbirini kovaladı. Bani nerede? "eline gazete alıp sokak sokak dolaştığını" söyleyenler bile oldu. Bu gösterimi çıkartma, yaklaşıp iki saat sürdü. Çağolu'nun deaize hakan pencerelerinden ortağın güllüğü gülüştan gördüğünü çalakalem yazanlar, gerçeğin tizi de öyle olmadığını gördüğü olacaklar ki, "sokak, sokak gezerek satmayı" bile düşünmedim Diyarbakır'daki meslektaşlarıma hayal kurdulmuş(?) uğratarak geri döndüler.

Astımda bu çöksele korda yer alan sadece burjuva basını değildi. Kimler yoktu ki korda... "Madem dünya savaş yapıyor. Gelin o zaman savaş muhabirleri olarak görev yapın ve şehit olun" diyen Devlet Bakanı Cevherî'den; "Ya herko, ya merro" diyen Yıldırım Aktuna'ya kadar bütün devlet erkna da burjuva basınıla birlikte Kürdistan'a sefer düzenleyen korda yerlerini aldılar.

BABIÂLİ'NİN İKİYÜZLÜ TAVRI

Geçtiğimiz günlerde Lice'de yeni bir oyun tozlaşandı. Kontregerilla kaynaklı haberlere dayanarak burjuva basınına büyük güllüğü kopardı. Sözlimona Lice kalabalık bir PKK'lı grup tarafından baskına uğramış, onlara (!) vatandaş katledilmişti. Bunun üzerine objektif haberciliği (!) kendine ilke edinen basın, bu olaya balıklama atılmakla geçkimemişti. Hepsî ağır birliği etmişine PKK'ya veyarsın ettiler. Kontregerilla muhabirlerinin "ORA"ndan büyük fedakarlıklarla aktardığı bilgiler Babiâli'nin objektif(!) gazetecileri için bulmuş bir nimetti. Daha dün "PKK Basın ürgülüğünü engelliyor", "Basını susturuyor" propagandası yapan devletin kendisi, Lice'de olup bitenler hakkında haber almaya çalışan basını ilkeye sokmayarak izledigi küyüzdü politikayı sergiledi. Öyle ya, sen hem terörist olarak gördüğün PKK'yı basını engellemekle suçlayacak, hem de kendin basınına haber alma ürgülüğünü kısıtlayacaksın!

CHP Genel Başkanı Baykal bile "Verilen tüm emirlerle rağmen Lice'ye gireseniz. Özel tim ve asker bizi ilkeye sokmaz. Burada devlet yok. Devletin sözü geçmiyor" derken, oğarsın içinde bulunduğunuz durumu tüm gerçeğiyle ilkeye gözünü seriyordunuz.

Kürdistan'da bunlar olup biterken, basını bir başka cephesinde ise "medyanın imparatorları" kendi içlerinde savaşın farkı bir boyutunu yapıyordu. Çarşaf çarşaf illarlar, TV reklamlarında kendilerinin "bir numara", "en büyük gazete" olduklarını kanıtlamaya çalışıyorlardı. Bu yarışmada, bu büyük gazetelerin lübat bürosu gibi çalışan gazeteler de yer almıyorlardı. "Nazar boncuklu" bile numaralı Sabah gazetesinde "Gün" isimli krtihât bürosu, promosyon ve gbi vaatlerle bulmadan bey bin lira olan fiyatını iki bin liraya indirerek yapısına hayk bir şekilde kamoyunu çok eden açıklamaları yapıyordu. Tablât boyuttaki "Gün", satış grafiklerinde kendine yer bulamıyınca, fiyat indirimiyle birlikte, büyük boya da geçiş yaptı. Burjuva basın promosyon çığnalgına rağmen, edileği tirajı yakalayamıyınca, zaman zaman okuyucuyu düğnen(!) bölmesi geçici fiyat indirimlerine bayıyabiliyor.○

Yolun açık, bahtın aydınlık olsun

İçişleri Bakanlığında getirildiğinden bugüne 4 ay içinde gar üstüne gar yapan, devirdiği çambar binî geçen Gaziöğün, en son gafını giderayak Bursa Orhangazi'de bir açılış sırasında yaptı.

Açılışa gazetecilerin Güneydoğu ile ilgili sordukları bir soruya olanca terbiyesi ve saygınlığıyla ağzını doldurarak "Bunlar pezevenk" diye cevap verdi. Gaziöğün'nün görevde kaldığı süre içerisinde "terörle" bu kadar içli dışlı kalması ve "terörle" mücaadelede büyük başarılar(!) kazanması büyüküklerin gözünden kaçmamış olacak ki, ekonominin sorumlu devlet başkanlığına atandı.

Ekonomi Kütye gidiyordu. Ve ekonomide ülkenin asayişini dört ayda bedduar okuyarak rayına sokan Gaziöğün gibi "işinin erbabı" birisi düzeltilebilir.

Ne diyelim, Tanrı halkımızı Gaziöğün gibi politikacılar yoksun etmesin!

Alo, orası emniyet mi?

Olay Zonguldak büromuzda geçer. Büro telefonunun arızalanması üzerine muhabirimiz arayayı arayarak aranzın giderilmesini ister. Bir saat sonra arıza servisinin aradığını söyleyen kişi paralel hatlarını kaç tane olduğunu sorar.

Aynıca şimdiye kadar dört tane paralel hat söktüklerini, diğerlerini bulamadıkları için de aranzın devam ettiğini söyleyip paralel hatların nereye bağlı olduğunu sorar. Bunun üzerine muhabirimiz paralel hatların Zonguldak'ta bulunan bütün emniyet binalarında olabileceğini, buralara sormaları gerektiğini söyler.

Bu cevaba arıza servisi şaşırır kalır.

Bu arada büro telefonu ve dinlenen diğer telefonlar birbirine kanşır. Okurlarımızın telefonları, büro telefonumuzdan rahatlıkla dinlenebilmektedir.

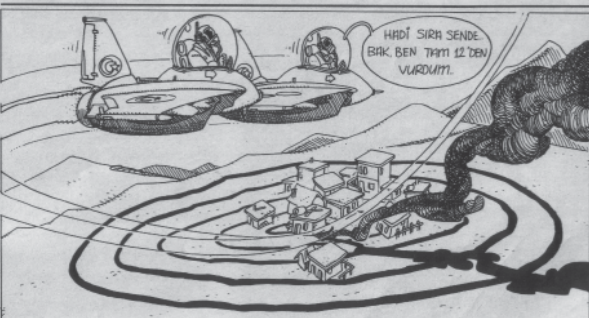
Anlaşılan Zonguldak polisinin telefon dinlemeye biraz daha ustalaşması gerekiyor.

İstanbul'da polis varmış

Yunanlı bir aile tatillerini geçirmek üzere İstanbul'a gelmeye karar verirler. Gelmeden önce Yunanistan'da bir Devrimci Sol taraftarından İstanbul'da ilgi görmek istediklerini, bunun için kendilerine Devrimci Sol'a ifade eden bir şeyler vermesini isterler. Taraftar da onlara üzerinde Mahir ve Che'nin resimlerinin bulunduğu "Dünyayı Bir de Türkiye'den Sarsacağız-Devrimci Sol" yazılı bir çıkartma verir. Aile arabalarının ön camına yapıştırır çıkartmayı. Ve yola çıkarlar. Güller yüzle karşılanmaya beklerken, İstanbul girişinde görsalına alınınca bu duruma çok şaşırırlar.

Döndüklerinde Devrimci Sol taraftarını bulurlar ve tatil bir öfkeyle "Yahu niye daha önce söylemedin İstanbul'da polis olduğunu. Biz televizyonda, basından izlediğimiz kadarıyla bütün İstanbul'u Devrimci Solcu zannediyorduk, meğer polisler de varmış" derler.

İsmail Döğücü

✓ SAVAŞ VE CESARET

- **Savaş...** Asıl araçları insan ve silah. Ama matematik bir denklemi yok bunların. Sınıflar mücadelesi tarihi, en eşitsiz halde bile korkuyu yenen bir cüret ve atılganlıkla savaşılan güçlerin sınıf düşmanlarını bozguna uğratmalarının örnekleriyle doludur.
- **Cesaret...** Bireysel değil, kaynağını devrime ve halka inancıdan alan; mücadelemizin bugünüyle ve iktidar hedefimizle bütünleşmiş bir cesaret sözünü ettiğimiz. Türkiye devrimci hareketi buna ihtiyaç duyuyor.
- **Savaş ve Cesaret...** Hiçbir "elverişli an" yine de risksiz, bedelsiz değildir. Zafer kesin olmadıkça hareketin geçmeyen bir anlayış, zafer sansımı baştan kaybetmiştir. Savası yürütmek ancak riskleri, bedelleri göze alabilen bir siyasi cesaretle mümkündür.

Yazın sayfa 12-13'te

✓ Kısıklı olayı

DEVİRİMCİ SOL: "HALKA SIKILAN KURŞUNLAR BİZİM DEĞİLDİR"

- 25 Ekim'de İstanbul Kısıklı'da bir otobüste arama yapan isteyen polisler, otobüste bulunan bir Devrimci Sol savaşçısı arasında çıkan çatışmaya ilişkin olarak 64 No.lu Devrimci Sol Haber Bülteni'nde yapılan açıklamada olayda bir polis ve bir sivilin öldüğü, hatırlatılarak, sivilin polisler tarafından öldürüldüğü belirtilmiştir.

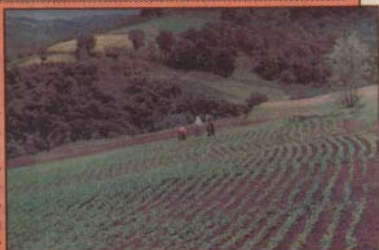
DEVİRİMCİ SOL AÇIKLIYOR: "Yoldağımız yalnızca üç el ateş etmiş ve üçü de gerekli hedefi bulmuştur. Sivil halktan Sadık Salih, otobüsü kesintisiz 15 dakika tarayan işkencecilerin kurşunlarıyla can vermiştir."

MENZİR AÇIKLASIN: "Polisin olayı çarpıtarak saflarında yaşanan korku ve paniği gizlemeye çabası boşunadır. Faşist Menziri, cesareti varsa sivil halkın kıyılını, kimlerin silahlardan çıkan kurşunlarla can verdiği kamuoyuna açıklamalıdır."

Yazın sayfa 10'da

Emekçi köylülerin demokratik mevzileri Kooperatifler

- **Örgütlenmek...** Yoksul köylülüğün, küçük üreticilerin öncelikli sorunu bu. Gerilladan halk komitelerine, imcece kooperatiflere kadar köylülüğün gücünü ortaya çıkaracak her türden örgütlenme sınıf mücadelesine kurların ağırlığını taşıyacaktır.

- Kooperatifler her şeyden önce devlet, tüccar, tefeci kışkıracının dayattığı bir ihtiyaçtır. Kooperatif örgütlenmeleriyle bir yandan küçük üreticiler birleşmek ve iktidarın tarım politikaları üzerinde baskı unsuru olarak üreticilerin ekonomik haklarını savunmak hedeflenirken, diğer yarıyla da kooperatifler yoksul ve küçük köylülüğün sınıf çıkarlarının okulu haline dönüştürülmelidir.

Yazın sayfa 21-22'de

Direnen işçilerin gündemi:

Tek tek direnişleri birleştirmeliyiz

LİMAN İŞÇİLERİ VE MERSİN'DE BİR GELENEK- "Yaşasın 1 Mayıs" sloganlarıyla çıktıkları alanlarda, hak alma mücadelesinde, sınıf dayanışmasında, san sendikacılığı karşı mücadelede, bir gelenek şimdi liman işçileri...

Liman işçileri kararlılıklarıyla Mersin'de mücadelenin öncüsü oldular... Öncü omanın onuruna yeni gelenekler yarattı, devrimci gelenekleri yaşatıyorlar...

TOROS GÜBRE DİRENİYOR- "Yılgınlık yenilgiye, direniş zafere götürür" diyen Toros Gübre işçileri aylardır kararlılıkla direnişi sürdürüyorlar.

BELEDİYE DİRENİŞLERİ- Küçükçekmece'de belediye işçilerinin direnişi halkla bütünleşerek sürüyor. İnişiyatif komitelerde... Sincan Belediyesi'nde de kazanan işçiler oldu.

TTK'DA İŞÇİ KIYIMI- Özelleştirilmeye çalışılan TTK'da işçi kıyımı... Zonguldaklı madenciler direnmeye kararlı: "Madenler bizindir, kapatılmaz."

Yazın sayfa 14'te

✓ Gençliğin önündeki görev "AKTİF KİTLESEL EYLEMLİLİKLER"

- Bugün üniversitelerde düzene, YÖK'e karşı bir memnuniyetsizlik ve bir yandan örgütlü mücadelede doğuştan gelen zemin vardır. Üniversite gençliğinin mücadelesinde DEV-GENÇ dinamizmini yakalayabilmeyi, bu zemini iyi değerlendirmenin yolu ise; gençliğin taleplerini gündemde tutarken; dar ilişkilerden çıkıp, devrimci anlamda bir kitle çabasının yönelebilmeye geçmektir.

- ✓ İnönü Üniversitesi'nde İslamcılar faşistlerle çatıştı...
- ✓ Konya'da TIT imzalı tehdit mektupları...
- ✓ Kastamonu'da TODEF'li öğrenciler açık grevde...

Yazın sayfa 17'de